STAR WARS

MANTIA ÎNŞELĂCIUNII

JAMES LUCENO

James Luceno

MANTIA ÎNȘELĂCIUNII

James Luceno
The Cloak of Deception
2001
Cover Artist
Steven D. Anderson

James Luceno

Născut în 1947 James Luceno este autor a mai multor romane din universul Star Wars, trei dintre ele aflându-se şi pe lista de best-seller-uri ale lui *New York Times*.

El a adaptat pentru cinematografie *Masca lui Zorro* şi *Cronicile Tânarului Indiana Jones*.

Romanul *Mantia Înşelăciunii* precede evenimentele din *Star Wars Episodul I – The Phantom Menace* şi are loc cu 32,5 ani înainte de *Star Wars Episodul IV – A New Hope*.

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIȚEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAȚIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPȚIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM VALORUM DE A LE COMBATE, IAR ÎN SISTEMELE ÎNDEPĂRTATE, FEDERAȚIA COMERCIALĂ DOMINĂ CĂILE SPAȚIALE CU NAVELE EI URIAŞE. ÎNSĂ ACUM, CHIAR ŞI FEDERAȚIA COMERCIALĂ SE AFLĂ ATACATĂ DIN TOATE DIRECȚIILE, VÂNATĂ DE PIRAȚI ŞI DE BANDIȚI, LOVITĂ DE TERORIŞTI CARE CER SFÂRŞITUL PRACTICILOR EI TIRANICE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALȚII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT SUNT SINGURA SPERANȚĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA PACEA ŞI DREPTATEA...

DORVALLA

1

Scăldându-se în lumina neîntreruptă a stelelor fără număr, cargobotul Federației Comerciale *Profit* lenevea la marginea vălului de nori de alabastru al Dorvallei.

Nedeosebindu-se de miile lui de frați, cargobotul semăna cu o farfurie al cărei centru fusese decupat pentru a crea două brațe-hangar gigantice şi o sferă centrală pedunculată care găzduia reactoarele motoarelor de hiperspațiu ale uriaşei nave. În față, brațele curbate aproape se atingeau, ca într-o încercare eşuată de a închide cercul. Însă, de fapt, spărtura se afla acolo din fabricație, fiecare braț terminându-se în gheare de andocare colosale şi în porțile căscate ale hangarelor.

Ca o fiară hămesită, o navă a Federației Comerciale nu încarcă, ci înfulecă mărfurile şi, de aproape trei zile standard, *Profitul* s-a hrănit la Dorvalla.

Principalul produs al planetei îndepărtate era minereul de lommit, o resursă importantă în producția de videcrane din oțel transparent şi de cupole pentru vânătorii spațiali. Transportoare greoaie duceau minereul extras pe orbită, unde încărcătura era transferată pe o flotă de barje autopropulsate, de bărci şi de platforme de marfă, multe dintre ele fiind mari cât nişte navete, toate purtând Flacăra Sferică, sigiliul Federației Comerciale.

Cu sutele, navele fără pilot se scurgeau între transportoarele dorvalliene şi cargobotul în formă de cerc, trase în breşa dintre brațele curbate de către raze de tractare puternice. Acolo, ghearele de andocare îmboldeau

navele prin câmpurile magnetice de reținere care închideau fălcile rectangulare ale hangarelor.

Păzind turma de atacurile piraților sau ale altor bandiți, patrule de vânători stelari zburau cu motoare în cuarte şi boturi ascuțite, lipsindu-le scuturile, dar având tunuri cu laser cu foc rapid. Droizii care pilotau navele răspundeau față de un calculator de control general aflat în sfera centrală a cargobotului.

La curba de la pupa a sferei centrale, se înălța un turn de control. Puntea navei ocupa vârful, unde o siluetă învăluită în mantie păşea nerăbdătoare în fața unei serii de videcrane înclinate spre interior. Imaginea întreruptă cuprindea capetele îndepărtate ale brațelor-hangar şi şuvoiul neîntrerupt de platforme, cu suprafețele lor dorsale sclipind în lumina soarelui. Dincolo de brațele şi de platformele maronii, ruginite, se învârtea Dorvalla, alb-străvezie.

— Care e situația? şuieră silueta învăluită în mantie.

Navigatorul neimoidian al *Profitului* răspunse dintr-un scaun ca un tron, aşezat sub podeaua lucioasă a pasarelei de pe punte.

— Ultima platformă de marfă este luată la bord, domnule comandant Dofine. Vorbirea neimoidiană, deşi ritmată, prefera accentuarea primelor silabe şi alungirea cuvintelor.

— Foarte bine, atunci, răspunse Dofine. Cheamă vânătorii stelari.

Navigatorul se roti în scaunul său pentru a sta cu fața la pasarelă.

— Aşa de repede, domnule comandant?

Dofine îşi întrerupse mersul neîncetat pentru a-i arunca o privire bănuitoare camaradului său. Lunile petrecute în adâncul spațiului îii ascuțiseră atât de mult neîncrederea, încât nu mai era sigur de intențiile navigatorului. Oare îi punea la îndoială ordinele în

speranța de a câştiga imagine sau exista un motiv bun de a amâna rechemarea vânătorilor stelari? Diferența îl neliniştea pe Dofine, căci risca să se facă de râs dacă îşi lansa suspiciunile şi acestea se dovedeau greşite. Se hotărî să parieze pe faptul că întrebarea fusese pusă din grijă şi că nu conținea provocări ascunse.

— Vreau să rechemi vânătorii stelari. Cu cât părăsim mai repede Dorvalla, cu atât mai bine.

Navigatorul dădu din cap.

— Cum doriți, domnule comandant.

Căpitan al echipajului de bază, format din ființe vii, al *Profitului*, Dofine avea doi ochi roşii ovali îndreptați în față, o falcă proeminentă şi o gură ca o tăietură, cu buze de peşte. Venele şi arterele pulsau vizibil sub pielea verde-pal, pătată şi încrețită. Mic pentru specia lui; piticania furnicarului său, îi ziceau unii pe la spate ; trupul subțire îi era îmbrăcat într-o robă albastră şi o mantie cu umeri căptuşiți şi care ar fi, mai potrivită pentru un cleric decât pentru un comandant de navă. Chiar şi pălăria, un con înalt din material negru, sugera bogăția şi poziția socială înaltă.

Navigatorul era îmbrăcat asemănător, cu o robă şi o pălărie, deşi mantia lui care mătura podeaua era complet neagră şi mai simplă. Comunica prin aparatele care încercuiau scaunul de pilot ca o cochilie, folosind ochelari de citire a datelor, care îi acopereau ochii, şi un comunicator în formă de disc, care îi ascundea gura.

Tehnicianul de comunicații al *Profitului* era un sullustan guşat şi cu ochi limpezi. Ofițerul care folosea calculatorul de control central era gran – avea trei ochi şi o față ca de capră. Cu cioc şi cu pielea verde, contabilul adjunct al navei era un ishi tib.

Dofine ura să fie nevoit să suporte extratereştri pe puntea sa, dar era obligat să o facă drept compromis pentru companiile de transporturi mai mici care se

aliaseră cu Federația Comercială; mici concerne ca Transporturi Viraxo şi puternici constructori de nave ca TaggeCo şi Hoersch-Kessel.

Droizii umanoizi se ocupau de toate celelalte sarcini de pe punte.

Dofine îşi reluase mersul când sullustanul vorbi.

— Domnule comandant, Minele Dorvalla anunță că plata pe care au primit-o este mai mică cu o sută de mii de credite ale Republicii.

Dofine flutură în semn de dispreț din mâna sa cu degete lungi.

— Spune-i să mai verifice cifrele o dată.

Sullustanul transmise punctul de vedere al lui Dofine şi aşteptă răspunsul.

— Susține că ați zis acelaşi lucru şi când am fost ultima dată aici.

Dofine oftă teatral şi făcu semn către un mare ecran circular din

spatele punții.

— Arată-mi-o.

Imaginea mărită a unei femei umane, pistruiată şi roşcată, apărea pe ecran când Dofine ajunse la el.

— Eu nu ştiu să lipsească vreun credit, spuse el fără vreo introducere.

Ochii albaştri ai femeii scânteiară.

— Nu mă minți, Dofine. Mai întâi au fost douăzeci de mii, pe urmă cincizeci, acum o sută. La cât va mai trebui să renunțăm data viitoare când Federația Comercială ne va face onoarea unei vizite?

Dofine îi aruncă o privire cu subînțeles ishi tib-ului, care îi răspunse cu un rânjet slab.

— Lumea voastră este departe de culoarele spațiale obişnuite, zise el calm către ecran. La fel de departe de Ruta Comercială Rimma ca şi de Nucleul Comercial Corellian. Aşadar, situația voastră cere cheltuieli

adiționale. Fireşte, dacă sunteți nemulțumiți, puteți face oricând afaceri cu altă companie.

Femeia pufni într-un râs mâhnit.

— Altă companie? Federația Comercială le-a cucerit pe toate celelalte.

Dofine îşi întinse mâinile mari.

— Atunci ce mai înseamnă o sută de mii de credite în plus sau în minus?

— Extorcare, asta înseamnă.

Expresia acră pe care o adoptă Dofine se potrivea firesc feței sale căzute.

— Îți sugerez să înregistrezi o plângere la Comisia Comercială de pe Coruscant.

Femeia se enervă; nările îi fremătau şi obrajii i se înroşiseră.

— Încă nu s-a terminat, Dofine.

Buzele lui Dofine schițară un zâmbet.

— Ah, încă o dată, te înşeli. Brusc, încheie transmisiunea, apoi se roti cu fața spre colegul său neimoidian.

— Anunță-mă când procesul de încărcare s-a încheiat.

În adâncurile brațelor-hangare, droizii supravegheau dispunerea platformelor de mărfuri de la consolele de trafic aflate mult deasupra punții. Nave cocoşate, cu boturi bulbucate care le dădeau înfățişarea unor ființe vii. Platformele intrau cu elevatoarele repulsoare pornite, prin orificiile magneto-constrictoare ale hangarelor şi erau dirijate în funcție de conținut şi destinație, aşa cum erau acestea descrise de codurile întipărite pe carene. Fiecare braţ-hangar era împărțit în trei zone de câte douăzeci de etaje înălțime, delimitate de uşi-ghilotină. În mod normal, zona trei, cea mai apropiată de sfera centrală era umplută prima. Însă platformele care conțineau bunuri pentru alte destinații decât Coruscant sau alte lumi din Nucleu era

îndreptate către cale de andocare din zonele unu sau doi, indiferent de momentul în care erau aduse la bord.

Împrăştiaţi peste tot prin hangare erau roboţi de securitate purtând puşti de luptă BlasTech modificate, unele cu capete pentru pulverizare. Dacă droizii de lucru puteau fi şerpi goi pe dinăuntru, modele PK cu gât flexibil, GNK pătrăţoşi sau ridicători de marfă binari cu picioare plate, droizii de securitate păreau a fi fost inspiraţi de structura scheletului oricăreia dintre formele de viaţă bipede ale galaxiei.

Lipsindu-i atât capul rotund, cât şi musculatura din aliaj a vărului său apropiat, droidul de protocol, robotul de securitate avea un cap semicilindric îngust, care se ascuţea în faţă într-un procesor vocal şi, la capătul opus, se curba peste un gât rigid, înclinat spre spate. Totuşi, ceea ce îl scotea pe droid în evidenţă era rucsacul lui pentru amplificarea semnalului şi antenele retractile care ieşeau din el.

Cei mai mulţi dintre droizii care formau forţa de securitate a *Profitului* erau doar simple apendice ale calculatorului de control central al cargobotului, însă câţiva fuseseră echipaţi cu o cantitate mică de inteligenţă. Frunţile şi pieptarele acestor comandanţi uscăţivi erau marcate cu însemne galbene asemănătoare marcajelor unităţilor militare, deşi nu de dragul celorlalţi droizi, ci pentru carnea şi oasele faţă de care aceşti comandanţi răspundeau în final.

OLR-4 era un astfel de comandant.

Cu puşca cu laser strânsă în ambele mâini şi ţinută în diagonală pe piept, droidul stătea în zona doi a braţului-hangar de la tribordul navei, la jumătatea distanţei dintre cele două uşi-ghilotină care delimitau acel spaţiu imens. OLR-4 era conştient de activitatea din jurul lui – şuvoiul de platforme de mărfuri care se mişcau spre zona trei, zgomotul altor platforme care se aşezau pe

punte, zbârnâiturile şi clinchetele neîncetate ale maşinăriilor în mişcare – însă doar vag. În schimb, OLR-4 primise sarcină de la calculatorul central să fie atent la orice lucru neobişnuit – orice eveniment care ieşea din parametrii de acțiune definiți de calculator.

Bufnitura răsunătoare care însoți oprirea unei platforme de mărfuri din apropriere se încadra, date fiind dimensiunile navei, foarte bine în acei parametri. De asemenea, la fel erau şi sunetele care ieşeau din interiorul platformei, care ar fi putut să fie atribuite mişcării mărfurilor de orice fel aflate la bordul ei. Însă acelaşi lucru nu se putea spune şi despre şuieratul valvelor de presiune ori despre zgomotele şi țăcăniturile metalice care anunțau ridicarea înceată a trapei circulare din față, deosebit de mari, a platformei.

Capul lung al lui OLR-4 pivotă şi senzorii lui optici oblici se fixară asupra platformei. Mărită şi clară, fotografia captată fu transmisă calculatorului de control central, care, instantaneu, o compară cu un catalog de imagini similare.

Se observară nepotriviri.

Chiar în timp ce fotoreceptorii lui OLR-4 cercetau trapa care se ridica, alți droizi de securitate se grăbeau deja să ocupe poziții peste tot în jurul platformei suspecte. OLR-4 îşi aşează piciorul ca un bocanc într-o postură de luptă şi îşi ridică arma cu laser.

Trapa deschisă ar fi trebuit să dezvăluie interiorul platformei, dar, în schimb, arătă ceea ce părea a fi încă o trapă bine închisă. OLR-4 chiar reuşi să identifice compoziția trapei interioare, însă procesorul lui slab nu făcea față sarcinii de a înțelege ceea ce vedea. Acesta era domeniul calculatorului de control central, care era rapid la rezolvarea problemei – deşi nu destul de rapid.

Înainte ca OLR-4 să se poată mişca, trapa interioară se telescopă cu destulă forță pentru a proiecta doi droizi de

securitate şi trei de lucru până la jumătatea hangarului. Imediat, OLR-4 şi alți trei deschiseră focul asupra berbecelui şi a platformei de mărfuri, însă razele de laser erau respinse şi ricoşau prin cală.

Doi droizi săriră pe platforma largă, sperând să atace aparatul de lovit din spate, însă eforturile lor fură în van. Razele de laser îi loviră pe ei mai întâi spulberându-l pe unul dintre ei şi aproape nimicindu-l pe altul. Doar atunci îşi dădu OLR-4 seama, cu posibilitățile lui limitate, că în spatele berbecelui erau inamici. Şi, judecând după precizia razelor de laser, intruşii erau din carne şi oase.

Cu platforme de marfă plutind pe deasupra şi cu o sută de droizi de lucru continuând să îşi vadă de treburile lor, indiferenți la lupta care se purta în mijlocul lor, OLR-4 țâşni într-o parte, trăgând continuu şi hotărât să câştige o poziție mai bună față de intruşi. Razele îl căutară în timp ce se mişca, sfârâindu-i pe lângă cap şi umeri şi zburându-i printre picioarele care alergau.

În fața lui, doi droizi de securitate îşi pierdură capetele din cauza unor lovituri bine țintite. Un al treilea rămase intact, dar, cu toate acestea, se prăbuşi pe punte, orbit fără scăpare de descărcări electrice sălbatice, sclipitoare.

Monitoarele interne ale lui OLR-4 îi spuseră că arma cu laser i se supraîncălzea şi era aproape de a rămâne fără energie. Deşi evident cunoscând predicția droidului, calculatorul de control central nu îşi anulă ordinele; aşa că OLR-4 continuă să tragă în timp ce încerca să cotească în spatele berbecelui.

În dreapta lui, un alt droid fu aruncat de pe platformă, trunchiul său descriind cercuri stângace în timp ce zbura prin hangar, unde se ciocni cu o platformă care se aşeza. Un droid cu un picior lipsă țopăia în timp ce trăgea, până când piciorul sănătos îi fu suflat de sub el şi

căzu, alunecând pe punte şi împroşcând scântei din bărbia cu procesor de vorbire.

OLR-4 se mişcă în stânga şi în dreapta, ferindu-se de razele de laser. Aproape ajunsese la platformă când o rază îl nimeri în umărul stâng, făcându-l să se rotească într-un cerc complet. Se împletici, dar, cumva, reuşi să rămână drept, până când o a doua rază de laser îl lovi în umărul celălalt. Descriind un alt cerc, aterizã pe spate, cu picioarele prinse sub platformă. Privind în sus, zări trupa înarmată care se infiltrase în cargobot: douăsprezece ființe bipede, în carne şi oase, vârâte în costume mimetice şi în armuri negre, cu fețele ascunse în spatele măştilor de respirat ale căror dispozitive de reciclat oxigenul semănau cu nişte colți.

Fotoreceptorii lui OLR-4 se concentrară asupra unui om cu părul negru şi lung care i se revărsa în bucle groase pe umerii lați. Servomotoarele brațului drept al droidului se strânseră pe trăgaciul armei cu laser, dar singurul răspuns al puştii epuizate şi supraîncălzite fu un bâzâit îndurerat, în timp ce îi scădea energia şi se închidea.

— Ah... oh, spuse OLR-4.

Zărindu-l, omul cu păr lung se întoarse şi trase.

Senzorii de căldură ai lui OLR-4 ajunseră la roşu, iar sistemele lui supraîncărcate gemură. Cu circuitele topindu-se, transmise o ultimă imagine la calculatorul de control central, apoi se stinse.

Vuietul liniştitor al aparatelor de pe puntea *Profitului* fu întrerupt de un zgomot strident venit de la matricea de scanare. Alunecând pe pasarela de comandă, comandantul Dofine îi ceru amănunte droidului aflat la scaner.

— Monitoarele de rază lungă raportează un grup de mici nave care avansează cu toată viteza spre poziția noastră, răspunse droidul cu o voce monotonă şi metalică.

— Ce? Ce-ai spus?

Sullustanul detalie.

— Autentificatorii identifică navele ca fiind Forme Invizibile şi o navă de susținere de clasa Furtună.

Dofine căscă gura.

— Un atac?

— Domnule comandant, intonă droidul, navele continuă să avanseze.

Dofine făcea semne disperate spre ecranul neobişnuit de mare.

— Vreau să le văd!

Pornise către ecran, când un alt sunet îngrijorător se auzi, de data aceasta dinspre consola ofițerului de sisteme, care se afla şi ea sub pasarelă.

— Calculatorul de control central anunță o tulburare în zona doi a brațului-hangar de la tribord.

Dofine se holbă la gran.

— Ce fel de tulburare?

— Droizii trag într-una dintre platformele de mărfuri.

— Maşinării fără creier! Dacă strică vreunul dintre transporturi...

— Domnule comandant, vânătorii stelari sunt pe ecran, raportă sullustanul.

— S-ar putea să fie doar o eroare, continuă granul.

Clipind, ochii roşii ai lui Dofine țâşniră de la un extraterestru la altul, cu o îngrijorare tot mai mare.

— Vânătorii spațiali schimbă vectorul. Se despart în două grupuri. Sullustanul se întoarse spre Dofine. Zboară în stilul Frontului Nebula.

— Frontul Nebula! Dofine se duse în grabă la ecran, apoi îşi ridică degetul arătător lung şi gros pentru a arăta nava de susținere neagră ca smoala.

— Nava aia...

— *Şoimul-Liliac*, zise iute sullustanul. Nava căpitanului Cohl.

— Imposibil! se răsti Dofine. Chiar ieri s-a raportat că e la Malastare.

Cu guşile tremurând uşor, sullustanul se uită la ecran.

— Dar este nava lui. Şi unde se iveşte *Şoimul-Liliac*, Cohl nu e departe!

— Vânătorii stelari intră în formație de atac, anunță droidul.

Dofine se întoarse spre navigator.

— Porniți sistemele defensive!

— Calculatorul de control central raportează foc de laser continuu în hangarul de la tribord. Opt droizi de securitate distruşi.

— Distruşi?

— Sistemul defensiv este fixat pe vânătorii stelari ai Frontului Nebula. Câmpurile deflectoare sunt ridicate...

— Vânătorii stelari trag!

O lumină puternică explodă dincolo de videcranele rectangulare şi scutură puntea destul de puternic pentru a dărâma un droid din picioare.

— Turbo-laserele răspund!

Dofine trecu la videcrane la timp pentru a vedea linii de lumină roşie, pulsânde, țâşnind dinspre bateriile montate pe mijlocul cargobotului.

— Unde sunt întăririle cele mai apropiate de noi?

— La un sistem stelar distanță, zise navigatorul. *Achizitorul*. Mult mai bine înarmat decât *Profitul*.

— Trimite un semnal de ajutor!

— Este înțelept, domnule comandant?

Dofine înțelese implicațiile. Salvarea era întotdeauna un eveniment umilitor. Însă Dofine era sigur că ar fi putut scăpa de ruşine protejând transportul *Profitului*.

— Tu fă cum îți zic, îi spuse navigatorului.

— Grupurile de vânători spațiali se formează pentru o a doua rundă, raportă sullustanul.

— Unde sunt vânătorii spațiali? De ce nu pornesc la atac?

— I-ați chemat înapoi, domnule comandant, îi aminti navigatorul.

Dofine gesticulă disperat.

— Bine, relansați-i, relansați-i!

— Calculatorul de control central cere permisiunea de a izola zona doi a hangarului de la tribord.

— Închideți-o! bolborosi Dofine. Închideți-o acum!

2

Grupul mascat care se infiltrase la bordul *Profitului* era unul variat – la fel ca şi vânătorii spațiali care zburau în ajutor – oameni şi ne-oameni, bărbați şi femei, bondoci şi zvelți. Apărați de costume de camuflaj şi de armuri negre mate, purtând bocanci de punte cu tălpi antiderapante şi ochelari de luptă, ieşiră din spatele berbecelui care le servise drept element-surpriză, trăgând cu puşti de asalt de ultimă generație şi cu dislocatoare de câmp atârnate pe umăr.

Mâna de droizi de securitate care încă mai rămăseseră întregi se prăbuşi pe punte, cu membrele răsfirate sau încâlcite definitiv.

Omul pe care OLR-4 aproape îl luase prin surprindere păşi iute şi fără teamă spre centrul hangarului căscat, verifică nişte date de pe comunicatorul de la încheietură şi îşi scoase ochelarii şi masca de respirat de pe față.

În urma schimbului de focuri, în aer plutea un miros, cel al ozonului şi al aliajului ars.

— Atmosfera e pornită, spuse el pentru restul bandei sale, însă nivelurile de oxigen sunt echivalente cu ce ați găsi la patru sute de metri altitudine. Scoateți-vă măştile, dar țineți-le la îndemână – mai ales dependenții de t'bac.

Cu câteva râsete înfundate, echipa se supuse.

În spatele aparatului, fața cu ten negru a omului era încă o mască: acoperită din belşug cu o barbă neagră, aspră şi străbătută de la o tâmplă la alta de mici tatuaje în formă de romb. Ochii violeți cercetară distrugerea cu evidentă detaşare.

Nu se mai zărea nici un droid de securitate, însă puntea era plină de rămăşițele acestora. Droizi de lucru de diferite feluri continuau să dirijeze câteva platforme la spațiile de andocare.

Un membru uman al grupului lovi cu piciorul brațul retezat al unui droid de securitate.

— Chestiile astea ar putea fi periculoase dacă ar învăța să gândească bine.

— Să tragă bine, îl corectă bărbosul.

— Asta să i-o spui lui Rasper, căpitane Cohl, zise un alt bărbat; Boiny; un rodian. Un robot de securitate a fost cel care l-a trimis pe Rasper la cer.

Un mascul cu ochi rotunzi şi piele verde, Boiny avea un rât ascuțit şi o creastă de țepi galbeni plianți.

— Un droid norocos care a tras la noroc, observă o femelă rodiană.

— Asta nu înseamnă să tratăm totul ca pe un exercițiu, avertiză Cohl, fixându-i pe toți cu privirea. Calculatorul de control general va trimite destul de iute unități de rezervă şi avem un kilometru de mers până ajungem la sfera centrală.

Intruşii aruncară o privire prin hangarul curbat către o uşă-ghilotinăcare se zărea în depărtare. Deasupra lor, la înălțime, erau grinzi masive şi traverse, macarale, schele de întreținere şi troliuri, un amestec de atmosferă şi de conducte.

O femeie umană – singura dintre ei – fluieră încet.

— Pe stele, ai putea ascunde o armată de invazie aici!

Cu pielea la fel de neagră ca a lui Cohl, avea păr castaniu scurt şi o faţă elegant ascuţită. Nici măcar costumul mimetic nu-i putea ascunde formele.

— Asta ar însemna să cheltuiască ceva din câştiguri, Rella, zise un bărbat uman. Şi neimoidienii nu fac asta decât dacă îşi pot cumpăra robe noi.

Boiny scăpă un râset ascuţit.

— Şi ajungi o larvă de neimoidian pe jumătate flămândă, asta se întâmplă.

Cohl făcu semn cu bărbia acoperită de păr către doi dintre membrii bandei sale.

— Rămâneţi la platformă. Stabilim contactul când cucerim puntea.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Echipa unu, luaţi-o pe coridorul de pe marginea exterioară. Restul, veniţi cu mine.

Profitul se zgâlţâi încet. Explozii înfundate se auzeau în depărtare.

Cohl ascultă atent.

— Astea trebuie să fie navele noastre.

Sirenele începură să urle peste tot în hangar. Droizii de lucru se opriră pe loc, în timp ce un uruit gros începu să se formeze sub podea.

Rella se uită la uşa-ghilotină din depărtare.

— Închid hangarul.

Cohl făcu semn primei echipe.

— Plecaţi. Ne întâlnim la turbolifturile de la tribord. Reglaţi-vă costumele pe intermitent – asta ar trebui să-i zăpăcească pe droizi – şi folosiţi grenadele de impact cu zgârcenie. Şi nu uitaţi să fiţi atenţi la nivelurile de oxigen.

Făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Încă un lucru: dacă sunteţi nimeriţi de vreun droid, reabilitarea bacta vi se scade din plată.

Daultay Dofine stătea nemişcat pe pasarelă, urmărind complet îngrozit cum Frontul Nebula nu arăta nici un pic de milă pentru nava lui.

Vânătorii stelari se abăteau asupra *Profitului* cu toată forța, lovind ca nişte păsări de pradă flămânde în brațele groase şi secțiunile din spate cu trei motoare ale cargobotului. Multe dintre navele conduse de droizi, fără scuturi, fură anihilate de îndată ce ieşiră de sub câmpul de forță protector al *Profitului*.

Încurajate de victoria obținută fără eforturi, navele inamice pătrunseră în îmbrățişarea brațelor-hangar şi se aruncară asupra sferei centrale, atacând de aproape turnul de comandă. Focurile trase de tunurile ionice ale navei de susținere trimiteau valuri zguduitoare prin câmpul deflector al *Profitului*. Lumina puternică scălda videcranele punții.

Dofine nu putea face altceva decât să stea pe pasarelă, în timp ce îi înjura printre dinți pe terorişti.

Deoarece primise drepturi exclusive de a face comerț în sistemele stelare din jur. Federația Comercială se angajase în fața Senatului Galactic de pe Coruscant că se va preocupa să rămână doar o putere economică şi că se va abține să devină o forță navală prin acumularea de maşini de luptă. Totuşi, cu cât mai departe de Nucleu călătoreau navele gigantice, cu atât mai des cădeau pradă atacurilor piraților, a mercenarilor şi a grupurilor teroriste ca Frontul Nebula, ai cărui mulți membri aveau nemulțumiri nu doar față de Federația Comercială, ci şi față de însuşi îndepărtatul Coruscant.

Ca rezultat, senatul dăduse permisiunea cargoboturilor să fie echipate cu arme defensive, pentru a se proteja în sistemele nesupravegheate care se întindeau între rutele comerciale importante şi căile spațiale principale. Dar asta nu făcuse decât să îi oblige pe atacatori să îşi modernizeze armamentul, fapt care, la

rândul său, pregătise calea pentru întăriri periodice ale apărării Federației Comerciale.

Luptele de hărțuire din Inelele Mijlocii şi Exterior – peste tot prin aşa numitele zone libere – deveniseră deja lucruri comune. Însă Coruscantul era departe, chiar şi la viteză luminică, şi nu părea uşor să înțelegi a cui era vina şi cine trăsese primul. Până când problemele ajungeau în fața instanțelor, se reduceau adesea la cuvântul unuia împotriva altuia, fără rezolvare.

Lucrurile ar fi putut sta altfel pentru Federația Comercială dacă nu ar fi existat neimoidienii, care pe cât erau de săraci, pe atât erau de zgârciți. Când se ajunsese la fortificarea navelor uriaşe, ei îi căutaseră pe furnizorii cu cele mai mici prețuri şi insistaseră că protejarea transporturilor era interesul lor major.

Împotriva oricărei judecăți sănătoase, neimoidienii fuseseră cei care dictaseră instalarea de baterii de lasere în cuarte în jurul peretelui exterior al brațelor-hangar. În timp ce amplasamentul de pe mijlocul cargobotului era potrivit pentru a respinge atacurile laterale, se dovedea complet ineficient în cazul atacurilor lansate de deasupra şi de dedesubt, unde se aflau aproape toate sistemele de importanță crucială ale navei: generatoarele de undă de tractare şi de câmpuri deflectoare, reactoarele de hiperpropulsie şi calculatorul de control general.

Astfel, Federația Comercială fusese forțată să investească în generatoare de scut mai mari şi mai bune, plăci de blindaj mai groase şi, în ultimă instanță, în escadrile de vânători stelari. Dar grupurile de vânători spațiali erau supuse autorizării senatului, iar cargoboturile ca *Profitul* se găseau adesea vulnerabile în fața navelor de luptă pilotate de atacatori experimentați.

Cunoscând foarte bine aceste lipsuri, Daultay Dofine vedea cum nava şi prețiosul ei transport de lommit îi scăpau printre degete.

— Scuturile rezistă la cincizeci de procente, raportă granul din capătul opus al punții, dar noi suntem în pericol. Doar câteva lovituri în plus şi suntem scoşi din joc.

— Unde e *Achizitorul*? scânci Dofine. Ar fi trebuit să ajungă până acum!

Un proiectil tras de nava de susținere a Frontului Nebula – nava de susținere personală a căpitanului Cohl – zgudui puntea. După cum Dofine aflase din atacurile anterioare, doar dimensiunea nu era o garanție a protecției, cu atât mai puțin a victoriei, iar diametrul de trei kilometri al cargobotului nu însemna decât o țintă care nu putea fi ratată.

— Scuturile au scăzut la patruzeci de procente.

— Laserele în cuarte de la unu la şase nu răspund, adăugă sullustanul. Vânătorii stelari îşi concentrează focul asupra generatorului de ecran deflector şi a reactoarelor de propulsie.

Dofine îşi strânse mânios buzele cărnoase.

— Ordonă calculatorului de control general să activeze toți droizii, toate sistemele defensive ale navei şi să se pregătească să respingă trupele de abordaj! zbieră el. Doar peste cadavrul meu va pune căpitanul Cohl piciorul pe această punte.

În brațul-hangar de la tribord, echipa lui Cohl abia trecuse prin uşa-ghilotină când fiecare aparat din zona trei conspiră să îi împiedice să se mai apropie vreun metru de puțul compensatorului de accelerație care lega sfera centrală de brațele ce o înconjurau.

Troliurile de deasupra aruncau gheare apucătoare spre ei; schelele înalte se răsturnau în calea lor, ridicători de marfă binari îi alergau ca nişte monştri mecanici, iar nivelurile de oxigen scăzură. Chiar şi droizii de lucru se alăturară luptei, mânuind tăietoare cu fuziune şi

calibratoare electrice ca şi cum ar fi fost aruncătoare de flăcări şi vibro-săbii.

— Controlul central a întors întreaga navă împotriva noastră, strigă Cohl.

Rella trăgea raze de laser într-un grup de droizi PK înarmați cu chei hidraulice.

— La ce te aşteptai, Cohl... o primire regală?

Cohl îi îndemnă pe Boiny, Rella şi restul echipei către ultima uşă-ghilotină care stătea între ei şi turbolifturile sferei centrale. Țipetele şi urletele sirenelor străbăteau aerul rarefiat. Razele de laser care se întretăiau şi ricoşau formau un spectacol pirotehnic demn de parada de Ziua Republicii de pe Coruscant.

Cohl trăgea din fugă, pierzând socoteala droizilor pe care îi doborâse şi a câtor carțuşe de laser consumase arma lui. Doi dintre cei din banda lui erau ținuți pe loc de focurile droizilor, dar nici el, nici oricine altcineva nu îi mai puteau ajuta. Cu noroc, vor ajunge la locul de întâlnire, chiar dacă vor fi nevoiți să se târască acolo.

Urmărită de trei ridicători de marfă binari, echipa trecu în goană prin ultima uşă-ghilotină şi îşi croi drum până la cel mai apropiat grup de turbolifturi.

Trapa care dădea spre tuburile de transfer era închisă.

— Boiny! strigă Cohl.

Rodianul îşi puse blasterul în toc şi veni iute în față, cercetând trapa din priviri, apoi se duse la panoul de control încastrat în perete. Pregătindu-se să spargă codul, îşi frecă palmele una de alta şi îşi trosni degetele lungi, cu ventuze în vârfuri. Înainte de a-şi putea aşeza mâinile pe butoanele panoului, Cohl îl pocni după ceafă.

— Ce-i asta, seara amatorilor? îl întrebă Cohl cu o căutătură amenințătoare. Arunc-o în aer.

Dofine păşea pe pasarelă când trapa punții explodă, lăsând să intre o scurtă furtună de căldură paralizantă care îl răsturnă.

Banda de şase oameni a lui Cohl dădu buzna în spatele unui nor de fum, costumele lor mimetice permițându-le să se ascundă chiar şi pe fundalul stâlpilor lucitori. Iute şi eficient, îl dezarmară pe Garn şi traseră raze de imobilizare în platoşele droizilor.

Cohl îi făcu semn unuia dintre oamenii săi către consola de comunicații.

— Contactează *Şoimul-Liliac*. Spune-le că am cucerit puntea. Vânătorii stelari să se organizeze în formație defensivă şi să fie pregătiți să ne acopere când ieşim.

Unui alt luptător îi făcu semn către consola lui Garn.

— Comandă calculatorului de control central să se oprească. Să deschidă toate uşile-ghilotină ale brațelor-hangar.

Omul dădu din cap şi sări de pe pasarelă.

Cohl tastă un cod la comunicatorul de la încheietura mâinii şi îl ridică spre gură.

— Echipa de bază, am cucerit puntea. Mutați platforma în zona trei şi aşezați-o cât mai aproape de gura hangarului de pe peretele interior. Venim şi noi acolo în curând.

Cohl închise comunicatorul. Ochii îi rătăciră pe fețele celor cinci prizonieri vii, oprindu-se, în cele din urmă, asupra lui Dofine. Apoi îşi scoase pistolul cu laser.

Desfăcându-şi brațele larg, în semn de predare, Dofine făcu doi paşi în spate când Cohl se apropie.

— Ai trage într-o persoană neînarmată, căpitane Cohl?

Cohl îl împunse în coaste pe Dofine cu țeava pistolului.

— Aş trage într-un neimoidian neînarmat... Şi aş dormi mai bine după aceea.

Se uită amenințător la Dofine pentru o clipă, apoi își puse pistolul în toc şi se întoarse spre membrul rodian al grupului.

— Boiny, treci la treabă. Şi termină repede.

Se întoarse înapoi spre Dofine.

— Unde este restul echipajului, căpitane?

Dofine înghiți în sec şi abia îşi găsi vocea.

— Se întoarce cu naveta de pe Dorvalla.

Cohl dădu din cap.

— Bine, asta simplifică lucrurile.

Împungându-l repetat pe Dofine în piept cu arătătorul, Cohl îl făcu să meargă cu spatele până când ajunseră la scaunul navigatorului. Un ultim ghiont îl împinse pe Dofine de pe pasarelă în scaun.

Cohl sări jos pentru a-l privi în față.

— Trebuie să discutăm despre transportul tău, căpitane.

— Transport? se bâlbâi Dofine. Lommit... cu destinația Sluis Van.

— Dă-l încolo de minereu, mârâi Cohl. Eu vorbesc despre aurodium.

Dofine încercă să îşi împiedice ochii roşii să iasă din orbite. Membranele nictitante tremurară şi clipi de şase ori.

— Aurodium?

Cohl se aplecă spre el.

— Duci două miliarde în pepite de aurodium.

Dofine se încordă sub privirea lui Cohl.

— Cred... cred că te înşeli căpitane. *Profitul* transportă minereu.

Cohl îşi îndreptă statura impunătoare.

— Mai spun o dată. Transporți pepite de aurodium... mită oferită de lumile din Inelul Exterior pentru a se asigura de binecuvântarea continuă a Federației Comerciale.

Dofine nu se putu abține să surâdă disprețuitor.

— Deci ceea ce cauți sunt banii. Întotdeauna am auzit că binecunoscutul căpitan Cohl este un idealist. Acum văd că este un simplu hoț.

Cohl aproape rânji.

— Nu toți putem fi hoți autorizați ca tine şi restul găştii tale.

— Federația Comercială nu se ocupă cu moartea şi violența, căpitane.

Cohl îl apucă pe Dofine cu ambele mâini de veşmântul bogat şi îl ridică pe jumătate din scaun.

— Nu, nu încă.

Îl împinse pe Dofine înapoi în scaun.

— Dar să lăsăm asta pe altă dată. Ceea ce contează acum este aurodiumul.

— Şi dacă refuz să mă supun?

Fără să-şi ia ochii de pe Dofine, Cohl arătă spre tovarăşul său rodian.

— Boiny, aici de față, prinde un detonator termic de sistemul de control al propulsiei cu combustibil al *Profitului*. Din câte înțeleg, dispozitivul va declanşa o explozie destul de mare pentru a-ți distruge nava în... Boiny?

— Şaizeci de minute, căpitane, strigă Boiny, ținând deasupra capului o sferă metalică de dimensiunile unui pepene.

Cohl scoase un obiect din punguța de la şold a costumului mimetic şi îl lipi pe dosul palmei stângi a lui Dofine. Acesta văzu că era un cronometru, care deja număra invers de la şaizeci de minute. Îşi ridică ochii spre privirea neclintită a lui Cohl.

— Să revenim la pepite, zise Cohl.

Dofine dădu din cap.

— Da, în regulă... dacă promiți să cruți nava.

Cohl hohoti scurt.

— *Profitul* este istorie. Dar ai cuvântul meu că îți voi cruța viața dacă faci cum ți se spune.

Dofine dădu iar din cap.

— Aşa măcar o să trăiesc să te văd executat.

Cohl ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată, comandante.

Se îndreptă şi rânji la Rella.

— Ce ți-am spus? Floare la...

— Căpitane, îl întrerupse omul său de la consola de comunicații, o navă iese din hiperspațiu. Autentificatorii o arată ca fiind cargobotul Federației Comerciale *Achizitorul*.

Rella pufni.

— Ce ziceai, Cohl?

Privirea pe care Cohl o îndreptă spre Dofine fu una de surprindere sinceră.

— Poate că nu eşti aşa de tare de cap pe cât pari.

Sări pe pasarelă şi se întoarse către zona videcranelor. Rella i se alătură.

— Scenariul s-a schimbat, îi anunță Cohl pe toți. *Achizitorul* va lansa vânători spațiali de îndată ce se va afla în raza de acțiune. Ordonați Şoimului-Liliac să ducă lupta la cargobot.

Dofine îşi permise un zâmbet de satisfacție.

— Poate că, până la urmă, va trebui să renunți la comoara ta, căpitane Cohl.

Cohl îi aruncă o privire nimicitoare.

— Nu plec fără ea, căpitane – şi nici tu.

Se întinse spre încheietura mâinii drepte a lui Dofine pentru a se uita la cronometru.

— Cincizeci şi cinci de minute.

— Cohl, îl avertiză Rella.

El se uită pieziş la ea.

— Fără aurodium nu suntem plătiți, dragă.

Rella îşi prinse buza de jos cu dinții ei perfecți.

— Da, dar trebuie să fim în viață ca să cheltuim.

El scutură din cap.

— Moartea nu e în cărți... cel puțin nu la mâna asta.

Aproape de punte, un vânător spațial al Frontului Nebula, ajuns de raze de energie letală, dispăru într-un halou de gaze şi sfărâmături încinse.

— Foc dinspre Achizitor, raportă unul dintre mercenari.

O nelinişte bruscă îi contorsionă Rellei trăsăturile.

Cohl ignoră privirea pe care ea i-o trimise. Apucându-l pe Dofine din scaunul de comandă şi aşezându-l în picioare pe pasarelă, Cohl îl îmbrânci spre trapa distrusă a punții.

— Mai repede, comandante. Timpul nostru de plecare tocmai s-a redus

3

În întunericul haotic al brațului-hangar de la tribord, o ultimă platformă care se îndrepta cu elevatoarele repulsoare pornite către o cală de andocare din zona trei nu atrăgea prea mare atenție. Cu o formă asemănătoare unui nap, era mai mare decât majoritatea platformelor care fuseseră dirijate în zona trei, deşi nu la fel de mare precum cea în care se infiltrase Frontul Nebula şi nici pe departe de mărimea unora dintre barjele de minereu. Mai mult, ca şi nava teroriştilor, platforma nu oferea nici un indiciu că avea un transport viu.

Erau prinşi cu centuri în scaune aflate spate în spate doi bărbați care, în îmbrăcăminte, păreau a fi opusul lui Daultay Dofine. Tunicile şi pantalonii lor în culori deschise erau largi şi simple, cizmele înalte până la genunchi erau

făcute din piele de nerf şi nu purtau nici pălării, nici bijuterii.

Veşmintele modeste nu făceau decât ca şiretlicul lor evident să fie şi mai misterios.

Platformei de marfă ilegale îi lipseau videcrane de orice fel, însă videocamere ascunse în carenă transmiteau pe ecranele din interiorul navei diferite imagini ale hangarului.

Observând dezordinea pe care banda lui Cohl o lăsase în urmă, tânărul de pe locul din față remarcă pe o voce nazală:

— Căpitanul Cohl ne-a lăsat o urmă uşor de luat, maestre.

— Într-adevăr, Padawan. Însă urma pe care o iei în pădure s-ar putea să nu fie cea pe care vrei să mergi la ieşire. Extinde-ți percepțiile, Obi-Wan.

Destul de înghesuit în scaunul de la pupa, bărbatul mai în vârstă era şi cel mai solid dintre cei doi. Fața lui lată era complet acoperită de barbă, iar coama bogată de păr cărunt era dată pe spate de pe o frunte nobilă, uşor teşită. Ochii îi erau de un albastru intens şi partea de sus a nasului său puternic era turtită, ca şi cum ar fi fost ruptă dincolo de capacitățile de reparare ale tratamentelor cu bacta.

Numele lui era Qui-Gon Jinn.

Reversul său la controlul platformei, Obi-Wan Kenobi, avea o față tânără, bine rasă, o bărbie despicată şi o frunte înaltă şi dreaptă. Părul castaniu era tăiat scurt, în afară de o scurtă coadă la ceafă şi de o singură şuviță subțire care îi cădea pe după ureche pe umărul drept, un semn al rangului de Padawan. Specific ordinului din care făceau parte Qui-Gon şi Obi-Wan, cuvântul însemna ucenic sau protejat.

Ordinul era cunoscut sub numele de Cavalerii Jedi.

— Maestre, vezi vreun semn al navei lor? întrebă Obi-Wan peste umăr.

Qui-Gon se întoarse în scaun pentru a arăta o platformă deschisă în partea din stânga jos a ecranului lui Obi-Wan.

— Aceea. Probabil că au de gând să plece prin gura hangarului de pe marginea interioară. Opreşte în apropiere în aşa fel încât trapa noastră să se îndrepte în partea opusă platformei lor. Dar ai grijă să nu atragi atenția. În mod sigur Cohl a pus santinele.

— Ați dori să preluați comanda, maestre? întrebă Obi-Wan uşor iritat.

Qui-Gon zâmbi pentru sine.

— Doar dacă ai obosit, Padawan.

Obi-Wan strânse din buze.

— Sunt oricum, dar nu obosit, maestre.

Se uită o clipă la ecran.

— Am găsit un loc bun.

Ca şi cum s-ar fi aflat sub îndrumarea droizilor de la consolele de trafic ale hangarului, platforma se aşează pe locul ei de aterizare în formă de sfert de cerc. Cei doi Jedi amuțiră în timp ce urmăreau informațiile oferite de videocamere. După ceva timp, doi bărbați umani ieşiră din platforma lui Cohl, cu măştile de oxigen acoperindu-le fețele şi ținând în mâini puşti dislocatoare.

— Ai avut dreptate, maestre, zise Obi-Wan încetişor. Cohl devine previzibil.

— Să sperăm, Obi-Wan.

Una dintre santinele dădu roată platformei, apoi se întoarse la trapa deschisă, unde cealaltă aştepta.

— Acum e şansa noastră, spuse Qui-Gon. Ştii...

— Ştiu ce să fac, maestre. Dar tot nu îți înțeleg raționamentul. L-am putea lua prin surprindere pe Cohl aici şi acum.

— Este mai important să descoperim poziția bazei Frontului Nebula, Padawan. Atunci va fi momentul în care să punem capăt faptelor căpitanului Cohl.

Qui-Gon îşi introduse în gură un mic aparat de respirat şi apăsă un buton care deschise trapa circulară frontală. O cacofonie de țipete de sirene îi întâmpină. Cei doi Jedi coborâră în lumina roşie slabă a iluminatului de urgență care se revărsa în cală.

Nu exista un obiect mai simbolic pentru Cavalerii Jedi decât cilindrii din aliaj lustruiți pe care Qui-Gon şi Obi-Wan îi purtau la cingătorile din piele care le strângeau tunicile. Cu abundența de buzunăraşe a centurilor, cilindrii lungi de treizeci de centimetri ar fi putut fi nişte unelte – şi, într-adevăr, aşa îi priveau Jedi – însă, de fapt, erau arme de lumină, reale şi simbolice, şi fuseseră folosite de Jedi de mii de generații în mandatul lor autoimpus de a servi Republica Galactică din postura de păstrători ai păcii şi ai dreptății.

Sabia de lumină bazată pe cristale nu era, totuşi, adevărata sursă a puterii cavalerilor Jedi, căci aceasta izvora din câmpul de energie omniprezent care se afla în toate ființele vii şi care ținea galaxia laolaltă, un câmp de energie pe care Jedi îl numeau Forța.

Zeci de mii de ani, ordinul se dedicase studiului şi contemplării Forței şi, ca produse derivate ale acestei dăruiri, veniseră puteri dincolo de înțelegerea oamenilor obişnuiți: puterea de a muta obiectele la comandă, de a întuneca gândurile minților mai slabe, de a privi în timp. Dar, cel mai mult, abilitatea de a trăi într-o simbioză cu toate formele de viață şi, astfel, de a fi aliați cu Forța însăşi.

Mişcându-se într-o tăcere şi cu o iuțeală nefireşti, Qui-Gon avansă pe platforma lui Cohl, cu sabia de lumină în mâna dreaptă, ascunzându-se cu fiecare ocazie în spatele altor platforme. Cu tot zgomotul din hangar, ştia

că nu avea să fie uşor să distragă atenția celor doi paznici. Dar trebuia să câştige cel puțin câteva secunde pentru Obi-Wan.

Întins pe partea de sus a botului curbat a uneia dintre platforme era ceea ce mai rămăsese din trunchiul unui droid de luptă şi capul său alungit. Privind santinelele lui Cohl, Qui-Gon apăsă butonul de activare de deasupra mânerului striat al săbiei de lumină.

O bară de energie verde strălucitoare şuieră din plăselele din aliaj ale săbiei, zumzăind atunci când intră în contact cu aerul rarefiat. Cu o singură mişcare a armei, Qui-Gon desprinse capul droidului de gâtul său subțire. În acelaşi timp, îşi întinse mâna stângă, cu palma în sus şi, cu o explozie de Forță, trimise în zbor capul retezat în capătul opus al hangarului, unde se lovi de punte cu un zgomot strident, la mai puțin de cinci metri de locul în care stăteau teroriştii.

Cei doi se întoarseră spre locul unde se auzise zgomotul, cu armele ridicate.

Şi, în acea clipă, Obi-Wan dispăru într-o pată de mişcare, îndreptându-se către platforma lui Cohl.

La jumătatea înălțimii sferei centrale, Cohl, Rella, Boiny şi restul bandei lui Cohl priveau cu ochii mari şi gurile căscate la grămada de pepite de aurodium, care fuseseră scoase din cabina de securitate a *Profitului* şi stivuite – minunat – pe o sanie repulsoare. Hipnotice în frumusețea lor, pepitele sclipeau cu o lumină interioară constant schimbătoare care aducea toate culorile curcubeului.

Chiar şi Dofine şi cei patru ofițeri de punte îşi puteau lua cu greu ochii de la ele.

— Bată-mă să mă bată, zise Boiny. Acum le-am văzut pe toate.

Cohl se smulse din reverie şi se întoarse spre Dofine, la ale cărui

Încheieturi firave erau cătuşe paralizante strălucitoare.

— Ai recunoştința noastră, comandante. Cei mai mulți dintre neimoidieni nu ar fi fost atât de îndatoritori.

Dofine se uită urât.

— Mergi prea departe, căpitane.

Umerii lați ai lui Cohl se ridicară în semn de nepăsare.

— Spune-le asta membrilor Directoratului Federației Comerciale.

Îi făcu semn din cap Rellei să pornească sania, apoi îl luă pe

Boiny de umeri şi îl îndreptă spre un panou de control încastrat.

— Intră în calculatorul de control central şi spune-i să facă o diagnosticare a motoarelor cu combustibil. Când calculatorul localizează detonatorul termal, ar trebui să dea semnalul de abandonare a navei.

Boiny dădu din cap în semn de înțelegere.

— Ai grijă să îl convingi să arunce toate platformele de mărfuri şi barjele, adăugă Cohl.

Ochii lui Dofine se măriră când înțelese despre ce este vorba.

— Deci, lommitul este important, până la urmă.

Cohl se întoarse spre el.

— Mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de ce se întâmplă între Federația Comercială şi Frontul Nebula.

Dofine era zăpăcit.

— Atunci de ce salvezi transportul?

— Îl salvez? Cohl îşi puse mâinile în şolduri şi râse din toată inima. Nu fac decât să îi ofer *Achizitorului* un mediu bogat în ținte, comandante.

Cu aceeaşi agilitate extraordinară care îl îndrumase la platforma teroriştilor, Obi-Wan se întoarse la nava Jedi.

— Totul este aranjat, maestre, zise el, destul de tare încât să se facă auzit peste plânsetul sirenelor.

Qui-Gon îl îndemnă spre trapă. Dar Obi-Wan nici măcar nu-şi ridicase un picior când toate platformele din hangar începură să leviteze şi să se îndrepte spre portaluri.

— Ce se întâmplă?

Qui-Gon privi cu o uimire moderată.

— Aruncă transportul.

— Nu prea e un act de terorism, maestre.

Fruntea lui Qui-Gon se încreți în timp ce gândea intens.

— Calculatorul de control central n-ar permite asta decât dacă nava ar fi în pericol serios.

— Poate că este, maestre.

Qui-Gon aprobă.

— În orice caz, Padawan, ar fi bine să intrăm în navă. Dacă Cohl nu a dat greş în misiunea lui, ar trebui să sosească din clipă în clipă.

Abia reuşind să țină pasul cu sania repulsoare burduşită cu pepite, banda lui Cohl fugea pe culoarul larg al hangarului de la tribord către punctul de întâlnire. Membrii echipajului *Profitul* se luptau să nu rămână în urmă, în ciuda faptului că erau dotați cu măşti de respirat şi uneori erau îmboldiți de la spate cu țevile armelor cu laser ale teroriştilor. Peste tot în jurul lor pluteau platforme de marfă şi tendere, mişcându-se către portalurile de pe pereții interiori şi exteriori ai hangarelor.

Chiar şi Cohl rămăsese fără suflare când ajunseră cu toții în zona trei şi la platforma care îi aştepta. Un singur membru al primei echipe – un bothan cu blană blondă – ajunsese înapoi, dar Cohl refuză să îşi facă griji chiar atunci despre soarta celorlalți. Fiecare membru ales pentru operațiune fusese informat despre riscuri.

— Încărcați aurodiumul, strigă el către Boiny prin comunicatorul din masca de respirat. Rella, fă o numărătoare şi urcă-i pe toți la bord.

Daultay Dofine se uită îngrijorat la cronometrul care încă era prins de dosul palmei.

— Ce o să se întâmple cu noi? țipă el.

Un membru uman al bandei lui Cohl îi îndemnă cu un gest larg către o platformă mare, din apropiere, care încă nu se ridicase.

— Vă sugerez să o descărcați pe aia şi să vă înghesuiți acolo.

Dofine răspunse clipind panicat.

— O să murim acolo.

Omul râse batjocoritor.

— Asta e ideea.

Dofine se uită la Cohl.

— Cuvântul tău...

Cohl îşi înclină capul într-o parte pentru a citi ecranul cronometrului, apoi îşi îndreptă ochii spre Dofine.

— Dacă vă grăbiți, o să ajungeți la timp la platformele de salvare

4

Obi-Wan aşteptă ca platforma teroriştilor să se ridice de pe puntea hangarului înainte de a activa motoarele elevatoarelor repulsoare. Pe lângă uriaşele portaluri de la capetele brațelor-hangar, guri magneto-constrictoare se deschiseseră de-a lungul curbei interioare a brațelor în fiecare zonă. Zeci de platforme de marfă şi de barje începuseră să se îndrepte spre aceste ieşiri de urgență mai

mici, însă blocajele se formau rapid, în ciuda eforturilor de supraveghere ale calculatorului de control central.

Obi-Wan înțelese că dacă ajungeau prea târziu la portal, el şi Qui-Gon ar fi fost obligați să recurgă la alte mijloace de abandonare a navei. Însă tânărul Jedi era foarte metodic. Petrecu un moment lung studiind fluxul traficului şi anticipând unde era posibil să aibă loc blocajele înainte de a alege un traseu.

Acel traseu îi duse direct în înălțimile hangarului, pline de troliuri şi macarale, înainte de a coborî abrupt spre ieşirea din zona trei. Frecându-se de trei platforme pe drumul de coborâre, Obi-Wan evită cu grijă o coliziune cu o barjă care se bloca rapid în deschizătură.

Cohl ieşise cu câteva minute înainte din brațul-hangar, dar dispozitivul de urmărire pe care Obi-Wan îl montase îl asigura pe Jedi că va putea să deosebească platforma lui Cohl din cireada care acum alerga înnebunită.

— I-am prins, maestre, îi spuse el lui Qui-Gon, care cerceta ecranele din spate. Se îndreaptă spre sfera centrală. Nu sunt sigur dacă au de gând să treacă peste ea sau pe dedesubt, dar accelerează.

— Ține-te după ei, Obi-Wan. Însă păstrează aceeaşi distanță. Încă nu vrem să ne facem văzuți.

Cu sfera centrală albă ca fildeşul profilându-se şi cu întinderea largă a imenselor brațe de fiecare parte, zona interioară a cargobotului circular era o imagine de ținut minte – mai ales cu navele de toate dimensiunile şi formele care se revărsau din cale. Însă mişcarea imprevizibilă a acestora îi lăsa prea puțin timp lui Obi-Wan pentru a admira peisajul. Îşi împărțea atenția între inelul pâlpâitor care era platforma lui Cohl pe monitor şi ecranele consolei, care arătau imagini de afară în ambele părți.

Cu majoritatea platformelor scurgându-se către partea inferioară a sferei centrale, chiar şi uşoarele ciocniri

puteau provoca reacții în lanț în îngrămădeală. Multe dintre platforme deja scăpau de sub control şi câteva se aflau pe trasee de coliziune cu brațele hangarului.

Totul începea să îi aducă aminte lui Obi-Wan de exercițiile pe care le îndurase în tinerețe în Templul Jedi de pe Coruscant, unde scopul unui elev era să rămână cu atenția neabătută asupra unei singure sarcini, în timp ce chiar şi cinci profesori făceau tot ce puteau pentru a-l distrage.

— Atenție la pupa, Padawan, îl avertiză Qui-Gon.

O platformă ieşise de sub ei, agățându-le pupa în urcare. În pericol de a se rostogoli, Obi-Wan acceleră motoarele de altitudine şi reuşi să-şi redreseze nava tocmai la timp. Însă atingerea îi îndepărtase de pe cursul lor şi, dintr-odată, se apropiau de tulpina de rezistență groasă care lega sfera centrală imensă de brațele hangarelor.

Obi-Wan aruncă o privire la ecranul de stare, dar nu găsi nici un inel care să pulseze.

— Maestre, i-am pierdut.

— Concentrează-te asupra direcției în care vrei să mergi, Obi-Wan, zise Qui-Gon cu o voce calmă. Ignoră ecranul de stare şi lasă Forța să te ghideze.

Obi-Wan închise ochii pentru o clipă, apoi, ascultându-şi instinctele, ajustă cursul. Aruncând o privire la ecran, văzu platforma lui Cohl în fața lor, la tribord.

— Îi văd, maestre. Se îndreaptă spre vârful sferei centrale.

— Căpitanul Cohl nu a fost niciodată unul care să rămână în turmă prea mult.

Obi-Wan reglă cursul din motoarele de altitudine ale platformei şi, curând, văzu pâlpâirea încurajatoare a inelului.

Sfera centrală umplea ecranele legate la videocamerele din botul navei, dezvăluind nivel după nivel din ceea ce Obi-Wan ştia că fuseseră odată camere de conferință şi spații de locuit pentru echipajul cargobotului, înainte ca Federația Comercială să fi început să folosească munca droizilor. Erau aproape în vârful sferei centrale, când un vânător spațial singuratic țâşni pe ecrane, cu tunurile cu laser duble descărcându-se într-o țintă nevăzută.

— O Formă invizibilă a Frontului Nebula, spuse Qui-Gon uşor surprins.

Vânători spațiali de clasă inferioară, rezistenți, cu aripi aplecate, Formelelnvizibile fuseseră proiectate pentru lupta în atmosferă. Însă grupul terorist îl modificase pe acesta cu stabilizatoare de manevră pe partea posterioară şi cu un motor de hiperpropulsie ataşat.

— Dar în ce trag? întrebă Obi-Wan. Piloții lui Cohl ar fi trebuit să distrugă până acum vânătorii stelari ai *Profitului*.

— Bănuiesc că vom afla în curând, Padawan. Între timp, fi atent la problema actuală.

Obi-Wan se zburli la mustrarea blândă, dar aceasta era meritată. Avea obiceiul de a privi înainte, în loc să rămână în prezent, după cum prefera Qui-Gon – să servească ceea ce Jedi numeau Forța vie.

Mult deasupra capului chel al sferei centrale şi a scanerelor pătrățoase, care se aflau în vârful turnului de comandă al cargobotului, platforma lui Cohl prindea viteză şi, cu manevre îndrăznețe, ieşea din norul de platforme în care se ascunsese. În pericol de a rămâne prea mult în urmă, Obi-Wan recurse la motoarele de propulsie pentru mai multă viteză.

Când începură să treacă de curba superioară a sferei centrale, Obi-Wan redusese mult distanța dintre cele două platforme. Se pregătea să-l urmărească pe Cohl în spațiu,

când un alt vânător stelar – un Vânător de capete Z-95 modificat – apăru pe ecrane şi explodă.

— Bătălia continuă, spuse Qui-Gon.

Ieşind din îmbrăţişarea celor două braţe, Cavalerii Jedi văzură sursa focurilor de răspuns. Plutind ca un inel deasupra părţii întunecate a Dorvallei, era un al doilea cargobot, cuprins de ciuperci de foc create de navele Frontului Nebula.

— Întăririle Federaţiei Comerciale, zise Obi-Wan.

— Cargobotul ar putea complica lucrurile, cugetă Qui-Gon.

— Dar, cu siguranţă, acum am pus mâna pe Cohl.

— Cohl este viclean, Obi-Wan. Trebuie să fi prevăzut asta. Nu face o mişcare fără un plan de rezervă.

— Dar, maestre, fără navele lui de sprijin...

— Nu te aştepta la nimic, îl întrerupse Qui-Gon. Doar păstrează cursul.

În spaţiul la fel de înghesuit al platformei teroriştilor, cei opt membri ai bandei lui Cohl îşi îndeplineau sarcinile date din timp.

— Trapele internă şi externă sunt închise, căpitane, raportă Boiny din locşorul său de la consola de instrumente curbată. Toate sistemele funcţionează.

— Pregătiţi-vă pentru conversia de la elevatoarele repulsoare la propulsia subluminică, spuse Cohl, legându-şi centurile.

— Pregătire de conversie, transmise Rella.

— Comunicaţiile sunt active, zise altul. Comutăm pe frecvenţa de prioritate.

— Spaţiul liber, căpitane. Trecem la o mie de metri distanţă de sfera centrală.

— Uşurel, spuse Cohl, conştient de o anumită încordare care se simţea în aerul recirculat. Nu ieşim în evidenţă până ajungem la zece mii de metri. Apoi o tulim.

Rella îi aruncă o privire aprobatoare.

— Plănuieşte precis; îndeplineşte perfect…

— Şi evită detectarea – înainte, în timpul şi după, completă Boiny.

— Fixați cursul pe unu-unu-şapte, prora cargobotului, le zise Cohl. Accelerați la punct cinci. Viteza subluminică în aşteptare.

Îşi dădu scaunul pe spate şi comută ecranul de la tribord. *Şoimul-Liliac* şi navele de sprijin reuşiseră să țină *Achizitorul* la distanță. Însă vânătorii stelari ai Federației Comerciale erau peste tot pe câmpul de luptă, hărțuiți de piloții Frontului Nebula şi zăpăciți de torentele de mărfuri care țâşneau din calele *Profitului*. Totuşi, trebuia doar să se întâlnească cu *Şoimul-Liliac* şi să pună câțiva parseci între nava de susținere şi Achizitor.

Rella se întinse în față şi îi şopti.

— Cohl, dacă scăpăm cu viață, te iert că ai acceptat misiunea asta.

Cohl deschisese gura să răspundă, când Boiny zise:

— Căpitane, ceva ciudat. Ar putea fi o eroare, dar avem o platformă de marfă care se ține chiar în coada noastră.

— Arată-mi, spuse Cohl, îndreptându-şi ochii violeți spre ecran.

— Fix în centru. Cea cu botul ascuțit.

Cohl amuți pentru o clipă, apoi spuse:

— Schimbați cursul la unu-unu-nouă.

Rella se puse pe treabă.

Boiny scoase un hohot de râs nervos.

— Platforma îşi schimbă cursul la unu-unu-nouă.

— Să fie un fel de tractare gravitațională? întrebă unul dintre cei prezenți – un om pe nume Jalan.

— Tractare gravitațională? spuse Rella, luându-l evident în râs. Pe lunile lui Bodgen, ce-i aia?

— E ce îl împiedică pe Jalan să gândească limpede, mormăi Boiny.

— Terminați, cu toții, zise Cohl, mângâindu-şi barba gânditor. Putem să scanăm platforma?

— Putem să încercăm.

Cohl scoase un oftat şi îşi puse mâinile în sân.

— Să jucăm la sigur. Bagă-ne înapoi în grămada de nave.

— Maestre, ne scanează, spuse Obi-Wan. De asemenea, schimbă cursul.

— Au de gând să se ascundă în grupul acela de platforme de marfă, zise Qui-Gon, mai mult pentru sine. Este vremea să le dăm altceva de lucru, Obi-Wan. Activează detonatorul termal de îndată ce sunt un pic mai departe de cargobot.

Cohl strânse cotierele scaunului său îngust când platforma teroriştilor fu lovită de vecinii ei, în roiul care se scurgea prin spațiu între cele două cargoboturi ale Federației Comerciale.

— Nu mai putem rezista mult, avertiză Boiny, strângând consola de instrumente cu mâinile lui cu ventuze în vârfurile degetelor.

— Cohl, zise Rella cu asprime. Dacă nu ieşim acum, o să sfârşim în mijlocul unei încleştări între vânătorii stelari.

Cohl îşi ținea ochii lipiți pe ecranul de deasupra capului.

— Ce face platforma?

— Ne imită fiecare manevră.

Unul dintre oameni înjură pentru sine.

— Ce-i în chestia aia?

— Sau cine? interveni un altul.

— Ceva nu e în regulă, zise Cohl, scuturând din cap. Miros un şobolan womp.

Boiny se uită la el.

— N-am întâlnit nici unul care să poată pilota aşa de bine o platformă, căpitane.

Cohl plesni cu palmele în cotiere, cu un gest hotărât.

— Nu mai pierdem vremea. Porniți motoarele subluminice primare.

— Aşa mai vii de acasă, observă Rella, îndeplinind ordinul.

Fără avertisment, Boiny aproape că sări din scaun, gesticulând înnebunit spre unul dintre senzorii consolei şi bălmăjind.

— Boiny! strigă Cohl, ca pentru a rupe vraja care pusese stăpânire pe rodian. Termină!

Boiny se întoarse cu ochii lui negri plini de neîncredere.

— Căpitane, avem un detonator termal prins de miezul motorului platformei.

Cohl se holbă la el cu aceeaşi neîncredere.

— Cât mai e până la detonare?

— Cinci minute şi tot numără!

5

Cu suprafețele ei sterile, consolele de control îngropate şi ecranele cu plasmă circulare, care semănau cu nişte acvarii, puntea *Achizitorului* era la fel cu cea a navei-soră, doar că avea un echipaj complet de ofițeri de punte şi toți cei opt erau neimoidieni.

Comandantul Nap Lagard se uita pe videcranele din față la *Profitul* din depărtare. De la această distanță, barjele şi platformele cu boturile umflate care se revărsau din calele lui erau simple punctulețe scânteind în lumina soarelui, dar imaginile mărite dezvăluiseră sute de platforme sparte – rezultatul coliziunilor şi al razelor de laser trase de vânătorii spațiali – încărcăturile lor de lommit fiind cedate spațiului. O privelişte dureroasă; însă

Lagard se hotărâse deja că va recupera cât mai mult posibil din transport – presupunând că teroriştii puteau fi goniți.

Semnul Frontului Nebula era peste tot pe *Profitul* distrus, în forma durotelului umflat, a spărturilor neregulate din carenă, a bucăților de suprastructură contorsionate. Ecranele deflectoare suprapuse şi întărite de curând îi împiedicaseră pe teroriști să facă aceleaşi stricăciuni *Achizitorului*. Mai mult, acesta ducea un număr dublu decât de obicei de nave pilotate de droizi.

De îndată cecargobotul ieşise din hiperspațiu, vânătorii Frontului Nebula zburaseră spre el. Împreună cu laserele în cuarte ale *Achizitorului*, navele de luptă reuşiseră să respingă atacul şi să îi împingă pe teroriști înapoi spre *Profit*, unde conflictul încă era în plină desfăşurare. Nenumărate nave cu droizi dispăruseră în explozii globulare, însă Frontul Nebula nu fusese cruțat de victime, pierzând două Forme Invizibile şi un Vânător de Capete Z-95.

Doar *Şoimul-Liliac* – nava de susținere de dimensiunile unui cargobot uşor a mercenarului cunoscut drept căpitanul Cohl – fusese o amenințare continuă pentru Achizitor, punând la încercare tăria noilor scuturi ale acestuia cu atacuri dure.

În acel moment, până şi *Şoimul-Liliac* bătea în retragere, țâşnind în direcția calotei polare a Dorvallei, vârtejurile albastre ale motoarelor navei de susținere fiind vizibile de pe puntea *Achizitorului*.

— Se pare că i-am gonit, observă în neimoidiană unul dintre subalternii lui Lagard.

Acesta mârâi în semn de dezaprobare.

— Căpitanul Cohl trebuie să fi dat ordinul de abandonare a navei, continuă subalternul. Frontul Nebula ar prefera să vadă cum lommitul nostru se pierde în

spațiu, decât să îl lase să ajungă la clienții de pe Sluis Van.

Lagard mârâi iar.

— Or fi crezând că au dat o lovitură Federației Comerciale. Dar o să se răzgândească atunci când Dorvalla va fi obligată să ne plătească despăgubiri.

Subalternul îl aprobă cu o mişcare din cap.

— Instanța va fi de partea noastră.

Lagard se întoarse pentru puțin timp de la imagine.

— Da. Însă nu se poate permite ca aceste acte de terorism să continue.

— Domnule comandant, interveni ofițerul de comunicații. Primim o transmisiune codificată de la comandantul Dofine.

— De pe *Profit*?

— De pe o platformă de salvare, domnule comandant.

— Pune mesajul în difuzoare şi pregăteşte raza tractoare pentru a recupera platforma de salvare.

Difuzoarele de pe punte prinseră viață pârâind.

— Achizitor, aici comandantul Daultay Dofine.

Lagard se grăbi spre centrul pasarelei.

— Dofine, aici comandantul Lagard. Te aducem în siguranță la bord, cât de repede se poate.

— Lagard, ascultă cu atenție, spuse Dofine. Contactează-l pe viceregele Gunray. Este urgent să vorbesc cu el.

— Viceregele Gunray? Ce-i aşa de urgent?

— Este doar pentru urechile viceregelui, şuieră Dofine.

Dându-şi seama că suferise o pierdere de imagine, Lagard răspunse cu o înțepătură.

— Şi cum rămâne cu căpitanul Cohl, domnule comandant Dofine? Nava ta se află în posesia lui?

Scurta tăcere a lui Dofine îl asigură pe Lagard că săgeata îşi atinsese ținta.

— Căpitanul Cohl a părăsit nava într-o platformă asemănătoare.

Lagard se întoarse spre videcrane.

— Poți să o identifici?

— Să o identific? întrebă Dofine tăios. E o platformă ca toate celelalte.

— Şi *Profitul*?

— *Profitul* o să sară în aer!

În platforma teroriştilor, Boiny studia alarmat consola de instrumente.

— Treizeci de secunde până la detonare.

— Cohl! țipă Rella când acesta nu răspunse. Fă ceva!

Cohl se uită la ea, cu buzele strânse.

— În regulă, aruncați învelişul.

Ca unul, teroriştii se lăsară pe spate, uşurați, în timp ce Boiny tasta iute o serie de comenzi la butoanele consolei.

— Exploziile activate, raportă rodianul. Separare în zece secunde.

Cohl suspină.

— În astfel de momente îți doreşti să poți vedea fețele adversarilor tăi.

Qui-Gon şi Obi-Wan urmăreau platforma lui Cohl pe ecranele lor separate. Brusc, o serie de mici explozii încercui nava cocoşată în lungul liniei sale mediene şi o desfăcu în două, dezvăluind o navetă turtită ascunsă înăuntru.

Motoarele de viteză luminică ale acesteia se aprinseră, iar naveta țâşni dintre bucățile învelişului ei. Apoi jumătatea inferioară explodă.

— Ăsta trebuie să fie detonatorul nostru termal, zise Qui-Gon. Şi dispozitivul de urmărire?

— Este prins de burta navetei şi încă funcționează, maestre, raportă Obi-Wan, uitându-se la inelul pâlpâitor. Din nou, ai prevăzut mişcările căpitanului Cohl.

— Nu fără ajutor, Padawan. Ştii ce să faci.

Obi-Wan zâmbi şi se întinse spre manete.

— Aş vrea să-i pot vedea faţa lui Cohl.

Cohl căscă gura când văzu cum platforma care îi urmărea se desfăcu pe mijloc. Înăuntru era o lanţetă corelliană vopsită într-un cărămiziu, care nu lăsa loc de îndoială de la botul ascuţit până la coada cu stabilizatoare zvelte.

— Are culorile Coruscantului! zise Boiny uluit. Departamentul Judiciar.

— Ne imită fiecare manevră, raportă Rella, în timp ce se strecura cu naveta printr-un roi de platforme de marfă şi grupuri de minereu de lommit rătăcit.

— Ne ajunge, corectă Boiny.

Rella refuza să accepte.

— De când pilotează aşa judiciarii?

— Cine altcineva ar putea pilota? întrebă unul dintre oameni. Sigur nu sunt neimoidieni.

Cohl o privi în ochi pe Rella.

— Jedi? spuseră ei într-un glas.

Cohl se gândi la asta, apoi scutură din cap.

— Ce-ar putea căuta Jedi aici? Nu e spaţiul Republicii. În plus, nimeni – chiar nimeni – nu a ştiut despre această operaţiune.

Boiny şi ceilalţi se grăbiră să îl aprobe.

— Căpitanul are dreptate. Nimeni nu a ştiut de operaţiune.

Însă nesiguranţa din vocea rodianului era strigătoare, iar Cohl fu dintr-odată conştient că toţi se uitau la el.

— Nimeni, Cohl? întrebă Rella cu subînţeles.

Cohl se încruntă la ea.

— În afara Frontului Nebula, oricum.

— Poate că le-a spus Forţa, mormăi Boiny.

Rella cercetă ecranele.

— S-ar putea să reuşim să ajungem la *Şoimul-Liliac*.

Cohl se întinse către videcranul circular al navetei.

— Unde e?

— Stă la punctul de întâlnire de deasupra polului Dorvallei.

Când, după un moment lung Cohl tot nu răspunsese, Rella adăugă.

— O să zbor în cercuri până te hotărăşti tu ce să facem.

Cohl se uită la Boiny.

— Fă o scanare de suprafață a carenei navetei.

— Scanare de suprafață? întrebă rodianul bănuitor.

— Acum, zise Cohl tăios.

Boiny se aplecă peste consolă, apoi se îndreptă în scaun.

— Avem un dispozitiv de localizare!

Cohl miji ochii.

— Speră să ne ia urma.

— Lămurire, Cohl, spuse Rella. Ne atacă!

Cohl ignoră observația şi se uită iar la Boiny.

— Cât mai avem până explodează *Profitul*?

— Şapte minute.

— Poți să calculezi forma exploziei cargobotului?

Boiny şi Rella schimbară priviri îngrijorate.

— Într-o anumită măsură, zise rodianul cu o voce nesigură.

— Fă-o. Apoi dă-mi cea mai bună estimare a razei exploziei şi a întinderii norului de sfărâmături.

Boiny îşi înghiți un nod din gât.

— Chiar şi cea mai bună estimare a mea va fi cu o eroare de plus, minus câteva sute de kilometri, căpitane.

Cohl reflectă în tăcere, apoi se uită la Rella.

— Întoarce... brusc.

Ea se holbă la el.

— S-a confirmat: ți-ai pierdut mințile.

— M-ai auzit, se răsti Cohl. Ne întoarcem la cargobot.

La intrarea portalului magneto-constrictor al brațului-hangar de la babordul *Achizitorului*, Daultay Dofine se târî indecent din platforma de salvare în formă de butoi pe care puternica undă tractoare a cargobotului o recuperase.

Navigatorul şi restul îl urmară.

Comandantul Lagard era pregătit să îi întâmpine.

— Este o onoare să salvez o persoană atât de slăvită, zise Lagard.

Dofine îşi aşeză roba şi îşi îndreptă mitra de comandant.

— Da, sunt sigur, răspunse el. Ai făcut cum ți-am cerut şi ai luat legătura cu viceregele Gunray?

Lagard arătă spre mecano-scaunul neimoidian care probabil îl adusese de pe punte.

— Viceregele abia aşteaptă să audă ce ai de raportat. Ca şi mine, comandante.

Dofine trecu pe lângă Lagard pentru a ajunge la scaun, care începu imediat să se mişte în direcția sferei centrale – fără îndoială, la ordinul lui Lagard.

Un produs al Atelierelor Affodies de pe Neimoidia Pură, aparatul curios şi prohibitiv de scump avea în spate două picioare în formă de seceră, care se terminau în câte o talpă cu o singură gheară, şi o pereche de membre de ghidare articulate, cu gheare duble. Desenele trasate cu laser care îi acopereau suprafața metalică erau făcute după ornamentația carapacei gândacului regal neiomidian. Echilibrat giroscopic, scaunul cu spătar înalt era mai mult un simbol al poziției, decât un mijloc practic de transport, însă Dofine înțelesese că scaunul nu fusese adus pentru el.

În locul pe care stăteai, era o placă circulară pentru holograme, care proiecta holoprezența miniaturală a viceregelui Nute Gunray însuşi, conducător al Cercului Interior Neimoidian şi membru al Directoratului de şapte

persoane al Federației Comerciale. Impedimente de origine interstelară făceau ca imaginea să fie brăzdată de linii diagonale de paraziți.

— Domnule viceregе, zise Dofine, plecându-se supus înainte de a se grăbi să prindă din urmă scaunul care fugea încet.

Gunray avea o mandibulă proeminentă, iar buza lui inferioară groasă nu avea o pereche superioară. O fisură adâncă îi separa fruntea bombată în doi lobi laterali. Pielea sa îşi păstra o sănătoasă culoare gri-albastră datorită masajelor frecvente şi a meselor formate din ciupercile cele mai alese. Robe roşii şi portocalii cu o croială măiastră cădeau de pe umerii lui înguşti, împreună cu o stihar brun cu guler rotund care îi ajungea până la genunchi. În jurul gâtului avea un colan din lacrimi de electrum alungite, iar o tiara neagră – cu trei coarne şi o pereche de cozi care se legănau – se odihnea pe capul său regal.

— Ce este atât de urgent, comandante Dofine? întrebă Gunray.

— Domnule viceregе, este trista mea datorie să raportez că *Profitul* a fost cucerit de membrii Frontului Nebula. Transportul de minereu de lommit pluteşte în spațiu şi, chiar acum, un dispozitiv exploziv numără clipele până la distrugerea navei.

Dându-şi seama că uitase să scoată cronometrul de pe dosul palmei, Dofine îşi retrase mâna în mâneca largă a mantiei.

— Deci, căpitanul Cohl loveşte din nou.

— Da, domnule viceregе. Însă aduc veşti şi mai neliniştitoare.

Dofine se uită în jur, sperând că Lagard nu se afla destul de aproape pentru a-l auzi, dar, fireşte, era.

— Transportul secret de pepite de aurodium, zise el în cele din urmă. Cohl ştia de undeva de el. Nu am avut de ales şi i l-am predat.

Aşteptându-se să fie certat sau chiar mai rău, Dofine îşi plecă ruşinat capul în timp ce urmărea mecano-scaunul. Însă viceregele îl surprinse.

— Viața ta şi a echipajului erau în joc.

— Exact, excelență.

— Atunci, fi mândru, comandante Dofine, spuse Gunray. Căci ceea ce s-a întâmplat astăzi s-ar putea dovedi o binefacere pentru Federația Comercială şi o binecuvântare pentru toți neimoidienii.

— O binefacere, domnule vicerege?

Gunray dădu din cap în semn de aprobare.

— Îți ordon să preiei comanda *Achizitorului*. Cheamă vânătorii stelari şi retrage cargobotul din luptă.

— Cohl se întoarce la cargobot, zise Obi-Wan de la manetele navei de vânătoare a Departamentului Judiciar. Ar fi putut să păcălească *Profitul* să îşi abandoneze transportul chiar dacă nu era în pericol?

— Mă îndoiesc, spuse Qui-Gon.

Îşi lipi fața de cupola din oțel transparent a lanțetei.

— Toate navele de susținere ale lui Cohl – chiar şi corveta – se depărtează de cargobot.

— Aşa este, maestre. Chiar şi *Achizitorul* pleacă.

— Atunci putem trage concluzia că *Profitul* va fi distrus. Şi totuşi, căpitanul Cohl accelerează spre el.

— Şi noi la fel, maestre, se gândi Obi-Wan să observe.

— La ce s-o fi gândind Cohl? se întrebă Qui-Gon cu voce tare. Nu este el omul care să întreprindă acțiuni disperate, Obi-Wan, cu atât mai puțin unele sinucigaşe.

— Naveta nu încetineşte, nici nu îşi schimbă direcția. Cohl goneşte drept spre brațul-hangar de la tribord.

— Exact de unde am plecat.

Lui Obi-Wan fruntea începu să i se încrețească în semn de îngrijorare.

— Maestre, ne apropiem îngrozitor de mult. Dacă *Profitul* se va distruge, într-adevăr…

— Înțelege asta, Padawan. Poate căpitanul Cohl nu face decât să ne pună la încercare.

Obi-Wan aşteptă un timp înainte de a lăsa îngrijorarea să îi răzbată în voce.

— Maestre?

Qui-Gon privi cum nava o luă în jos, către centrul cercului care era *Profitul*. Extinzându-şi percepțiile, nu îi plăcu ce află.

— Încetează urmărirea, Obi-Wan, zise el dintr-odată. Repede!

Obi-Wan acceleră la maximum motoarele lanțetei şi trase brusc

maneta spre el. Cu toată viteza, nava se ridică într-o buclă înaltă şi se depărtă de cargobot.

Dintr-odată, *Profitul* explodă. În cockpitul lanțetei era ca şi cum cineva ar fi tras o cortină de un alb strălucitor peste cupolă. Mica navă primi în coadă o lovitură care o trimise legănându-se înainte, călare pe creasta undei de şoc. Bucăți uriaşe de duroțel topit țâşniră ca nişte comete din toate părțile. Lanțeta se zgâlțâi până la punctul de a se rupe, sistemele scurtcircuitându-se şi scoțând şuvoaie de scântei, iar ecranele arătară doar paraziți înainte de a se stinge.

Aruncând o privire peste umăr, Obi-Wan văzu cum *Profitul* explodă în bucăți, brațele-hangar masive întâlnindu-se scurt; rostogolindu-se apoi în direcții opuse, ca două semilune scăpate de sub control. Sfera centrală şi turnul punții zburară învârtindu-se de lângă tija distrusă a compensatorului de accelerare şi de lângă ce mai rămăsese din cele trei guri de evacuare căscate ale navei.

Puțin mai departe. *Achizitorul* se îndrepta spre siguranța părții întunecate a Dorvallei. Corveta lui Cohl şi două dintre navele de susținere goniră de lângă planetă şi făcură saltul în hiperspațiu.

— Fie Dorvalla este pe punctul de a câştiga un nou satelit, fie va cădea victimă unui meteorit devastator, spuse Obi-Wan atunci când putu.

— Mă tem că va fi un meteorit, zise Qui-Gon. Ia legătura cu Coruscantul. Anunță Consiliul Reconcilierii că Dorvalla are nevoie imediată de ajutor.

— O să încerc, maestre.

Obi-Wan începu să apese butoane la consolă, sperând ca măcar unele dintre sistemele de comunicații să fi supraviețuit furtunii electronice care însoțise explozia.

— Se vede vreo urmă de nava lui Cohl?

Obi-Wan aruncă o privire monitorului.

— Nici un semnal de la dispozitivul de urmărire.

Qui-Gon nu răspunse.

— Maestre, ştiu despre ura lui Cohl față de Federația Comercială. Dar se poate să-i fi păsat atât de puțin de propria viață?

Qui-Gon aşteptă o vreme până să răspundă.

— Care sunt a şasea şi a şaptea dintre regulile angajării, Padawan? Obi-Wan încercă să şi le amintească.

— A şasea este "înțelege lumina şi întunericul din toate lucrurile."

— Asta e a cincea regulă. Obi-Wan se gândi iar.

— "Aplică precauția, chiar şi în cele mai banale probleme."

— Asta e a opta.

— "Învață să vezi corect."

— Da, zise Qui-Gon. Asta e a şasea. Şi a şaptea?

Obi-Wan scutură din cap.

— Îmi cer iertare, maestre, nu mi-o amintesc.

— "Deschide-ți ochii către ceea ce nu este evident." Obi-Wan se gândi la asta.

— Atunci, încă nu s-a terminat.

— Nu prea, tinere Padawan. În schimb, simt un început amenințător.

CORUSCANT

6

Cei patru pereți ai biroului lui Finis Valorum din vârful celui mai impresionant, dacă nu cel mai monumental, edificiu al districtului guvernamental erau făcuți din oțel transparent, decorat cu elemente structurale aşezate într-o bandă de triunghiuri regulate şi întoarse.

Planeta-oraş, Coruscantul – "Globul Scânteietor", "Bijuteria Nucleului", inima sufocată a Republicii Galactice – se întindea în toate direcțiile într-o învălmăşeală de domuri strălucitoare, turnuri cu muchii ascuțite şi suprastructuri terasate care se ridicau până la cer. Cele mai înalte clădiri semănau cu rachete uriaşe care nu îşi părăsiseră niciodată platformele de lansare sau cu bolovanii erodați de vânt ai vulcanilor demult morți. Unele dintre domuri erau emisfere aplatizate aşezate pe baze cilindrice, în timp ce altele aveau înfățişarea unor boluri ceramice puțin adânci, aruncate cu mâna, cu capace cu mâner.

Striațiile traficului ceresc dirijat magnetic se mişcau iute pe deasupra oraşului – şuvoaie de transportoare, autobuze, taxiuri şi limuzine aeriene revărsându-se printre turnurile înalte şi peste hăurile fără fund ca nişte bancuri de peşti exotici. Totuşi, în loc să se hrănească, ei erau cei care hrăneau, distribuind bogăția galaxiei între cele o mie de miliarde de ființe a căror casă era Coruscantul.

Pe cât de des privise Valorum acest peisaj – ceea ce însemna aproape în fiecare zi din cei şapte ani de când era Cancelar Suprem al Republicii – încă nu ajunsese să fie indiferent la spectacolul Coruscantului. În raport cu alte planete, aceasta nu era nici mare, nici deosebit de neregulată, însă istoria o transformase într-un loc unic, dezvoltat pe verticală, o experienţă mai obişnuită pentru viaţa în ocean decât pentru cea în atmosferă.

Biroul principal al lui Valorum era aşezat la nivelul inferior al domului Senatului Galactic, dar era, de regulă, atât de aglomerat de cereri şi afaceri, încât îşi rezervase acest locşor mai înalt pentru întâlnirile de o natură mai privată.

Cu palmele palide ţinute la spate, stătea în picioare lângă grupul de ferestre din oţel transparent care dădea spre răsărit. Deşi se crăpase de ziuă cu mai multe ore în urmă, purta o tunică roşie cu guler înalt, pantaloni asortaţi şi un brâu lat. Lumina de la sud, polarizată de panourile din oţel transparent, inunda încăperea. Însă unicul vizitator al lui Valorum ocupase un scaun în penumbră.

— Mă tem, domnule Cancelar Suprem, că ne confruntăm cu o provocare monumentală, spunea senatorul Palpatine din umbră. Sfâşiată la hotarele îndepărtate şi roasă de corupţie chiar în inima ei, Republica este în mare pericol să se destrame. Este nevoie de ordine, de directive care să restabilească echilibrul. Nici chiar cele mai disperate soluţii nu ar trebui trecute cu vederea.

Deşi astfel de opinii deveniseră obişnuite, vorbele lui Palpatine îl străpunseră pe Valorum ca o sabie. Faptul că ştia că erau adevărate făcea să-i fie şi mai greu să le audă. Se întoarse cu spatele la peisaj şi reveni la masa de lucru, unde se aşeză greoi în scaunul său capitonat.

Îmbătrânit cu distincție, Valorum avea un păr argintiu, cu început de chelie, pungi sub ochii albaştri sfredelitori şi sprâncene întunecate, stufoase. Trăsăturile lui aspre şi vocea adâncă intrau în contradicție cu spiritul său înțelegător şi cu inteligența pătrunzătoare. Însă, ca ultimul dintr-o dinastie politică ce se întindea de mii de ani – o dinastie pe care mulți o credeau slăbită de longevitatea ei nefirească – nu reuşise niciodată să treacă de o anumită superioritate de patrician înnăscut.

— Unde am greşit? întrebă el cu un glas ferm, dar trist. Cum am reuşit să scăpăm semnele din vedere?

Palpatine îi oferi o privire înțelegătoare.

— Vina nu este în noi înşine; domnule Cancelar Suprem. Ea se află în sistemele îndepărtate, iar nedreptatea conflictelor civile s-a născut acolo.

Avea o voce controlată cu grijă, uneori plictisită de viață, părând imună la mânie sau la panică.

— De exemplu, cea mai recentă situație de la Dorvalla.

Valorum dădu din cap, aprobând serios.

— Departamentul Judiciar mi-a cerut să mă întâlnesc cu ei mai târziu, pentru a mă putea informa despre ultimele evoluții.

— Poate că v-aş putea scuti eu de deranj, domnule Cancelar Suprem. Cel puțin în ceea ce priveşte ce am auzit în Senat.

— Zvonuri sau fapte?

— Câte puțin din fiecare, bănuiesc. Senatul este plin cu delegați care interpretează lucrurile după bunul plac, indiferent de fapte. Palpatine se întrerupse, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

Ieşeau în evidență pe o față cumva palidă ochii lui albaştri apoşi, cu pleoape groase şi un nas ca un clonț. Îşi purta părul roşu care îşi pierduse prospețimea, după moda provincială a sistemelor îndepărtate: pieptănat pe

spate de pe fruntea înaltă, dar lăsat lung şi des după urechile joase. Şi în vestimentație îşi demonstra apartenența unică la sistemul său natal, preferând tunicile brodate, cu gulere duble în V, şi mantiile demodate din pânză matlasată.

Senator de sector, reprezentând lumea îndepărtată a lui Naboo, împreună cu alte treizeci şi şase de planete locuite, Palpatine îşi câştigase reputația de a fi integru şi sincer, ceea ce îl pusese la loc de seamă în inimile multora dintre colegii lui, senatori. După cum îi demonstrase clar lui Valorum în numeroase întâlniri, atât publice, cât şi private, era mai interesat de a face orice era nevoie, decât de a se supune orbeşte regulilor şi reglementărilor care transformaseră Senatul într-un labirint de proceduri.

— După cum, cu siguranță, Departamentul Judiciar vă va spune, începu el în sfârşit, mercenarii care au atacat şi au distrus nava *Profitul* a Federației Comerciale se aflau în slujba grupului terorist Frontul Nebula. Probabil că au intrat în cargobot cu complicitatea docherilor de pe Dorvalla. Cum a aflat Frontul Nebula că nava ducea o avere în pepite de aurodium încă nu s-a stabilit. Însă este limpede că Frontul Nebula plănuia să folosească aurodiumul pentru a-şi finanța alte acte de terorism îndreptate împotriva Federației Comerciale şi, poate, împotriva coloniilor Republicii din Inelul Exterior.

— Plănuia? întrebă Valorum.

— Totul arată că acel căpitan Cohl împreună cu echipa lui de asasini a pierit în explozia care a distrus *Profitul*. Însă, cu toate acestea, incidentul a avut numeroase urmări.

— Pe unele dintre ele le ştiu foarte bine, zise Valorum, uşor dezgustat. Ca rezultat al continuării atacurilor şi luptelor de hărțuire, Federația Comercială intenționează să ceară intervenția Republicii sau, dacă nu reuşeşte,

aprobarea Senatului pentru a-şi mări şi mai mult contingentul de droizi.

Palpatine îşi strânse buzele într-o linie subțire şi dădu din cap.

— Trebuie să mărturisesc, domnule Cancelar Suprem, că primul meu impuls a fost de a le refuza pe loc cererile. Federația Comercială este deja prea puternică – economic şi militar. Totuşi, mi-am revizuit poziția.

Valorum îl privi cu interes.

— Mi-ar plăcea să vă aflu gândurile.

— Ei, pentru început, Federația Comercială este alcătuită din oameni de afaceri, nu din războinici. Neimoidienii, mai ales, sunt laşi în orice alt domeniu decât comerțul. Aşa că, a le oferi permisiunea de a-şi mări trupele defensive de droizi – puțin, oricum – nu mi se pare nepotrivit. Mai important, ar putea fi şi un avantaj.

Valorum îşi împreună palmele şi se aplecă în față.

— Care ar fi acest avantaj?

Palpatine inspiră.

— În schimbul onorării cererilor lor de intervenție şi de suplimentare a trupelor defensive, Senatul se va afla în poziția de a cere ca tot comerțul din sistemele îndepărtate să se supună, de acum, taxării Republicii.

Valorum se lăsă pe spate în scaun, în mod clar dezamăgit.

— Am mai discutat acest subiect, domnule senator. Amândoi ştim că majoritatea Senatului nu este interesată de ce se întâmplă în sistemele exterioare, cu atât mai puțin în zonele libere. Dar îi pasă de ce se întâmplă cu Federația Comercială.

— Da, pentru că buzunarele din mătase lucitoare ale multor robe senatoriale sunt tivite cu mita dată de neimoidieni.

Valorum pufni.

— Destrăbălarea este la ordinea zilei.

— Fără tăgadă, domnule Cancelar Suprem, zise Palpatine îngăduitor, însă asta, în sine, nu este un motiv de a lăsa această practică să continue.

— Fireşte că nu, spuse Valorum. În ambele mele mandate, am căutat să pun capăt corupției care îmbolnăveşte Senatul şi să descâlcesc nodul de politici şi proceduri care ne ține pe loc. Am dat legi doar pentru a afla că nu le putem pune în aplicare. Comisiile se înmulțesc ca viruşii, fără conducere. Este nevoie de nu mai puțin de douăzeci de comisii doar pentru a stabili decorațiunile coridoarelor Senatului.

— Federația Comercială a prosperat profitând chiar de birocrația pe care noi am creat-o. Plângerile împotriva Federației Comerciale lâncezesc în tribunale, în timp ce comisiile dezbat pe larg fiecare aspect. Nu este de mirare că Dorvalla şi multe dintre lumile de pe ruta comercială Rimma sprijină grupări teroriste ca Frontul Nebula.

— Însă taxarea nu va rezolva nimic. De fapt, o astfel de mutare ar face Federația Comercială să abandoneze de tot sistemele îndepărtate în favoarea piețelor mai profitabile, aflate mai aproape de Nucleu.

— Privând astfel Coruscantul şi vecinii săi de resursele importante şi bunurile de lux ale sistemelor îndepărtate, interveni Palpatine, aparent mecanic, cu siguranță, neimoidienii vor vedea taxarea ca pe o trădare, chiar şi pentru faptul că Federația Comercială a trasat multe dintre rutele prin hiperspațiu care leagă Nucleul de sistemele îndepărtate. Totuşi, aceasta ar putea fi oportunitatea pe care mulți dintre noi am aşteptat-o – şansa de a exercita controlul Senatului asupra acestor rute comerciale.

Valorum se gândi puțin.

— Ar putea fi o sinucidere politică.

— Oh, ştiu foarte bine acest lucru, domnule Cancelar Suprem. Cei ce vor propune taxarea vor suferi atacuri

nemiloase din partea Breslei Comercianților, a Uniunii Tehnice şi a restului de conglomerate de transport care au primit francize pentru a opera în zonele libere. Însă aceasta este măsura potrivită.

Valorum scutură încet din cap, apoi se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să îngenunchez Federația Comercială.

— Acum este momentul, zise Palpatine.

Valorum se uită fix la turnurile din depărtare.

— M-aş putea baza pe susținerea dumneavoastră?

Palpatine se ridică şi veni lângă el.

— Permiteți-mi să fiu sincer. Poziția mea ca reprezentant al unui sistem îndepărtat mă pune într-o situație ciudată. Nu vă înşelați, domnule Cancelar Suprem, mă aflu alături de dumneavoastră în susținerea controlului central şi al taxării. Dar Naboo şi alte sisteme îndepărtate vor fi silite, neîndoielnic, să preia povara taxelor plătind mai mult pentru serviciile Federației Comerciale. Făcu o scurtă pauză. Voi fi obligat să acționez cu cea mai mare circumspecție.

Valorum abia dădu din cap, în semn de aprobare.

— Acestea fiind spuse, adăugă iute Palpatine, fiți sigur că voi face tot ce îmi stă în puteri să adun sprijinul Senatului în problema taxării.

Valorum se întoarse puțin spre Palpatine şi zâmbi slab.

— Ca întotdeauna, sunt recunoscător pentru sfaturile dumneavoastră, domnule senator. Mai ales acum, când problemele erup în sistemul dumneavoastră natal.

Palpatine oftă intenționat.

— Din nefericire, regele Veruna se află prins într-un scandal. Chiar dacă noi doi nu am căzut niciodată de acord în privința extinderii influenței lui Naboo în cadrul Republicii, sunt îngrijorat pentru el, căci situația lui a

aruncat un văl nu doar peste Naboo, ci şi peste multe planete vecine.

Valorum îşi duse mâinile la spate şi păşi spre centrul camerei spațioase. Când se întoarse cu fața la Palpatine, expresia lui arăta clar că gândurile îi reveniseră la probleme de mai mare importanță.

— Se poate ca Federația Comercială să accepte taxarea în schimbul îmblânzirii controlului trupelor defensive pe care i l-am impus?

Palpatine îşi uni degetele lungi şi le duse la bărbie.

— Mărfurile – de orice fel – sunt prețioase pentru neimoidieni. Atacurile neîncetate asupra navelor lor din partea piraților şi teroriştilor i-au adus la disperare. Se vor plânge de taxare, dar, în final, o vor tolera. Singura noastră variantă ar fi să acționăm direct împotriva grupurilor care îi hărțuiesc şi ştiu că vă opuneți acestui lucru.

Valorum confirmă cu o mişcare hotărâtă din cap.

— Republica nu mai are o armată permanentă de generații şi, cu siguranță, nu voi fi eu cel care să reinstaureze una. Coruscantul trebuie să rămână un loc în care grupurile să se poată întâlni pentru a găsi soluți paşnice la conflicte.

Inspiră adânc.

— O direcție mai bună ar fi să permitem Federației Comerciale protecție adecvată pentru a se apăra de actele de terorism. Până la urmă, Departamentul Judiciar nu poate sugera ca Jedi să se dedice rezolvării problemelor neimoidienilor.

— Nu, zise Palpatine. Judiciarii şi Cavalerii Jedi au lucruri mai importante de rezolvat decât să păstreze siguranța căilor spațiale pentru comerț.

— Cel puțin rămân câteva constante, medită Valorum. Gândiți-vă ce am fi ajuns fără Jedi.

— Nici nu-mi pot închipui.

Valorum se apropie cu câțiva paşi şi îşi puse mâinile pe umerii lui Palpatine.

— Sunteți un prieten bun, domnule senator.

Palpatine răspunse cu acelaşi gest.

— Interesele mele sunt interesele Republicii, domnule Cancelar Suprem.

7

Îmbrăcat de la un pol la altul în durbeton, plastoțel şi încă o mie de materiale impermeabile, Coruscantul părea invulnerabil în fața vicisitudinilor vieții sau atacurilor oricăror aşa-zişi agenți ai entropiei.

Se spunea că o persoană îşi putea trăi întreaga viață pe Coruscant fără să părăsească măcar o dată clădirea pe care o numea casă. Chiar dacă o persoană şi-ar fi dedicat viața explorării unei părți cât mai mari a Coruscantului, abia ar fi reuşit să parcurgă câțiva kilometri pătrați; mai bine ar fi încercat să viziteze toate lumile îndepărtate ale Republicii. Suprafața originară a planetei fusese uitată cu mult timp în urmă şi atât de rar vizitată, încât devenise o lume de dincolo de proporții mitice, ai cărei locuitori se lăudau chiar cu faptul că tărâmul lor subteran nu mai văzuse soarele de douăzeci şi cinci de ani standard.

Totuşi, mai aproape de cer, acolo unde aerul era curățat continuu şi oglinzi gigantice luminau fundul canioanelor mai puțin adânci, domneau bogăția şi imunitatea. Aici, la kilometri întregi deasupra hăurilor întunecate, locuiau cei cărora li se potrivea atmosfera rarefiată; care se plimbau cu limuzine zburătoare particulare şi care priveau soarele difuz apunând într-un

roşu orbitor pe după curba planetei; şi care se aventurau sub nivelul de doi kilometri doar pentru a încheia tranzacții sinistre sau pentru a vizita piațetele presărate cu statui aflate în fața acelor structuri marcante a căror arhitectură nu fusese distrusă, dărâmată sau acoperită de mediocritate.

O astfel de structură era Templul Jedi.

Un trunchi de piramidă de un kilometru înălțime, încununat cu cinci turnuri elegante, se ridica deasupra împrejurimilor, izolat în mod intenționat de bolboroseala de câmpuri electromagnetice a Coruscantului şi ținând piept pacostei modernizării. Sub el se afla o întindere de acoperişuri, poduri suspendate şi drumuri aeriene care conlucraseră pentru a crea un mozaic de figuri geometrice somptuoase – spirale şi cercuri concentrice colosale, cruci şi triunghiuri, romburi şi petice – mandale mărețe ațintite spre stele sau poate replicile temporale ale constelațiilor aflate acolo.

Totuşi, Templul avea ceva liniştitor şi în acelaşi timp prohibitiv. Deşi era un semn de neîncetată aducere aminte a unei lumi vechi, mai puțin complicate, Templul era, de asemenea, cumva auster şi reținut, interzis turiştilor sau celor a căror dorință de a-l vizita izvora din simpla curiozitate.

Se spunea că înfățişarea Templului era un simbol al căii spre iluminare a Padawanului – al unirii cu Forța, prin supunerea față de codurile Jedi. Dar arhitectura lui ascundea cu măiestrie un al doilea scop, mai practic, prin faptul că acea cvintetă de turnuri – patru orientate spre punctele cardinale şi unul, mai înalt, ridicându-se din centru – era înțesată cu antene şi transmițătoare care îi țineau pe Jedi la curent cu întâmplările şi crizele din galaxia pe care o serveau.

Astfel, meditația şi responsabilitatea socială erau pe picior de egalitate.

Nicăieri în Templu nu era mai evidentă această împreunare de scopuri ca în camera înălțată a Consiliului Reconcilierii. Ca şi Sala înaltului Consiliu, din vârful unui turnn adiacent, aceasta era o încăpere circulară, cu un tavan arcuit şi ferestre înalte de jur împrejur. Însă, fiind mai puțin oficială, îi lipsea inelul de scaune ocupate doar de cei doisprezece membri ai înaltului Consiliu, care discutau problemele de interes imediat.

Trecuseră trei zile standard de la întoarcerea lui Qui-Gon Jinn pe Coruscant când Consiliul Reconcilierii îi ceruse să se prezinte în fața lui. În acest timp, nu făcuse altceva decât să mediteze, să cerceteze texte străvechi, să se plimbe pe coridoarele slab luminate ale Templului sau să ia parte la sesiuni de antrenament în lupta cu sabia de lumină, alături de alți Cavaleri Jedi şi Padawani.

Prin cunoştințe angajate la Senatul Galactic fusese informat despre cererile Federației Comerciale ca; Republica să intervină în stoparea actelor de terorism şi de a primi permisiunea să îşi mărească efectivele de droizi defensivi în lumina atacurilor neîncetate. Deşi aceste cereri nu erau o noutate, Qui-Gon fusese surprins să afle despre afirmația Federației Comerciale conform căreia căpitanul Cohl, pe lângă distrugerea *Profitului*, fugise cu un transport secret de pepite de aurodium, despre care se zvonea că valorau miliarde în credite.

Se gândea mult la această dezvăluire atunci când merse în fața membrilor Consiliului Reconcilierii, fără să ştie că şi membrii acestuia erau interesați să discute despre incidentul de la Dorvalla.

Mulți credeau că Qui-Gon ar fi fost numit în consiliu dacă nu ar fi avut tendința de a ocoli regulile şi de a-şi urma instinctele – chiar şi atunci când aceste instincte se contraziceau cu înțelepciunea combinată a tuturor membrilor Consiliului. Aceasta nu îl făcuse mai îndrăgit pentru colegii lui mai mari în rang. De fapt, în loc să îl

trateze ca pe un egal, aceştia îi priveau refuzul de a-şi schimba modurile de acțiune şi de a accepta un loc în Consiliu ca pe o dovadă în plus a încăpățânării lui.

Consiliul Reconcilierii era format din cinci membri – deşi rareori aceiaşi – iar astăzi doar patru erau disponibili: maeştrii Jedi Plo Koon; Oppo Rancisis; Adi Gallia şi Yoda.

Qui-Gon răspundea întrebărilor acestora din mijlocul camerei, unde i s-ar fi permis să şadă, însă alesese să rămână în picioare.

— Cum ai ştiut tu, Qui-Gon, despre planurile căpitanului Cohl în privința *Profitului*? întrebă Yoda în timp ce păşea pe podeaua de piatră lustruită, sprijinindu-se în toiagul său din bățde gimer.

— Am o sursă în Frontul Nebula, răspunse Qui-Gon.

Yoda se opri şi se uită la el.

— O sursă, zici?

— Un bith; spuse Qui-Gon. A luat legătura cu mine pe Malastare şi, mai târziu, m-a informat despre planul lui Cohl de a ataca *Profitul* la Dorvalla. Am reuşit să aflu că modificase o platformă de marfă pentru a se potrivi scopurilor sale. Eu şi Obi-Wan am făcut acelaşi lucru.

Yoda clătină din cap, părând uluit.

— O noutate ehh!Una dintre multele surprize ale lui Qui-Gon.

Un extraterestru bătrân şi micuț – un fel de patriarh – Yoda avea o față aproape umană, cu ochi mari şi înțelepți, un nas mic şi o gură cu buze subțiri. Însă majoritatea asemănărilor cu specia umană se opreau aici, deoarece era verde din creştetul pleşuv al capului până în vârful picioarelor terminate cu trei degete, iar urechile erau mari şi ascuțite, extinzându-se ca nişte aripioare din lateralele capului său ridat.

Era un vechi membru al înaltului Consiliu, un fel de poznaş, care prefera să predea prin intermediul ghicitorilor şi al şaradelor, în loc să țină cursuri sau să recite.

Yoda şi Qui-Gon aveau o relație veche, însă Yoda era unul dintre aceia care uneori se supărau că Qui-Gon se concentra asupra Forței vii în defavoarea unificării Forței. După cum explica Qui-Gon, aşa era el făcut. Chiar şi în antrenamentul cu sabia de lumină, rareori intra într-o partidă cu o strategie în minte. În schimb, îşi permitea să improvizeze şi să îşi schimbe tehnica în funcție de cerințele momentului – chiar şi atunci când planificarea pe termen lung l-ar fi putut ajuta.

— Qui-Gon, spuse Adi Gallia, am înțeles că Frontul Nebula îl angajase pe căpitanul Cohl. În ce scop a sabotat sursa ta o operațiune pe care însuşi Frontul Nebula o aprobase?

Era o femeie tânără şi frumoasă de pe Corellia, cu ochi exotici, un gât lung şi zvelt şi buze cărnoase. Înaltă şi cu pielea întunecată, purta o bonetă mulată pe cap, din care atârnau opt ciucuri, asemănători cu nişte bulbi cu semințe.

Qui-Gon se întoarse spre ea.

— Operațiunea nu a fost aprobată. De aceea am fost acolo.

Yoda îşi ridică bățul de gimer şi îl îndreptă spre Qui-Gon.

— Să explici asta trebuie.

Qui-Gon îşi încrucişă brațele groase pe piept.

— Frontul Nebula cuprinde multe lumi din Inelele Mijlociu şi Exterior, planete care contestă practicile prohibitive şi tacticile dictatoriale ale Federației Comerciale. Unele dintre aceste lumi au fost inițial colonizate de specii care au fugit de subjugarea civilizată a Nucleului. Foarte independente, nu vor să aibă de-a face cu Republica. Şi totuşi, pentru a face comerț, sunt obligate

să recurgă la afaceri cu asociații de felul Federației. Planetele care au încercat să folosească serviciile altor firme s-au trezit că li se refuză complet schimburile.

— Se poate ca Frontul Nebula să aibă scopuri lăudabile, dar metodele lor sunt necruțătoare, comentă Oppo Rancisis, profitând de o scurtă pauză.

Un vlăstar al familiei regale de pe Thisspias avea ochi cu pleoape roşii şi o gură minusculă pe un cap mare, care era, de altfel, acoperit în întregime de păr alb şi des – legat într-un coc înalt în vârful capului şi coborând într-o barbă lungă din bărbia pe care o ascundea.

— Continuă, Qui-Gon, îi zise Plo Koon din spatele măştii pe care era obligat să o poarte în mediile bogate în oxigen. Ca şi Rancisis, Koon avea o minte ascuțită pentru strategia militară.

Qui-Gon îşi înclină capul în semn de mulțumire.

— Fără a încerca să justific acțiunile Frontului Nebula, voi spune că au încercat să se înțeleagă cu Federația Comercială înainte de a trece la acte de terorism. Deşi ar fi putut să-şi finanțeze operațiunile făcând contrabandă cu droguri pentru hutt-i, au refuzat să facă afaceri cu orice specie care acceptă sclavia. Chiar şi atunci când, în cele din urmă, s-au întors către violență, şi-au limitat acțiunile doar la a împiedica transporturile Federației Comerciale sau la a-i întârzia navele de fiecare dată când se poate.

— Distrugerea unui cargobot este, cu siguranță, un mod de a-l întârzia, spuse Rancisis.

Qui-Gon se uită la el.

— Acțiunile lui Cohl au fost ceva nou.

— Atunci ce a făcut ca Frontul Nebula să mărească violența? întrebă Gallia.

Qui-Gon simți că întrebarea era pusă atât pentru consiliu, cât şi pentru Cancelarul Suprem Valorum, cu care ea avea legături strânse.

— Sursa mea susține că în Frontul Nebula s-a dezvoltat o aripă radicală şi că aceşti militanți au fost cei care au căzut la învoială cu acest căpitan Cohl. Bithul şi mulți alții s-au împotrivit angajării mercenarilor, însă militanții au preluat conducerea organizației.

Yoda îşi frecă bărbia, gânditor.

— După pepitele de aurodium erau ei, nu?

Qui-Gon scutură din cap.

— Sincer, maestre, nu sunt sigur dacă ar trebui să cred ce susține Federația.

— Ai motive să te îndoieşti? întrebă Koon.

— Este o problemă de metodă. Una dintre preocupările majore ale Federației Comerciale este paza mărfurilor ei. De ce ar încredința un transport de aurodium unui cargobot slab apărat ca *Profitul*, când *Achizitorul*, mult mai bine înarmat, era la doar un sistem stelar distanță?

— Dreptate are, zise Yoda.

— Motivul mi se pare evident, îl contrazise Rancisis. Federația Comercială a presupus greşit că nimeni nu va bănui că *Profitul* ascunde asemenea avere.

— Problema este de mică importanță, zise Gallia. Folosirea mercenarilor de felul lui Cohl marchează începutul unei campanii coordonate de contracararea trupelor defensive de droizi ale Federației Comerciale şi, în final, de distrugerea influenței Federației în sistemele îndepărtate.

— Din fericire, căpitanul Cohl nu mai prezintă un motiv de îngrijorare, observă Plo Koon.

Yoda căscă ochii.

— Pe Qui-Gon, Cohl îl îngrijorează.

Qui-Gon simți cercetarea atentă a consiliului.

— Nu cred că a dispărut odată cu cargobotul, spuse el în cele din urmă.

— Ai fost acolo, nu? întrebă Rancisis.

— A văzut cu ochii lui, aşa a făcut, zise Yoda cu o sclipire în privire.

Qui-Gon strânse din buze.

— Cohl a făcut planuri pentru orice variantă. Nu şi-ar fi băgat nava într-o explozie doar ca să scape de urmărire.

— Atunci de ce nu l-ai prins aşa cum sperai? întrebă Rancisis.

Qui-Gon îşi puse mâinile în şolduri, cu degetele mari îndreptate spre spate.

— După cum spunea maestra Gallia, Cohl este doar începutul. Eu şi Padawanul meu am prins un dispozitiv de urmărire de nava lui Cohl, în speranța că ne va conduce la baza actuală a Frontului Nebula, care ar putea să fie una dintre planetele Rimma care sprijină teroriști. După explozie, aparatul nu a mai trimis nici un semnal.

Gallia îl privi fix pentru un moment.

— L-ai căutat pe Cohl, Qui-Gon?

— Obi-Wan şi cu mine nu am găsit nici un semn al navei lui. Din câte ştim, a mers pe unda exploziei chiar în puțul gravitațional a Dorvallei.

— Ai informat Departamentul Judiciar despre bănuielile tale? întrebă Rancisis.

— Unele dintre cele mai bine cunoscute ascunzători ale lui Cohl sunt ținute sub supraveghere, răspunse Gallia în locul lui Qui-Gon.

Koon se ridică din scaun şi veni lângă Qui-Gon.

— Căpitanul Cohl poate fi cel mai bun dintre cei de felul lui, dar mai sunt mulți ca el, la fel de lipsiți de inimă, la fel de hrăpăreți. Militanților Frontului Nebula nu le va fi greu să găsească înlocuitori dornici.

Rancisis dădu din cap grav.

— Asta trebuie urmărită îndeaproape.

Yoda traversă încăperea, clătinând din cap.

— Un conflict cu Frontul Nebula trebuie să evităm. Pentru mulți vorbesc, aşa este. În pericol ne vor pune pe noi.

— Sunt de acord, zise Rancisis. Nu ne putem permite să fim părtinitori.

— Dar trebuie, sări Qui-Gon. Nu sunt un aliat al Federației Comerciale, însă actele de terorism ale Frontului Nebula nu se vor limita la cargoboturi. Ființe nevinovate vor fi puse în pericol.

Cu toții amuțiră, în afară de Yoda.

— Un adevărat Cavaler Qui-Gon este, spuse el, pe un ton de mustrare blândă. Întotdeauna urmându-şi misiunea.

8

O mică planetă umedă, disprețuită de un soare pe moarte, Neimoidia era un loc de evitat – chiar şi pentru neimoidieni. În loc să profite de relativa ei apropiere de autonoma Corellia şi de industrializata Kuat, Neimoidia suferise de pe urma poziției sale, fiind ignorată iar şi iar de fraternitatea lumilor din Nucleu. Această moştenire de a fi dat la o parte formase societatea neimoidiană.

Disprețul crease acestei specii convingerea conform căreia progresul era doar pentru cei care se dovedeau nu doar capabili, ci prădători. Pentru a ajunge în vârful lanțului trofic trebuia ca leşurile celor mai slabi să fie folosite ca trepte. Odată ajuns în vârf, poziția se păstra punând stăpânire pe toate resursele disponibile şi pe împiedicarea altora să le înhațe.

Aceste axiome erau adesea oferite ca explicație pentru ridicarea atât de rapidă a neimoidienilor în primele rânduri ale Federației Comerciale, a cărei trăsătură era cruzimea.

De regulă, cei mai capabili neimoidieni plecau de acasă de tineri, alegând viața de negustor ambulant la bordul navelor flotei Federației Comerciale. Ca rezultat, Neimoidia era populată cu cele mai slabe specii, care se ocupau de roiurile de insecte, fermele de ciuperci şi crescătoriile de gândaci ale planetei.

Viceregele Nute Gunray împărtăşea cu semenii săi de autoexil un dezgust ciudat față de lumea sa natală. Dar situația ceruse ca el să se întâlnească cu membrii Cercului său Interior într-un loc ferit de ochii iscoditori ai Coruscantului. Şi, în acest sens, Neimoidia oferea cea mai bună ascunzătoare posibilă.

Problema pe care o avea cel ce se întorcea acasă era că nu putea să nu îşi amintească – la un anumit nivel de memorie celulară – cei şapte ani formatori pe care neimoidienii îi petreceau ca viermi ce se zvârcoleau palizi şi slabi, luptând cu toți ceilalți pentru supraviețuire şi şansa de a ajunge nişte adulți cu buze de peşte, cu ochi roşii, fără nas şi total neîncrezători.

Adulți ca Gunray, care îşi acopereau trupurile în cele mai alese veşminte şi care arareori, sau niciodată, priveau în urmă.

Viceregele se abandonă meditației de moment asupra acestor probleme, în timp ce mecanoscaunul îl purta către locul de întâlnire, prin săli cavernoase tăiate cu precizie în piatră, care imitau furnicarele străvechi, şi pe lângă nenumărate şiruri de droizi de protocol care stăteau în poziție de drepți pe ambele părți.

Destinația lui finală era o grotă rece şi întunecată, antiteza punților strălucitoare ale cargoboturilor Federației Comerciale. Câteva exemplare de floră exotică erau expuse, lăsate să se descurce singure, absorbind câtă

umezeală puteau din aerul stătut. Pereții arcuiți erau decorați cu emblemele gemene ale pietății şi puterii: Flacăra Sferică şi garhaiul – peştele blindat care simboliza obediența şi dăruirea în atingerea conducerii luminate.

Sfetnicii principali ai lui Gunray aşteptau: viceregele adjunct Hath Monchar şi consilierul juridic Rune Haako. Fiecare purta câte un acoperământ potrivit funcției sale. Cel al lui Monchar era o coroană cu trei coarne, asemănătoare cu cea pe care o purta Gunray, dar mai mică; al lui Haako era o glugă complicată cu două coarne în față şi cu partea din spate înaltă şi rotunjită.

Cei doi sfetnici făcură gesturi respectoase către Gunray în timp ce mecanoscaunul îl aşeza uşurel în picioare.

— Bun venit, domnule vicerege, spuse Haako, apropii ndu-se de el cocoşat şi şchiopătând, cu brațul stâng îndoit pe lângă el.

— Sperăm că nu ați venit degeaba.

Cu obrajii scofâlciți şi semănând cu un păianjen, avea o față cu trăsături adânci, pungi sub ochi şi carne încrețită pe bărbie şi pe gâtul subțire.

Gunray făcu un gest tăios de concediere.

— A zis că o să vină. Pentru mine e de ajuns.

— Pentru dumneavoastră, murmură Monchar.

Gunray îi aruncă o privire urâtă adjunctului său.

— Evenimentele s-au desfăşurat exact aşa cum a promis că se vor întâmpla. Mercenarii lui Cohl au atacat, iar *Profitul* a fost distrus.

— Şi acesta este motiv de bucurie? întrebă Haako, laringele proeminent tremurându-i. Planul dumneavoastră a costat Federația Comercială un cargobot de clasa I şi miliarde în aurodium.

Membranele nictitante ale lui Gunray îi trădară stăpânirea de sine. Clipi de mai multe ori, apoi îşi recăpătă rapid expresia.

— O navă şi o comoară. Dacă binefăcătorul nostru este cine spune el că este, aceste pierderi sunt neînsemnate.

Haako ridică o mână tremurătoare.

— Şi dacă este, acesta e un motiv de teamă, nu de încântare. Şi, chiar şi aşa, cum putem fi siguri? Ce dovadă ne oferă, domnule vicerege? Vă contactează din eter, doar prin hologramă. Ar putea fi oricine.

Gunray îşi mişcă falca proeminentă.

— Şi cine ar fi atât de prost, încât să susţină aşa ceva fără acoperire?

Scoase un holoproiector portabil şi îl puse pe o masă.

Când Lordul Sith al întunericului luase pentru prima dată legătura cu el, cu câteva luni în urmă, părea să ştie totul despre Nute Gunray şi ascensiunea lui la putere. Cum depusese Gunray mărturie în faţa Directoratului Federaţiei Comerciale împotriva Superpetrolierului Pulsar – atunci o companie care făcea parte din consorţiu – acuzând compania de "dezinteres criminal faţă de profit" şi "donaţii caritabile fără un câştig vizibil".

Într-adevăr, se părea că acea mărturie şi dovezile asemănătoare de lăcomie fuseseră cele care atrăseseră laîceput atenţia lui Darth Sidious.

Chiar şi aşa, Gunray rămăsese la fel de sceptic pe cât erau acum sfetnicii săi, în ciuda demonstraţiilor lui Darth Sidious despre marea influenţă şi controlul pe care le deţinea. În secret, Sidious aranjase ca un număr de planete deţinătoare de resurse importante să se alăture Federaţiei Comerciale ca membri semnatari, renunţând la reprezentarea lor în Senatul Galactic în schimbul oportunităţilor comerciale profitabile şi, acolo unde se putea, a protecţiei împotriva concernelor de contrabandişti

şi a piraților. De fiecare dată, Sidious aranjase ca achizițiile să pară a fi făcute de Gunray, ajutându-l astfel pe acesta să îşi consolideze autoritatea crescândă şi asigurându-i numirea în directorat.

Dacă influența lui Sidious se datora cu adevărat puterilor Sith, Gunray nu putea spune, nici nu-i păsa să afle, având în vedere puținul pe care îl ştia despre Sith – un ordin străvechi, poate chiar legendar, de adepți ai magiei negre, absent din galaxie în ultima mie de ani.

Unii spuneau că Sith era partea întunecată a Cavalerilor Jedi; alții susțineau că Jedi fuseseră cei care încheiaseră domnia Lorzilor Sith, într-un război în care se confruntaseră întunericul şi lumina. Alții spuneau că Lorzii Sith, lacomi de putere, se omorâseră între ei. Însă Gunray nu ştia nimic despre cât de adevărate erau aceste lucruri şi spera ca asta să rămână aşa.

Se uită fix la holoproiector; momentul stabilit era aproape.

Gunray nu îşi terminase gândul, când capul şi umerii unui personaj învăluit în mantie se înălțară din aparat, cu gluga veşmântului negru trasă peste ochi, dezvăluind o bărbie adânc încrețită şi o față îmbătrânită, cu guşă. O broşă complicată închidea mantia la gât.

Când silueta vorbi, vocea îi era un scrâşnet prelung.

— Văd, vicerege, că ți-ai adunat subalternii, aşa cum ți-am cerut, începu Darth Sidious.

Gunray ştia că acest cuvânt, "subalterni", nu avea să fie bine primit de Monchar şi Haako. Deşi nu prea avea ce face în această privință, se gândi că ar fi fost mai bine să încerce să îndrepte lucrurile.

— Sfătuitorii mei, Lord Sidious.

Fața lui Sidious nu trădă nimic.

— Fireşte... sfătuitorii tăi.

Se opri pentru o clipă, ca şi cum ar fi sondat distanța care îi despărțea.

— Percep o atmosferă de îndoială, vicerege. Rezultatul planului nostru te-a dezamăgit?

— Deloc, Lord Sidious, bâigui Gunray. Doar că pierderea cargobotului şi a pepitelor de aurodium îi îngrijorează pe unii. Se uită cu subînțeles la cei doi consilieri.

— Celorlalți le lipseşte înțelegerea unui scop pe termen mai lung, pe care tu o ai, vicerege, zise Sidious cu o urmă de dispreț. Poate că trebuie să le prezentăm iar intenția noastră de a stârni în Senat compasiunea pentru Federația Comercială. De aceea i-am informat pe militanții din Frontul Nebula despre transportul de aurodium. Pierderea pepitelor ne va sprijini cauza. Curând, politicienii şi birocrații vă vor mânca din palmă şi atunci, Federația Comercială va avea în final armata de droizi de care are nevoie. Baktoid, Uzinele Haor Chall şi colicoizii vă aşteaptă comenzile.

Gunray începu să se foiască.

— Armată, Lord Sidious?

— Bogățiile Inelului Exterior îi aşteaptă pe cei care au curaj să le înhațe.

Gunray înghiți în sec.

— Dar, Lord Sidious, poate că nu este momentul potrivit să trecem la astfel de acțiuni...

— Nu e potrivit? Este destinul vostru. Cu o armată de droizi care să vă sprijine, cine ar îndrăzni să pună la îndoială autoritatea Neimoidiei de a conduce căile spațiale?

— Am fi bucuroşi de abilitatea de a ne apăra împotriva piraților şi a agitatorilor, riscă Rune Haako să spună. Dar nu dorim să încălcăm tratatul nostru comercial cu Republica. Nu acum, când prețul unei armate de droizi este taxarea în zonele libere.

— Deci ați auzit despre intențiile cancelarului Valorum, zise Sidious.

— Doar că este probabil să sprijine această propunere din toate puterile, spuse Gunray.

Sidious dădu din cap.

— Stai liniştit, vicerege, cancelarul suprem Valorum este cel mai puternic aliat al nostru în Senat.

— Lordul Sidiuos are influență în Senat? întrebă cu grijă Haako.

Dar Sidious era prea deştept pentru a muşca momeala.

— Veți ajunge să aflați că sunt mulți cei care îmi ascultă ordinele. Ei înțeleg, aşa cum veți înțelege şi voi, că servindu-mă pe mine, se servesc cel mai bine pe ei.

Haako şi Monchar avură un schimb rapid de priviri.

— Membrii conducători ai Directoratului Federației Comerciale nu vor aproba cheltuirea profiturilor greu câştigate pe droizi, spuse Monchar. Şi aşa neimoidienii ne consideră că suntem inutil de suspicioşi.

— Cunosc foarte bine opiniile partenerilor voştri, scrâşni Sidious. Luați aminte, prietenii nebuni nu sunt mai buni decât duşmanii.

— Totuşi, se vor opune acestei afaceri.

— Atunci, nu va trebui decât să găsim o cale să îi convingem.

— Nu vrea să pară nerecunoscător, Lord Sidious, îşi ceru iertare Gunray. Doar că... Doar că nu ştim cu adevărat cine eşti şi ce poți oferi. Ai putea fi un Jedi puternic, care speră să ne prindă în capcană.

— Un Jedi, zise Sidious. Acum îți bați joc de mine. Dar vei vedea că sunt un stăpân iertător. Cât despre grijile voastre privind identitatea mea – moştenirea mea, să spunem – vor vorbi acțiunile mele.

Neimoidienii schimbară priviri nedumerite.

— Şi Jedi? întrebă Haako. Nu o să stea deoparte.

— Jedi vor face doar ce le cere Senatul, spuse Sidious. Greşiți îngrozitor dacă voi credeți că îşi vor pune

în pericol palatul lor măreț de pe Coruscant pentru a provoca Federația Comercială fără aprobarea Senatului.

Gunray le aruncă o privire plină de înțeles sfătuitorilor săi înainte de a răspunde.

— Ne punem în mâinile tale, Lord Sidious.

— M-am gândit că vei putea vedea lucrurile ca mine, vicerege. Ştiu că nu mă vei dezamăgi în viitor.

Apariția dispăru la fel de brusc pe cât apăruse, lăsându-i pe cei trei neimoidieni să mediteze la natura alianței obscure în care tocmai intraseră.

9

Coruscantul nu cunoştea noaptea. Soarele apunea ca de obicei, dar atât de puternică era lumina pădurii de zgârie-nori a oraşului, încât bezna adevărată era un lucru ce se furişa doar în cele mai adânci canioane sau era adusă cu intenție de locuitorii care îşi puteau permite oțel transparent de camuflaj. Din spațiu, partea întunecată a planetei scânteia ca un ornament modelat cu finețe pe care erau atârnate forme de viață bioluminescente, ca pentru a fi expus într-o vitrină cu obiecte străvechi sau într-un muzeu al artei populare.

Stelele nu apăreau niciodată pe cer, în afara celor care se aflau în cele mai înalte clădiri. Însă altfel de stele apăreau noapte de noapte în îndrăgitele complexe de distracții ale Coruscantului – cântăreți, actori, artişti şi politicieni. Ca o regulă mai excentrică decât restul, ultimul grup începuse de ceva vreme să meargă la operă, după exemplul cancelarului suprem Valorum, a cărui familie renumită fusese dintotdeauna o protectoare a artelor.

Într-o galaxie care se putea lăuda cu milioane de specii şi cu de o mie de ori mai multe planete, evenimentele culturale nu lipseau niciodată, în fiecare clipă începea câte un spectacol pe Coruscant. Dar puține companii sau trupe aveau privilegiul de a juca la Opera din Coruscant.

Clădirea era o minune a barocului pre-Republică, numai gravuri şi ornamente, cu o fosă a orchestrei de modă veche, scaune aşezate în trepte şi loji private făcute după un model secular. În semn de salut pentru cetățenii Coruscantului, exista chiar şi o zonă de galerii inferioare, unde oamenii obişnuiți puteau urmări spectacolul în direct prin intermediul hologramelor şi pretinde că şedeau în rând cu celebritățile de deasupra lor.

Opera la modă era Scurta domnie a fantomelor viitorului, o producție care provenea de pe Corellia, însă era jucată de o companie de bithi, care fusese în turneu cu această piesă de pe o planetă pe alta în ultimii douăzeci de ani standard.

O specie bipedă, cu craniul mare şi rotund, ochi negri fără pleoape, nas turtit şi pliuri largi de piele sub fălci, bithii se trăgeau de pe îndepărtata planetă Clak'dor VII şi erau cunoscuți pentru că percepeau sunetele aşa cum oamenii percep culorile. Ținând cont că părinții lui Finis Valorum fuseseră cei care subvenționaseră Scurta domnie, era de aşteptat ca Supremul Cancelar să fie de față la mult aşteptata revenire a operei pe Coruscant. Simplul fapt că avea să fie de față mărise prețul biletelor şi le făcuse să fie la fel de rare precum cristalele adegane. Ca rezultat, clădirea era plină de celebrități cum de mult nu mai fusese.

După cum era obiceiul, Valorum sosi cu întârziere, pentru a se asigura că va fi ultimul care se aşază. Dornică să îl zărească, audiența se ridică în picioare, aplaudând îndelung atunci când el păşi în loja complicată, rezervată

membrilor familiei Valorum de mai bine de cinci sute de ani.

Renunțând la Garda Senatorială cu mantii albastre şi căşti care îl înconjura de obicei, Valorum era însoțit doar de aghiotantul său administrativ; Sei Taria – îmbrăcată în mătase scumpă vişinie, asortată – o tânără micuță, cu ochii oblici şi pielea de culoarea bobului de grâu de pe Ruan, care avea jumătate din vârsta lui.

După adevăratul stil al Coruscantului, zvonurile începură să circule chiar înainte ca Valorum să se aşeze. Însă Cancelarul Suprem era obişnuit cu insinuările, nu doar ca efect al educației sale aristocratice, dar şi pentru că aproape toți senatorii de sector – indiferent de starea civilă – îşi făcuseră un obicei din a apărea în public însoțiți de tinere atrăgătoare.

Valorum făcu un semn grațios cu mâna şi îşi înclină capul într-un gest de blândă îngăduință. Apoi, înainte de a lua loc, făcu o a doua plecăciune către o lojă privată aflată în partea opusă a amfiteatrului.

Cei aproximativ doisprezece spectatori aparent bogați din loja pe care Valorum îi salutase întoarseră plecăciunea şi rămaseră în picioare până când se aşeză şi Sei Taria – un lucru deloc mărunt pentru proprietarul lojii, senatorul Orn Free Taa, care devenise atât de corpolent în timpul serviciului pe Coruscant, încât trupul său umplea spațiul ocupat odată de trei scaune.

Azuriu, cu pleoapele şi buzele roşii căzute, Taa avea o față ovală uriaşă şi o guşă de dimensiunea stomacului unui bantha. Era un twi'lek cu strămoşi rutieni; cozile lui de pe cap, lekku, îngroşate de grăsime atârnau ca nişte şerpi ghiftuiți pe pieptul său masiv. Roba lui de ceremonie avea dimensiunea unui cort. Expusă cu obstinație, era soția lui, twi'lek lethană, o tânără cu pometi înalți şi cu trupul roşu drapat în lungimi întregi din cea mai pură mătase strălucitoare.

Un membru al Comisiei de Distribuire a Fondurilor, Taa se opunea făţiş lui Valorum de când lui Ryloth, planeta lui natală producătoare de mirodenii, i se refuzase, iar şi iar, statutul de lume favorizată.

Invitaţii lui Taa în lojă îi includeau pe senatorii Toonbuck Toora, Passel Argente, Edcel Bar Gane şi Palpatine, împreună cu doi dintre aghiotanţii personali ai lui Palpatine, Kinman Doriana şi Sate Pestage.

— Ştiţi de ce îi place lui Valorum să vină la operă? întrebă Taa în bazică, din colţul gurii lui imense. Pentru că este singurul loc de pe Coruscant unde toată audienţa îl aplaudă.

— Şi nici nu face mai multe aici decât în Senat, zise Toora. Aici supraveghează protocolul şi mimează interesul.

Extrem de bogată, ea era un biped păros cu gura largă, cu o barbă împărţită în trei, ochi mici, strălucitori, şi un nas cârn strivit de creasta osoasă care îi acoperea capul teşit.

— Valorum este inofensiv, se alătură şi Passel Argente.

Un umanoid gălbejit afiliat Alianţei Corporaţiilor, purta un turban şi un şal negre care îi dezvăluiau doar faţa şi cornul răsucit care îi ieşea din creştetul capului.

— În vremuri în care avem nevoie de putere, de îndrumare, de unitate, Valorum insistă să aleagă calea dreaptă şi cunoscută. Calea care sigur nu va deranja starea de fapt.

— Spre încântarea noastră, murmură Toora.

— Doar o plecăciune confidenţială, zise Taa, în timp ce se foia în scaunul care fusese construit special pentru a se potrivi taliei sale. Oare cărui lucru îi datorăm onoarea?

Toora dădu din mână nepăsătoare.

— Prostiei ăleia cu cererile Federaţiei Comerciale. Valorum are nevoie de tot sprijinul pe care îl poate căpăta

dacă vrea să ne poată convinge să votăm taxarea zonelor libere.

— Atunci este şi mai curios că ne salută, observă Taa. Făcu un semn larg spre celelalte loji. Uite-i, aproape în poala lui Valorum, stau senatorii Antilles, Horox Ryyder, Tendau Bendon... Oricare dintre ei merită mai mult o plecăciune.

Taa îşi ridică mâna grasă şi o flutură atunci când grupul despre care vorbea îşi dădu seama că era privit.

— Atunci, gestul trebuie să fi fost doar pentru senatorul Palpatine, observă Toora cu subînțeles. Din câte am auzit, delegatul nostru de pe Naboo se bucură de încrederea cancelarului suprem.

Taa se întoarse spre Palpatine.

— Aşa este, domnule senator?

Palpatine surâse uşor.

— Nu aşa cum vă imaginați, vă asigur. Domnul Cancelar Suprem s-a întâlnit cu mine pentru a-mi cere opinia despre felul în care taxarea ar putea fi primită de sistemele îndepărtate. Nu am vorbit despre altceva. În orice caz, Valorum nu prea are nevoie de sprijinul meu pentru a trece propunerea. Nu este aşa de slab pe cât îl cred mulți.

— Prostii, spuse Taa. Se va ajunge la partizanat – un concurs între facțiunile lui Bail Antilles şi cei care îl lasă pe Ainlee Teem să vorbească pentru ei. Ca de obicei, planetele Nucleului vor fi alături de Valorum; coloniile din apropiere, împotriva lui.

— O să polarizeze şi mai mult Senatul, îşi dădu Edcel Bar Gane cu părerea pe o voce şuierătoare.

Reprezentând planeta Roona, Bar Gane avea un cap sferic şi ochi care se îngustau şi se alungeau în sus la colțurile exterioare.

Toora primi remarca fără să comenteze. Încă o dată, îl privi pe Palpatine.

— Sunt curioasă, domnule senator. Ce i-ați spus lui Valorum în ceea ce privește impactul taxării asupra sistemelor din Inelul Exterior?

— Activați sistemul de anulare a sunetului din lojă și s-ar putea să vă spun, zise Palpatine.

— Oh, fă-o, Taa, rosti entuziasmată Toora. Așa îmi place intriga!

Taa apăsă un buton de pe balustrada lojei, activând un câmp de reținere care o proteja de supravegherea audio. Însă Palpatine nu vorbi până când Sate Pestage – un om zvelt cu trăsături ascuțite și păr negru, rar – verifică încă o dată dacă acest câmp funcționa într-adevăr.

Acțiunile lui Pestage îl impresionară pe Argente.

— Toată lumea de pe Naboo este la fel de grijulie ca dumneavoastră, domnule senator?

Palpatine ridică din umeri.

— Să zicem că este un defect personal.

Argente dădu din cap cu seriozitate.

— O să țin minte.

— Deci, spune-ne, zise Toora, Cancelarul Suprem o ia pe o cale periculoasă luându-se de Federația Comercială?

— Pericolul este că el nu vede decât o jumătate a imaginii, începu Palpatine. Deși ar fi primul care să o nege, Valorum este, în sinea lui, un birocrat, la fel cum au fost și strămoșii lui. Acțiunii directe îi preferă regulile și procedura. Îi lipsește judecata. Dinastia Valorum a fost, în mare, responsabilă pentru că a dat mână liberă Federației Comerciale cu decenii în urmă. Cum credeți că și-au adunat vastele proprietăți? Cu siguranță, nu favorizând sistemele îndepărtate, ci făcând afaceri profitabile cu Clanul Băncilor Intergalactice și corporații ca TaggeCo. Faptul că această ultimă criză se învârte în jurul Frontului Nebula este deosebit de ironic, deoarece tatăl lui Valorum a avut o șansă de a eradica acest grup și a dat greș, pedepsindu-i în loc să îi distrugă.

— Mă surprindeți, domnule senator, zise Toora. Într-un sens bun, cred. Vă rog, continuați.

Palpatine puse picior peste picior şi se îndreptă în scaun.

— Cancelarul Suprem nu reuşeşte să înțeleagă faptul că viitorul Republicii depinde foarte mult de ce se întâmplă în Inelele Mijlociu şi Exterior. Oricât de corupt ar fi devenit Coruscantul, adevărata coroziune – cea care, în final, poate ajunge până la centru – începe întotdeauna de la margini. Înaintează de la exterior spre interior.

— Dacă Valorum nu face ceva pentru a rămâne pe val, Coruscantul însuşi va fi într-o zi sclavul acestor sisteme, incapabil să dea vreo lege fără aprobarea lor. Dacă nu le doborâm acum, vom fi obligați să le aducem sub o formă de autoritate mai târziu. Ele sunt cheia supraviețuirii Republicii.

Taa pufni.

— Dacă am înțeles bine, vreți să spuneți că Federația Comercială este legătura noastră cu aceste sisteme – ambasadorul Coruscantului, dacă doriți – şi că, prin urmare, nu ne putem permite să-i îndepărtăm pe neimoidieni şi pe ceilalți.

— Ați înțeles greşit, zise Palpatine ferm. Federația Comercială trebuie pusă sub control. Valorum are dreptate să insiste pentru taxare, deoarece Federația Comercială deja are prea mare influență în sistemele îndepărtate. Disperate să facă schimburi comerciale cu Nucleul, sute de sisteme din Inelul Exterior s-au alăturat Federației ca membri semnatari, renunțând la drepturile lor de reprezentare individuală în Senat. Deocamdată, neimoidienii şi partenerii lor nu au destule voturi pentru a bloca taxarea. Dar într-un an, doi, s-ar putea să aibă susținerea necesară pentru a controla Senatul cu fiecare ocazie.

— Atunci, veți fi de partea lui Valorum, spuse Toora. Veți susține taxarea.

— Nu încă, zise Palpatine grijuliu. El vede taxarea ca pe un mijloc de a pedepsi Federația Comercială şi, în acelaşi timp, de a îmbogăți Coruscantul – o abordare care va răcii relațiile nu doar cu membrii Federației Comerciale, ci şi cu sistemele îndepărtate. Înainte să acord sprijinul lui Naboo unei părți sau alteia, vreau să văd cum se distribuie voturile. Acum, cei care aleg calea de mijloc se pregătesc de cele mai mari câştiguri. Cei care văd clar toate fațetele vor fi în poziția de a conduce Republica prin această tranziție critică. Dacă Valorum are destul sprijin fără susținerea sistemului meu, cu atât mai bine. Dar voi fi neclintit în obligația mea de a face ceea ce este cel mai corect pentru binele general.

— Ați vorbit ca un viitor organizator parlamentar al unui partid, spuse Taa cu un hohot puternic de râs.

— Într-adevăr, zise Argente cu toată seriozitatea.

Toora îl măsură din priviri pe Palpatine fără să se ferească.

— Mai am câteva întrebări, dacă nu vă supărați.

Palpatine făcu un semn către scenă.

— Deşi aş fi încântat să discut aceste probleme pe larg, spectacolul este gata să înceapă.

Purtând tunici mătuite şi cizme moi, elevii Jedi stăteau față în față pe două şiruri, douăzeci şi patru de săbii de lumină fiind aprinse într-un model strălucitor, ridicate în de două ori mai multe mâini.

La un semn al maestrului săbiilor Jedi, doisprezece elevi care formau un şir făcură trei paşi în spate în acelaşi timp şi luară poziții de apărare – cu picioarele depărtate şi cu săbiile ținute drept înainte de la înălțimea mijlocului lor.

Construite de fiecare elev în parte, pentru a se potrivi mâinilor cu diferite dimensiuni şi dexterități, nu existau

două săbii la fel, deşi aveau câteva trăsături în comun: mufe de încărcare, plăci de proiecție a lamei, mecanisme, baterii cu diatium şi rarele şi remarcabilele cristale adegane care dădeau naştere lamei. Puține erau materialele din galaxie pe care o sabie de lumină să nu le poată tăia. Având toată energia şi aflându-se în mâinile potrivite, o sabie de lumină putea sparge durbetonul sau putea să creeze o cale, încet, prin uşile blindate din duroțel ale unei nave spațiale.

La următorul semn al maestrului, al doilea şir luă poziții de atac, întorcându-şi umerii cu un sfert, îndoindu-şi uşor genunchii pentru a-şi coborî centrul de greutate şi ridicându-şi săbiile cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească un obiect ce se îndrepta spre ei.

La ultimul semn al instructorului, al doilea şir înaintă cu încredere. Elevii din prima linie îşi aşezară săbiile în defensivă şi, cu precizia unui dans, se retraseră intenționat în timp ce îi lăsau pe oponenții lor să lovească repetat în lamele ridicate. Când apărătorii fură împinşi până la jumătatea încăperii, maestrul opri exercițiul şi puse grupurile să schimbe rolurile.

Acum cei care se apăraseră erau atacatorii, lamele Jedi zumzăind şi scrâşnind puternic atunci când se loveau una de alta, aurele împletindu-se, umplând aerul camerei de antrenament cu sclipiri orbitoare de lumină.

Qui-Gon şi Obi-Wan urmăreau dintr-o galerie de observație aşezată puțin mai sus de podeaua căptuşită, în adâncul piramidei care era baza înaltă a Templului Jedi. Exercițiul se desfăşurase toată dimineața, însă doar câțiva elevi dădeau semne de oboseală.

— Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri, spuse Obi-Wan.

Qui-Gon zâmbi uşor.

— Pentru mine sunt multe zile de ieri, Padawan.

Deşi separați de mai mult de douăzeci de ani, amândoi îşi petrecuseră tinerețea în Templu, aşa cum se întâmplase cu toți Padawanii, Cavalerii Jedi sau Maeştrii. Forța se arăta în copilărie şi Jedi cu cel mai mare potențial deveniseră locuitori ai Templului înaintea vârstei de şase luni, fie descoperiți pe Coruscant sau pe lumi îndepărtate de către adevărați Jedi, fie aduşi la Templu de către familiile lor. Testele erau des folosite pentru a stabili vitalitatea relativă a Forței ce se afla în candidați, însă acele teste nu prevedeau neapărat unde ar fi putut ajunge un candidat; dacă el sau ea, om sau extraterestru, ar fi purtat sabia de lumină în slujba păcii şi dreptății sau ar fi petrecut o viață în serviciul Forțelor Agricole, ajutând la hrănirea sărmanilor şi oropsiților galaxiei.

— De fiecare dată când mă antrenam mă temeam că îmi lipseşte temperamentul de a deveni un Padawan, cu atât mai puțin un Cavaler Jedi, adăugă Obi-Wan. M-am luptat mai mult ca oricine pentru a-mi ascunde îndoiala de sine.

Qui-Gon îi aruncă o privire piezişă, stând cu mâinile în sân.

— Dacă te-ai fi luptat nițel mai mult, Padawan, cu siguranță ai fi rămas în Forțele Agricole. Abia când ai încetat să te mai chinui atât de mult ți-ai descoperit calea.

— Nu-mi puteam păstra mintea în prezent.

— Şi încă nu poți.

Cu doisprezece ani în urmă, Obi-Wan fusese trimis la Forțele Agricole de pe planeta Bandomeer şi acolo stabilise o relație cu Qui-Gon, al cărui Padawan anterior căzuse pradă părții întunecate a Forței şi părăsise Ordinul Jedi. Dar, în ciuda legăturii care exista între el şi Qui-Gon, existau momente în care se întreba dacă avea ce îi trebuia pentru a fi un Cavaler Jedi.

— De unde ştiu eu că Forțele Agricole nu erau cu adevărat calea mea, maestre? Poate că întâlnirea noastră

de pe Bandomeer a fost o răscruce în care am greşit drumul.

În cele din urmă, Qui-Gon se întoarse spre el.

— Există multe căi de urmat, Obi-Wan. Nu toți suntem destul de norocoşi pentru a o găsi pe cea cu miez, calea pe care Forța ne-a pregătit-o. Ce găseşti când îți cercetezi sentimentele despre alegerile pe care le-ai făcut?

— Simt că am găsit calea cea dreaptă, maestre.

— Sunt de acord.

Qui-Gon îl bătu pe Obi-Wan pe umeri, apoi surâse în timp ce se întorcea să-i urmărească pe elevi.

— Chiar şi aşa, cred că ai fi fost un bun agricultor.

Elevii îngenuncheau pe două rânduri, cu picioarele sub ei şi tălpile încrucişate în spate. Camera era liniştită, în afara sunetului pe care îl făceau picioarele maestrului de sabie care se lipeau de podea în timp ce se plimba printre cele două rânduri, cercetându-l pe fiecare dintre studenți.

Îl chema Anoon Bondara şi era un twi'lek, cu cozi subțiri şi un trunchi musculos, un spadasin cu o măiestrie de neegalat. Qui-Gon se lupta cu el de fiecare dată când avea ocazia. Căci un meci cu Bondara, indiferent cât de scurt, era mai instructiv decât douăzeci de întreceri cu oponenți mai slabi.

Maestrul de sabie de lumină se opri în fața unei eleve, om, pe nume Darsha Assant, care se întâmpla să fie şi Padawanul lui. Bondara se lăsă pe vine pentru a o privi în ochi.

— La ce te gândeai când ai atacat?

— La ce mă gândeam, maestre?

— Ce era în gândurile tale? Care era intenția ta?

— Doar să fiu cât mai puternică posibil, maestre.

— Ai vrut să câştigi.

— Nu să câştig, maestre. Am vrut să lovesc impecabil.

Bondara se strâmbă.

— Scapă de gândirea asta. Nu te aştepta să câştigi; nu te aştepta să pierzi. Nu te aştepta la nimic.

Obi-Wan se uită la Qui-Gon.

— Unde am mai auzit eu asta?

Qui-Gon îi făcu semn să tacă, fără a-şi lua ochii de la Bondara, care se îndrepta spre altcineva.

— Sabia de lumină nu este o armă cu care să învingi inamici sau rivali, spuse Bondara. Cu ea îți distrugi propria lăcomie, mânie şi nebunie. Creatorul şi purtătorul unei săbii de lumină trebuie să trăiască în aşa fel, încât să reprezinte anihilarea a orice se află în calea păcii şi dreptății. Se opri şi se uită la toți. Înțelegeți?

— Da, maestre, răspunseră ei într-un glas.

Bondara bătu zgomotos din palme.

— Ba nu, nu înțelegeți. Trebuie să învățați să țineți sabia slăbind strânsoarea ei. Trebuie să învățați să avansați ritmic, altfel veți produce ritmuri fără formă. Înțelegeți?

— Da, maestre, răspunseră ei.

— Ba nu, nu înțelegeți. Se încruntă şi se aşează la capătul rândurilor. O să vă spun o poveste.

— Un om, acuzat pe nedrept de o crimă, era transportat cu un vehicul cu elevatoare repulsoare peste un deşert de pe o lume îndepărtată către o închisoare aflată şi mai în adâncul pustiurilor. Pe neaşteptate, vehiculul a suferit o defecțiune chiar deasupra unei găuri care era, de fapt, gura enormă şi hrăpăreață a unei creaturi care popula pustiurile.

— Defecțiunea bruscă le-a catapultat pe escortele omului între fălcile acoperite de bale ale creaturii. Omul a fost şi el aruncat de la locul său. Însă, în ultima clipă, a reuşit să se prindă de trenul de aterizare. Totuşi, nu cu mâinile – căci acestea erau prinse în cătuşe paralizante la spate – ci cu dinții.

— Curând, o caravană de călători a trecut pe lângă el. Pierduți şi flămânzi, călătorii au vrut să afle locul celei mai apropiate aşezări, pentru a-şi putea împrospăta puținele provizii.

— Omul se afla într-o dilemă. A înțeles că dacă nu le răspundea, i-ar fi condamnat pe călătorii pierduți la o moarte sigură în pustiul de nisip. Însă dacă îşi deschidea gura şi rostea un cuvânt, s-ar fi condamnat pe sine însuşi la moarte sigură în tractul digestiv al creaturii de nisip.

Bondara se opri.

— În aceste condiții, ce trebuie să facă omul?

Studenții ştiau de la început că nu vor primi răspunsul de la Anoon Bondara.

— Vă ascult răspunsurile mâine, adăugă maestrul săbiei de lumină ridicându-se în picioare.

Elevii se aplecară de la mijloc şi îşi ținură frunțile lipite de podea până când Bondara părăsi încăperea. Apoi se ridicară, dornici să îşi compare părerile despre antrenament, deşi nici unul nu rosti vreun cuvânt despre posibilele soluții ale problemei de gândire oferite de profesor.

Qui-Gon îl bătu pe Obi-Wan pe umăr.

— Haide, Padawan, vreau să vorbesc cu cineva.

Obi-Wan îl urmă pe trepte şi pe podeaua moale. Acolo, câțiva maeştri Jedi discutau cu Padawanii lor. Obi-Wan îi cunoştea puțin pe unii dintre maeştri, însă persoana către care se îndreptă Qui-Gon era una pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Probabil că era una dintre cele mai exotice femei din câte văzuse Obi-Wan vreodată. Avea ochii oblici şi depărtați, cu irişi mari şi albaştri, care păreau să prefere pleoapele superioare. Nasul era lat şi turtit, iar pielea ei avea culoarea aurie.

— Obi-Wan, vreau să faci cunoştință cu maestra Luminara Unduli.

— Maestre Jinn, zise femeia, luată prin surprindere, şi îşi înclină capul într-o plecăciune de respect.

Qui-Gon îi răspunse cu acelaşi gest.

— Luminara, el este Obi-Wan Kenobi, Padawanul meu.

Ea îşi înclină, de asemenea, capul spre Obi-Wan. Fața ei avea o formă triunghiulară, iar partea de jos era tatuată cu mici romburi care formau o dungă verticală de la buza inferioară cărnoasă, de un albastru-închis, până la vârful bărbiei rotunde. Pe dosul fiecărei palme purta, de asemenea, tatuaje, la încheietura fiecărui deget.

Expresia lui Qui-Gon deveni serioasă.

— Luminara, Obi-Wan şi cu mine ne-am întâlnit recent cu cineva care poartă însemne asemănătoare cu ale tale.

— Arwen Cohl, zise Luminara, înainte ca Qui-Gon să poată continua. Femeia zâmbi uşor. Dacă aş fi crescut pe planeta mea natală şi nu în Templu, sunt sigură că toată tinerețea aş fi auzit poveşti despre Arwen Cohl.

Observă privirea curioasă a lui Qui-Gon.

— A fost un luptător pentru libertate, un erou pentru poporul nostru în timpul unui război purtat cu o lume vecină. A fost un mare războinic şi a făcut multe sacrificii. Însă, curând după ce poporul nostru şi-a câştigat libertatea, a fost acuzat de conspirație chiar de către cei de partea cărora luptase. Acesta a fost modul lor de a se asigura că Arwen Cohl nu avea să fie ridicat în poziția de autoritate pe care poporul nostru dorea ca el să o ocupe. A petrecut mulți ani în închisoare, supus pedepselor crude şi tratamentelor dure şi aceasta a întărit şi mai mult un om care fusese călit de război.

— Când a scăpat de aceste condiții – când a evadat din acel loc îngrozitor, cu ajutorul câtorva dintre foştii lui acoliți – s-a răzbunat pe cei care îl nedreptățiseră şi ajurat

că nu va mai avea nimic de-a face cu lumea pentru care se luptase atât de mult să o elibereze.

— A devenit mercenar, spunând deschis că nu-şi va mai repeta greşelile. Că acum înțelegea natura cosmosului şi că va fi întotdeauna cu un pas înaintea celor care ar fi încercat să îl doboare, să îl captureze sau să îi stea în cale în vreun fel.

Qui-Gon inspiră pe nas.

— Are o nemulțumire deosebită față de Federația Comercială?

Luminara scutură din cap.

— Nu mai mult decât oricine din sistemul meu natal. Federația Comercială ne-a adus în Republică, deşi a făcut-o cu prețul resurselor lumii mele.

— La început, Arwen Cohl se angaja doar la cei a căror cauză simțea că este dreaptă. Însă în timp – fără îndoială din cauza sângelui pe care l-a vărsat – a devenit doar un pirat şi un ucigaş plătit. Se spunea că nu a trădat niciodată un prieten sau un aliat.

Se opri pentru o clipă, apoi adăugă:

— Este regretabil că istoria îl va reține pe infractorul Cohl în loc de Cohl cel exemplar. M-am întristat când am auzit că a pierit la Dorvalla.

Deoarece Qui-Gon nu răspunse, Luminara întrebă:

— Nu a pierit?

Qui-Gon părea preocupat.

— Deocamdată, aş spune că a dispărut la Dorvalla.

Luminara dădu din cap cu nesiguranță.

— Chiar dacă este mort sau viu, problema este în mâinile Departamentului Judiciar, nu?

Din nou, Qui-Gon răspunse cu întârziere.

— Tot ce este sigur e că destinul lui Cohl se află în alte mâini decât ale mele.

10

Punctat de carbon şi ars de explozia care sfâşiase cargobotul, un arc al brațului-hangar de la tribordul *Profitului* atârna deasupra calotei polare palide a Dorvallei. Aflată dincolo de umbra planetei, marea curbă de duroțel părea să fi fost dintotdeauna în acel loc. Lumina neîntreruptă a soarelui se scurgea prin portalul hangarului principal – acolo unde ar fi trebuit să fie brațul – luminând un abator de platforme de marfă şi de barje.

Totuşi, prinsă ca o moluscă de carena interioară era o navetă singură şi lovită. În ea stătea echipajul ei format din opt persoane.

— Încă mai aştept iertările pe care mi le-ai promis, îi zise Cohl Rellei.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă şi când ne scoți din asta, nici o clipă mai devreme.

Fiecare era în scaunul său, unii adormiți, cu capetele sprijinite pe

brațele încolăcite sau atârnând pe spate cu gurile căscate. Lumina era slabă, aerul rece, iar oxigenul reciclat iar şi iar avea un gust clar metalic.

Reciclatorul mult folosit se îmbâcsise.

Stătuseră în braț aproape patru zile standard, trăind cu rații de hrană şi scăpând de plictiseală îmbrăcându-se în costume EVA şi aventurându-se în hangar. Deşi nava avea gravitație artificială, a te mişca prin braț era ca şi cum ai fi explorat o epavă din adâncul oceanului. Multe dintre platformele de marfă se adunaseră pe peretele exterior al brațului, însă nori de lommit şi rămăşițe de droizi pluteau peste tot ca nişte comori scufundate. Boiny chiar descoperise trupul unuia dintre twi'lekii care nu

ajunseseră înapoi la punctul de întâlnire, aproape de nerecunoscut din cauza arsurilor provocate de focurile de laser.

Nu avuseseră de gând să rămână în braț după explozie. Însă după ce se stabilise că se aflau lângă câmpul gravitațional al Dorvallei, Cohl hotărâse că hangarul ar fi fost cel mai bun loc în care să rămână. *Şoimul-Liliac* şi celelalte nave de susținere ale Frontului Nebula fugiseră, chiar şi *Achizitorul* dispăruse – un lucru pe care Cohl îl găsea curios, căci neimoidienilor nu le stătea în fire să lase marfa în urmă, aruncată sau nu.

O altă variantă ar fi fost să gonească spre suprafața Dorvallei, spre ceea ce fusese baza lor înaintea operațiunii de abordaj. Dar Cohl bănuia că baza fusese descoperită şi că probabil se afla sub supraveghere. Când Rella şi alți câțiva propuseseră să plece spre exterior, nu spre apropiata Dorvalla IV, Cohl a fost cel care le-a reamintit că navele de salvare şi de ajutor erau în drum spre Dorvalla, iar o navă singuratică, târându-se prin spațiu, ar fi atras, cu siguranță, atenția nedorită.

De fapt, echipaje de salvare sosiseră în câteva ore normale de la explozie. De atunci, Compania Minieră Dorvalla îşi trimisese feriboturile să adune ce se mai putea din platformele de marfă, deşi mare parte din cantitatea de lommit căzuse în atmosferă, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă acasă. Sfera centrală şi celălalt braț-hangar fuseseră tractate înainte ca Dorvalla să le coboare la suprafață. Curând, recuperatorii aveau să-şi îndrepte eforturile către brațul de la tribord.

Pentru Cohl, zilele lungi nu erau decât plictisitoare; nu semănau deloc cu anii de izolare pe care îi suportase după ce fusese închis în baza acuzațiilor false de conspirație făcute de oameni alături de care luptase şi pe care îi considerase prieteni. Deoarece ceilalți membrii ai echipajului navei aveau încredere necondiționată în el,

suportau şi ei monotonia fără să crâcnească. Mulți dintre ei erau stoici din fire şi nu erau străini de privațiuni, în orice caz. Cine nu era, nu ar fi fost ales pentru operațiune.

Doar Rella avea tendința să spună tot ce gândea. Însă ea şi Cohl aveau o înțelegere.

— Se aude ceva la comunicator? îl întrebă Cohl pe Boiny.

— Nimic, căpitane.

Rella pufni.

— Ce aştepți să auzi, Cohl? *Şoimul-Liliac* a plecat de mult.

Cohl se uită pe lângă ea la rodian.

— Care-i starea sistemelor?

— Nominală.

Rella mârâi nerăbdătoare.

— Ştiți, pot să rezist aici la fel de mult ca oricare dintre voi, dar litania asta mă înnebuneşte. Imită vocea lui Cohl: Care-i starea sistemelor? Apoi pe cea a lui Boiny: Nominală. Scutură din cap. Nu puteți măcar găsi alte moduri de a o spune?

— Uite ceva care o să te înveselească, Rella, zise Jalan iritat. Orbita brațului se deteriorează.

Ea se forță să caşte ochii.

— Dacă vrei să spui că suntem în pericol de a cădea de pe cer, ai dreptate, abia aştept.

Jalan se uită la Cohl.

— Nu este un pericol iminent, căpitane. Dar probabil că ar trebui să începem să ne gândim la plecare.

Cohl dădu din cap.

— Ai dreptate. E vremea să ne luăm adio de la acest loc. Ne-a servit bine, totuşi.

Rella îşi ridică ochii spre tavanul jos.

— Mulțumesc stelelor.

— În ce direcție mergem, căpitane?

— În jos.

— Căpitane, sper că nu te gândeşti să coborâm cu chestia asta spre Dorvalla, spuse Jalan. Echipele de recuperare...

Dădu din cap în semn de refuz.

— Ne întoarcem la bază cu puterile noastre.

Membrii echipajului schimbară priviri neliniştite.

— Îmi cer iertare, căpitane, spuse Jalan, dar nu ziceai că există posibilitatea ca baza să fie supravegheată?

— Sunt sigur că e.

Rella se holbă o clipă la el.

— Te-ai zăpăcit, Cohl? Am tot monitorizat navele Departamentului Judiciar în ultimele patru zile, ca să nu mai vorbim de corvetele

Forțelor Spațiale ale Dorvallei. Dacă voiai să fi prins, de ce ne-ai pus să mai stăm – făcu un semn larg – aici?

Ceilalți mormăiră aprobator.

— Chiar dacă ajungem întregi la bază, continuă Rella, ce se întâmplă după aceea? Fără o navă capabilă să zboare în spațiu, suntem naufragiați.

— Poate că Dorvalla IV merită o încercare, până la urmă, căpitane, interveni Jalan. Dacă reuşim... adică, împreună cu Frontul Nebula care, probabil, ne crede morți şi cu tot aurodiumul pe care îl avem cu noi...

Rella îi aruncă lui Cohl o privire vicleană.

— Asculți?

Cohl strânse din buze.

— Şi când Frontul Nebula află că am supraviețuit? Nu crezi că o să mutte planetele din loc ca să pună mâna pe noi?

— S-ar putea să nu conteze, căpitane, spuse Boiny precaut. Atât de mult aurodium ne-ar putea cumpăra tuturor vieți noi în Sectorul Corporațiilor sau în altă parte.

Privirea lui Cohl se întunecă.

— Nu o să se întâmple. Am acceptat această misiune şi o ducem până la capăt. Apoi ne luăm plata. Se întoarse

mânios spre Rella. Începe-ți pregătirea de zbor. Restul, pregătiți-vă pentru lansare.

Mica navă își croia drum prin învelișul nebulos al însoritei Dorvalla, cu botul roșu strălucind și pierzând bucăți din ea în aerul rarefiat. Echipajul își strânse și mai bine centurile și se concentră în tăcere asupra diferitelor sarcini, chiar în timp ce obiecte se desprindeau din console și începeau să ricoșeze prin cabina strâmtă, ca niște proiectile mortale.

Rella îndreptă nava spre o vale largă din regiunea ecuatorială, delimitată de două povârnișuri abrupte. Acolo, unde odată domniseră mările străvechi și plăcile tectonice distruseseră terenul, pământul era acoperit de o pădure deasă, cu arbori și ferigi de dimensiuni primordiale. Formațiuni stâncoase imense, cu fețe netede, încoronate cu vegetație bogată se înălțau ca niște insule. De un alb orbitor în lumina soarelui, aceste formațiuni erau locul de naștere al cascadelor care cădeau mii de metri către bazine turcoaz agitate.

Însă, în ciuda acestei sălbăticii, nu era o pustietate. Compania Minieră Dorvalla tăiase drumuri largi la bazele celor mai multe dintre stânci și două piste de aterizare circulare, destul de mari pentru a primi feriboturi, fuseseră croite în pădure. Formațiunile stâncoase fuseseră săpate și minele le transformau în faguri, iar un strat gros de lommit acoperea cea mai mare parte a vegetației. La fel ca produsul aparatelor uriașe, cratere adânci umplute cu apă poluată de steril reflectau cerul și soarele ca niște oglinzi aburite.

De aici, cu ajutorul câtorva angajați concediați de la Compania Minieră Dorvalla își finalizase Cohl planurile de abordaj al *Profitului*. Însă nu toată Dorvalla împărtășea ura pentru Federația Comercială, cu atât mai puțin îngăduința pentru mercenari; cu siguranță nu cei care vedeau în

Federație salvarea Dorvallei, singura legătură a planetei cu Lumile Nucleului.

Nava îşi încetinea călătoria dificilă coborând spre suprafață, când o navă cu botul teşit țâşni pe lângă babord, dorind să-şi facă simțită prezența.

— Cine a fost? întrebă Rella, ghemuindu-se din reflex atunci când boomul sonic al trecerii navei necunoscute se făcu simțit.

— Forțele Spațiale ale Dorvallei, raportă Boiny, cu globii lui oculari negri ațintiți asupra autentificatoarelor. Se întoarce pentru a mai trece o dată.

Cohl îşi răsuci scaunul spre videcran pentru a urmări cum nava se apropia cu viteza fulgerului. Era o navă de patrulare cu aripi fixe, cu un singur pilot, dar cu două tunuri cu laser.

— Avem o transmisiune, căpitane, zise Boiny. Ne ordonă să aterizăm.

— Ne-au cerut să ne identificăm?

— Negativ. Vor doar să ajungem la sol.

Cohl se încruntă.

— Atunci deja ştiu cine suntem.

— Lanțeta aia a Departamentului Judiciar, spuse Rella, întorcându-se spre Cohl. Cine o pilota probabil că a înregistrat semnătura motoarelor noastre.

Nava de patrulare țipă pe deasupra, de data asta mai aproape.

— Încă o trecere ca asta şi o să ne doboare la sol, căpitane, avertiză Jalan.

— Rămâi pe cursul spre bază, comandă Cohl.

Nava de patrulare se roti într-o buclă strâmtă şi se întoarse încă o dată spre ei, cu ocazia aceasta trăgând o rafală cu tunurile cu laser din față. Raze roşii zburară peste botul rotunjit al navetei.

— Ăştia vorbesc serios, căpitane! spuse Boiny.

Cohl se întoarse spre Rella.

— Caută un loc în care să ne prăbuşim.

Ea căscă gura la el.

— Te referi la pământ, nu?

— Cum am spus, accentuă Cohl. Până atunci, cu toată viteza înainte. Du-ne cât mai aproape de bază.

Ea scrâşni din dinți.

— Ar fi bine să existe un inel de aurodium la capătul acestei curse a groazei, Cohl.

— Patrula trage.

— Evită, zise Cohl.

— Nu-i destul, căpitane. Nu putem să-i întrecem!

Laserele navei de patrulare trasară o linie zimțată pe coada navetei, făcând-o să descrie o rotație completă. Ceea ce fusese un urlet continuu de la motoare, deveni un geamăt îngrijorat. Flăcările muşcară prin uşa-ghilotină de la pupa şi cabina începu să se umple cu vălătuci groşi de fum.

— Ne facem praf! strigă Rella.

Cohl o strânse cu mâna dreaptă de umăr.

— Ține-o în aer! Porniți repulsoarele şi țineți-vă bine pentru impact.

Lăsând în urmă o dâră de fum negru în timp ce trecea pe lângă o formațiune stâncoasă, nava atinse vârful cupolei pădurii, rupând ramuri uriaşe din cei mai înalți copaci. Rella reuşi să-i mențină la orizontală, apoi începură să se îndrepte cu botul spre sol. Nava se izbi de un copac gros şi se răsuci spre tribord, rotindu-se ca un disc în timp ce reteza părțile de sus ale coroanelor arborilor.

Păsările zburară țipând din frunzişul copacilor, în timp ce aşchiile de lemn zburau în toate direcțiile. Centurile de siguranță se rupseră şi doi dintre membri țâşniră ca nişte păpuşi în uşa-ghilotină de la tribord. Răsturnată, nava se îndrepta în viteză spre sol.

Videcranele crăpară, se împăienjeniră, apoi explodară în cabină.

Contactul cu pământul a fost mai aspru decât se aşteptase oricare dintre ei. Stabilizatorul de la tribord se înfipse în solul acoperit de frunze sub un unghi ascuțit, făcând nava să se învârtă ca o monedă aruncată. Scaunele se smulseră din punte, iar instrumentele zburară din locurile lor. Rostogolirea păru să dureze o veşnicie, punctată de zarva asurzitoare a coliziunilor. Carena se înfundă şi conductele explodară, scăpând lichide şi gaze toxice.

Dintr-odată, totul se termină.

Noi sunete umplură aerul: păcănitul metalului care se răcea, şuieratul țevilor sparte, strigătele puternice ale păsărilor înspăimântate, bubuitul fructelor, crăcilor şi al altor lucruri care loveau carena. Tusete, scâncete, gemete...

Gravitația îl avertiză pe Cohl că încă stăteau cu capul în jos. Îşi desfăcu centura de siguranță şi se lăsă să cadă pe tavanul navei. Rella şi Boiny erau deja acolo, juliți şi însângerați, însă îşi recăpătară cunoştința chiar în timp ce Cohl se îndrepta spre ei. Îşi puse un braț pe după umerii Rellei şi se uită repede în jur.

Restul echipajului era cu siguranță mort sau pe moarte. Mulțumit că Rella avea să fie bine, Cohl deschise trapa de la babord. Căldura umedă intră peste ei, dar şi binecuvântatul oxigen. Cohl ieşi în afară şi îşi consultă imediat ecranul busolei de la comunicator. Dezobişnuit cu gravitația standard, se simțea de două ori mai greu. Fiecare mişcare era anevoioasă.

— Jalan a scăpat? întrebă Rella cu o voce slabă.

Omul răspunse pentru sine.

— Abia.

Cohl se strecură înapoi. Jalan era prins fără speranță de scăpare sub consolă. Puse o mână pe umărul lui.

— Nu putem să te luăm cu noi, zise el încet.

Jalan dădu din cap.

— Atunci lasă-mă să iau câțiva cu mine, căpitane.

Rella se târî până la Jalan.

— Nu trebuie să faci asta, începu ea.

— Sunt cel mai căutat în trei sisteme, o întrerupse el. Oricum, dacă mă găsesc în viață, nu o să fac decât să îmi doresc să fi murit.

Boiny se uită la Cohl, care dădu din cap.

— Dă-i codul de distrugere. Rella, împarte pepitele în patru cantități egale. Pune două în ranița mea, una în a ta şi una în a lui Boiny. Se uită iar la acesta. Doar armele şi aurodiumul. Nu avem nevoie de hrană sau de apă, deoarece dacă nu ajungem la bază, penitenciarul Dorvalla o să ne ofere tot ce ne trebuie. Dacă asta nu vă încurajează, nu mai ştiu ce să vă spun.

Câteva clipe mai târziu, cei trei ieşiră din navetă.

Cohl îşi puse pe umeri rucsacul greu, se mai uită o dată la busolă şi porni spre o formațiune stâncoasă din apropiere în pas rapid şi hotărât. Rella şi Boiny ținură pasul cât de bine putură, cățărându-se fără oprire pe sub crengile dese pentru primul sfert de oră în timp ce nava de patrulare survola locul în căutarea lor. De la înălțime, la baza stâncii de lommit văzură nava de patrulare plutind pe deasupra copacilor.

Rella se strâmbă.

— A găsit naveta.

— Ghinionul lui, zise Cohl.

Nici nu-şi termină bine vorba, că la sol avu loc o explozie, luând nava de patrulare pe nepregătite. Pilotul reuşi să scape de bila de foc ce se înălța, însă răul fusese deja făcut. Cu motoarele topite, nava se înclină spre babord şi se prăbuşi ca o piatră.

O a doua navă de patrulare urlă pe deasupra capetelor, tocmai când prima explodă. O a treia o urmă,

îndreptându-se direct spre baza formațiunii stâncoase, unde Cohl şi ceilalți se ascundeau.

Patrula deschise focul asupra rocii, aruncând în aer bucăți de lommit cât nişte bolovani. Cohl urmări nava care îşi încheie tura şi se întoarse pentru un al doilea atac. Când se apropie, un zgomot mai puternic şi mai periculos răsună prin aerul umed. Pe neaşteptate, raze de energie stacojie țâşniră din burta norilor, tăind din zbor aripile navei de patrulare. Incapabilă de a mai face manevre, aceasta pluti cu botul înainte în stâncă şi se dezmembră.

— Încă unul de care nu trebuie să ne mai facem griji, zise Cohl destul de tare pentru a se face auzit peste urletul ce venea din cer.

Rella îşi ridică privirea la timp pentru a vedea o navă mare zburând pe deasupra lor.

— *Şoimul-Liliac!* se uită surprinsă la Cohl. Ştiai? Ştiai că va fi aici?

El scutură din cap.

— Planul de rezervă cerea să fie aici. Dar nu ştiam sigur.

Ea schiță un zâmbet.

— Până la urmă, s-ar putea să-ți primeşti scuzele.

— Păstrează-le până când ajungem în siguranță la bord.

Cei trei se ridicară iute în picioare şi începură să coboare grăbiți pe un grohotiş care îmbrăca versantul stâncii. În apropiere, trăgând cu tot armamentul, *Şoimul-Liliac* cobora în centrul unei cîmpii mlăştinoase şi împuțite.

11

Mii de specii inteligente îşi aveau casa pe Coruscant, chiar dacă aceasta ar fi putut să fie doar un bloc înalt de un kilometru format din locuințe obişnuite. Şi aproape toate aceste specii aveau o voce aici, chiar dacă aceasta ar fi putut fi a unui reprezentant de mult corupt de multele plăceri pe care le oferea Coruscantul.

Aceste multe voci se făceau auzite în Senatul Galactic, care se ridica precum o ciupercă pitică din inima districtului guvernamental de pe Coruscant. Înconjurat de domuri mai mici şi de clădiri cu contraforturi ale căror vârfuri dispăreau în înaltul cerului aglomerat, senatul avea în față o largă piațetă pentru pietoni. Aceasta domnea peste o întindere de zgârie-nori şi era decorată cu statui impresionante de câte treizeci de metri înălțime, dedicate fondatorilor Lumii Nucleului. Ascuțite şi cu forme umanoide, sculpturile asexuate şi cu membre lungi stăteau pe piedestale înalte din durbeton şi țineau în mâini toiage de ceremonie subțiri.

Motivul iconic continua în interiorul Senatului, unde multe dintre coridoarele publice care încercuiau rotonda aveau statui la fel de alungite.

Înaintând sprinten pe unul dintre aceste coridoare, senatorul Palpatine se minuna că Senatul încă nu comandase şi nu expusese sculpturi reprezentând neumanoizi. Dacă unii dintre delegați doreau să trateze lipsa reprezentării non-umane ca pe o simplă scăpare din vedere, alții o priveau drept o dovadă fățişă de dispreț. Mai erau unii pentru care decorul nu conta, oricum. Dar speciile non-umane fiind dominante în Inelele Mijlociu şi Exterior şi delegațiile lor copleşind rapid Senatul – spre

dezamăgirea secretă a multor delegați umani ai Planetelor Nucleului – schimbările aveau să fie făcute, cu siguranță, în curând.

Cu pasarelele ei pe mai multe niveluri, coridoarele şi turbolifturile verticale şi orizontale, clădirea în formă de emisferă era un labirint, aşa cum erau şi mecanismele interne ale senatului însuşi. Mulțumită anunțului făcut de Cancelarul Suprem Valorum despre o întrunire extraordinară, coridoarele erau şi mai aglomerate decât de obicei, însă Palpatine era încurajat de faptul că delegații încă mai puteau fi motivați să îşi lase deoparte afacerile personale pentru probleme de interes mai larg.

Flancat de cei doi aghiotanți ai săi, Doriana şi Pestage, zâmbea plăcut în timp ce îşi croia drum spre rotondă, strecurându-se pe lângă Garda Senatorială aflată la intrare şi coborând pe platforma rezervată reprezentantului Naboo din marele amfiteatru. Una dintre cele 1024 de loji identice care se întindeau pe peretele interior al domului, platforma era circulară şi destul de spațioasă pentru şase sau mai mulți oameni. Fiecare lojă era, de fapt, capătul câte unei bucăți triunghiulare a clădirii – întinzându-se de la rotondă până la inelul exterior al emisferei – în care diferitele delegații erau găzduite şi unde se desfăşura majoritatea problemelor lumeşti şi a afacerilor ilegale.

Aşezându-şi faldurile mantiei complicate, Palpatine păşi pe consola ca un podium aflată în partea din față a platformei. Din cauza poziției înalte în rotondă a lui Naboo, priveliştea era amețitoare.

Amfiteatrul era izolat intenționat de lumina naturală, ca şi de atmosfera nesigură a Coruscantului, pentru a reduce efectele apusului asupra delegaților; adică, pentru a încuraja pe toată lumea să rămână concentrată asupra problemelor în discuție, în ciuda posibilității ca sesiunile să se prelungească până târziu în noapte. Însă tot mai

mulți cetățeni ajunseseră să creadă că aceste condiții artificiale ale rotondei simbolizau izolarea Senatului – separarea lui de realitate. Se considera că Senatul exista separat, dezbătând subiecte de interes minor sau secret, în afara celor care priveau direct îmbogățirea ilegală a membrilor acestuia.

Cu toate acestea, Palpatine simțea o încordare proaspătă în aerul reciclat. Zvonurile îi avertizaseră pe toți despre subiectele pe care Valorum avea de gând să le discute, însă mulți erau nerăbdători să audă cu urechile lor şi dornici să răspundă.

Într-un efort de a lua pulsul opiniei senatorilor privind taxarea rutelor comerciale din sistemele îndepărtate, Palpatine îşi petrecuse ultimele câteva zile întâlnindu-se cu cât mai mulți reprezentanți posibil. Cu delicatețe, încercase să îi convingă pe cei indecişi să îl sprijine pe Valorum, astfel încât cancelarul suprem să poată trece de această zi fără susținerea oferită de Naboo şi de planetele învecinate lui. În acelaşi timp, Palpatine alcătuise planuri alternative, suficiente pentru a face față unei mulțimi de situații.

Propriul său sentiment de agitație îl surprinse; atât de molipsitor era zumzetul din rotondă. Însă, aşa cum făcuse şi la operă, Valorum întârzia. Când, în cele din urmă, Cancelarul Suprem apăru, atmosfera era aprinsă.

Locul lui Valorum era un podium înalt de treizeci de metri care se ridica din centrul podelei ca o tulpină de floare. Purtat până la bobocul florii de un turbolift, Valorum rămase singur, chestorul senatului, secretarul parlamentar, secretarul de şedință şi reporterul oficial şezând în spatele lui, într-o farfurie care îmbrățişa bobocul. Reproducând motivul coloristic complicat al amfiteatrului, purta o robă din brocart violet-deschis, cu mâneci largi şi un brâu asortat.

În timp ce aplauda, Palpatine îşi dădu seama că poziția înaltă a Cancelarului Suprem îl făcea pe acesta să fie atât centrul atenției, cât şi ținta preferată.

Când aplauzele şi aclamările răzlețe duraseră destul, Valorum îşi ridică mâinile într-un semn care cerea linişte. Primele lui cuvinte aduseră un zâmbet slab pe buzele lui Palpatine.

— Delegați ai Senatului Galactic, ne aflăm asediați de un aflux de provocări serioase. Sfâşiată la hotarele ei îndepărtate de lupte de hărțuire sângeroase şi măcinată chiar în inima ei de corupție, Republica este în mare pericol de a se destrăma. Evenimentele recente din Inelele Mijlociu şi Exterior ne cer să stăvilim valul de conflicte reinstaurând ordinea şi echilibrul. Atât de amarnică ne este situația, încât nici chiar măsurile extreme nu ar trebui refuzate pe negândite.

Valorum făcu o pauză scurtă, lăsând ca vorbele lui să se aşeze.

— Zonele libere au fost create inițial pentru a ajuta la dezvoltarea comerțului între Planetele Nucleului şi sistemele îndepărtate din Inelele Mijlociu şi Exterior. Atunci, s-a crezut că schimbul liber şi deschis se va dovedi un beneficiu pentru toți cei implicați. Însă aceste zone au devenit de atunci un rai nu doar pentru contrabandişti şi piraţi, ci şi pentru cartelurile comerciale şi de transport care au profitat de libertățile pe care noi le-am garantat, ridicându-se ca entități cu putere politică şi militară.

Murmure de aprobare şi de dezaprobare cuprinseră atmosfera deja înfierbântată.

— Federația Comercială ni se prezintă cu o cerere de a face ceva pentru a păzi siguranța comerțului în sectoarele îndepărtate. Este dreptul lor să ceară acest lucru, iar acordul nostru ne obligă să răspundem. Însă, într-un sens foarte real, practicile discutabile ale

Federației Comerciale au transformat-o pe aceasta într-o țintă pentru hoți şi terorişti.

Valorum îşi ridică vocea pentru a se face auzit peste sutele de conversații separate, în la fel de multe limbi.

— În acelaşi fel, trebuie să ne asumăm şi noi o parte de vină, căci acest grup a permis Federației Comerciale o astfel de atitudine şi acest grup a ales să fie surd; iar şi iar la ceea ce iese la iveală din sistemele îndepărtate. Nu se poate permite ca această practică să continue. Federația Comercială a devenit o creatură îmbuibată, care înghite concernele mai mici şi refuză să facă afaceri cu lumile care încearcă să stabilească acorduri de transport cu puținii ei concurenți rămaşi. Nu ar fi o exagerare să spunem că aceste zone de schimb nu mai sunt libere.

— Şi totuşi, Federația Comercială ni se înfățişează pentru a ne solicita ajutorul în oprirea dezordinii pe care ea a creat-o.

— Federația cere protecție – ca şi cum acest corp ar putea trimite fără griji o forță armată împotriva piraților şi teroriştilor care pradă cargoboturile Federației. Ca şi cum acest corp ar putea să ofere vânători stelari şi cuirasate şi, făcând aceasta, să transforme zonele libere într-un spațiu disputat – un câmp de luptă.

— Există, totuşi, o soluție pentru toate acestea. Dacă Federația Comercială vrea ca noi să garantăm că sistemele îndepărtate vor fi sigure pentru comerț – o sarcină care va cere acțiunea acestui grup, ca şi a multor sisteme ce se află în zonele libere – atunci aceste sisteme planetare trebuie aduse în Republică, drept planete membre. Aceste planete, pe care Federația Comercială le reprezintă acum în Senat, trebuie să renunțe la afilierea lor la Federație şi să îşi aducă reprezentanții individuali în această sală, pentru a se face încă o dată auzite autonom.

Valorum lăsă mormăielile să continue pentru câteva clipe înainte de a cere iar linişte printr-un semn.

— Îndemnăm lumile din zonele libere să se mişte iute şi hotărât. Grupurile teroriste ca Frontul Nebula sunt doar vârful unei nemulțumiri mult mai adânci. Acționând în conformitate, militarii voluntari şi trupele spațiale ale sistemelor afectate pot înăbuşi insurecțiile înainte ca acestea să se transforme într-o revoluție întinsă.

— Consecința directă a acestui lucru va fi abolirea zonelor libere. Rutele comerciale către acele sisteme îndepărtate care se vor alătura Republicii vor fi supuse de acum înainte aceloraşi taxe care se aplică şi rutelor din Nucleu, din Colonii şi din Inelul Interior. Vă îndemn să țineți cont de faptul că o astfel de acțiune trebuia începută de mult. Căci liberul schimb nu mai este astfel atunci când comerțul este controlat de un singur cartel.

Strigăte de aprobare şi huiduieli puternice răsunară, însă reacția nu era atât de amestecată pe cât se temuse Palpatine că avea să fie. Totuşi, era dezamăgit. Valorum susținuse taxarea fără a se referi la nici una dintre consecințele pe care le-ar fi putut avea şi la nici unul dintre compromisurile care ar fi putut fi făcute.

Înainte ca o astfel de moțiune să poată fi adoptată ca lege, grupuri de interese speciale – în solda Federației Comerciale sau a concernelor asemănătoare – aveau să îşi înregistreze protestele. Apoi moțiunea avea să înainteze în comisie, unde urma să fie slăbită şi mai mult. După aceea, avea să fie împovărată cu articole suplimentare, făcute să câştige bunăvoința grupurilor de interese speciale şi lobbyiştilor. În cele din urmă, avea să fie dezbătută la nesfârşit, în speranța amânării continue.

Însă existau căi de a scurta drumul prin labirintul birocratic. Exasperat, Palpatine se uită prin amfiteatru, întrebându-se cine va face prima mişcare – atât la modul propriu, cât şi la cel figurat.

Cei care au acționat au fost neimoidienii, desprinzându-şi loja de pe peretele interior şi îndreptând-o

spre centrul rotondei. Desprinse, platformele semănau cu nişte variante mai elegante ale taxiurilor aeriene cu elevatoare repulsoare care umpleau cerul Coruscantului. Umbla vorba că unele platforme se mişcau mai repede decât altele – chiar şi când erau pe pilot automat – ceea ce era de importanță crucială, căci delegații se întreceau adesea pentru a fi prezentați de Cancelarul Suprem.

— Îi oferim cuvântul domnului delegat Lott Dod, spuse Valorum, reprezentant al Federației Comerciale.

Lott Dod purta robe bogate şi o mitră neagră, înaltă. O cameră video plutitoare în formă de farfurie, cu o singură antenă, se apropie iute pentru a transmite imaginea feței lui plate pe ecranele încastrate în consolele din loje.

— Afirmăm că Senatul nu are dreptul sau autoritatea de a adopta taxarea zonelor de schimb îndepărtate. Acesta nu este decât un complot pentru a ne sparge consorțiul.

— Federația Comercială a fost cea care a deschis căile spațiale către sistemele îndepărtate, ea a riscat viețile căpitanilor ei călători pentru a aduce lumi, pe atunci primitive, în Republică şi noi resurse în Nucleu.

— Acum aflăm că se aşteaptă să ne apărăm singuri împotriva mercenarilor şi piraților deghizați în luptători pentru libertate, doar pentru a se îmbogăți pe spezele noastre. Venim înaintea dumneavoastră pentru a cere ajutor şi, în schimb, devenim victimele unui atac indirect.

Dinspre delegațiile reprezentând Breasla Comercială şi Uniunea Tehnică se auziră strigăte puternice de încurajare.

— Dacă Senatul nu doreşte să intervină în privința Frontului Nebula... sau dacă, într-adevăr, este incapabil să o facă, spuse Dod mai departe, atunci trebuie cel puțin să ne aprobe ceea ce avem nevoie pentru a ne apăra. Chiar şi aşa suntem complet vulnerabili în fața unor luptători mult mai buni.

Câțiva aprobară, câțiva huiduiră, însă Valorum doar dădu din cap aprobator.

— Pot fi numite comisii care să analizeze dacă acum sunt necesare trupe defensive adiționale, spuse el cu severitate.

O altă lojă coborî de pe peretele curbat.

— Îi oferim cuvântul domnului Ainlee Teem, delegat de pe Malastare, zise Valorum.

Un gran, Teem avea trei tije oculare groase şi apropiate una de alta.

— Cum Federația Comercială doreşte să se apere singură, pe propria cheltuială, nu există nici o justificare pentru taxarea rutelor comerciale.

Vocea lui Teem era profundă şi abrazivă.

— Avem precedentul în Alianța Corporațiilor. Altfel, se pare că Republica nu este interesată decât de a stoarce bani de la cei care s-au pus în primejdie pentru a trasa căile spațiale folosite acum de toată lumea.

Jumătate de amfiteatru aplaudă. Dar, chiar în acel timp, o a treia platformă zbura spre centru.

— Îi oferim cuvântul domnului Bail Antilles de pe Alderaan.

— Domnule cancelar suprem, spuse omul cu mare emoție, în nici un caz Senatul nu ar trebui să permită Federației Comerciale să îşi mărească trupele defensive de droizi. Dacă Frontul Nebula a reuşit să facă periculoase unele sectoare, atunci Federația Comercială ar trebui să evite acele puncte dificile până când sectoarele implicate vor găsi o cale de a învinge terorismul. Aprobând măririle trupelor defensive ale Federației Comerciale, punem în primejdie echilibrul puterii în întreg Inelul Exterior.

— Şi ce se întâmplă cu planetele din acele sectoare disputate? întrebă senatorul Orn Free Taa de pe Ryloh, cu cozile lui albastre lăsate să cadă pe pieptul unei robe

extrem de scumpe. Cum facem comerț cu Nucleul? Cu cine transportăm?

Susținătorii zburară iute şi furios din toate părțile camerei – de la delegația wookiee, sullustani, bimmi şi bothani. Valorum încercă să invoce regulile, dar mulți dintre senatori se săturaseră de reguli şi strigară până când îl făcură să se oprească.

— Federația Comercială va căuta să compenseze taxele crescând prețurile serviciilor, comentă delegatul bothan. La rândul lor, sistemele îndepărtate vor fi nevoite să preia povara taxării.

Palpatine înțelese ce avea să urmeze şi îl trimise iute pe Sate Pestage, îmbrăcat în robă neagră, să îi ducă chestorului un bilet scris de mână, pe care acesta i-l transmise Cancelarului Suprem. Valorum primi mesajul o clipă mai târziu după ce delegatul bothan ceru să ştie cum vor fi alocate creditele adunate din taxe.

Ridicându-şi ochii de pe bilet, Valorum se uită spre loja Naboo înainte de a răspunde.

— Propun ca un procent din veniturile obținute prin taxare să fie alocat sprijinirii şi dezvoltării sistemelor îndepărtate.

Aclamațiile izbucniră din majoritatea lojilor de pe rândul de sus şi mulți dintre senatorii de pe platformele de acolo se ridicară în picioare pentru a aplauda. Mai aproape de podea, încurajările veniră de la senatorul wookiee Yarua, Tendau Bendon de pe Ithor şi Horox Ryyder, ce reprezenta mii de lumi din sectorul Raioballo.

Palpatine îi reținu pe cei care nu erau de acord, fiind vorba despre ToonbuckToora, Po Nudo, Wat Tambor şi alți delegați. Apoi desprinse platforma şi coborî spre centrul rotondei, cu două camere video plutitoare pe urme.

— Îi oferim cuvântul domnului senator din sistemul suveran Naboo, zise Valorum.

— Domnule cancelar suprem, rosti Palpatine, îmi permiteți să sugerez că, deşi au fost făcute multe observații importante, aceste probleme sunt departe de a fi rezolvate şi poate ar trebui să fie cercetate în mai mare amănunt într-un alt forum, după ce toată lumea a avut ocazia să reflecteze la ceea ce s-a spus.

Pentru o clipă, Valorum păru dezorientat.

— Ce fel de forum, domnule senator Palpatine?

— Înainte ca moțiunea să intre în comisie, propun să aibă loc o întâlnire la nivel înalt în care delegați ai Federației Comerciale şi membrii ei semnatari să se poată întâlni deschis şi să ofere soluții pentru aceste... "provocări serioase", după cum spuneați dumneavoastră.

Aceiaşi senatori care îl ovaționaseră pe Valorum acum îl aplaudau pe Palpatine.

Nesiguranța şi, poate, vaga bănuială îl făcură pe Valorum să pălească.

— Vă gândiți la vreun loc anume, domnule senator? întrebă el.

Palpatine căzu pe gânduri.

— Îmi permiteți să propun... Eriadu?

O platformă se alătură celei a lui Palpatine în centrul rotondei. Membrii umani cu piele neagră ai delegației purtau veşminte largi şi turbane din pânză.

— Domnule Cancelar Suprem, rosti purtătorul lor de cuvânt, Eriadu ar fi onorat să găzduiască o astfel de întâlnire la nivel înalt.

Senatoarea Toora susținu moțiunea şi începu să impună un moratoriu privind propunerea de taxare.

Valorum nu avu de ales şi acceptă.

— Voi discuta cu toate părțile implicate şi voi stabili o dată pentru summit, spuse el când gălăgia se mai reduse. În privința taxării rutelor comerciale îndepărtate, va exista un moratoriu asupra procesului de votare până când întâlnirea la nivel înalt se va încheia şi toate punctele de

vedere vor fi exprimate. Mai mult, ca semn al angajamentului Senatului de a apăra pacea şi stabilitatea, eu însumi voi participa la summit.

Mulți dintre cei din rotondă se ridicară şi aplaudară.

Privirea lui Valorum îl găsi pe Palpatine şi zăbovi asupra lui o clipă. Palpatine zâmbi şi dădu din cap, conspirativ.

12

Purtând răni zimțate pe care nu le avusese când apăruse prima dată deasupra Dorvallei, nici mai târziu, când coborâse pentru a-i recupera pe Cohl şi ce mai rămăsese din echipa lui, *Şoimul-Liliac* plutea în spațiu, ancorat gravitațional de o planetă de culoare galben—deschis, formată din lanțuri muntoase aride şi din mări de un albastru de gheață. Cinci vânători stelari Formă Invizibilă îl înconjurau cu un al şaselea cuibărit în camera de presurizare de la tribord a navei de susținere. Departe, mult dincolo de nave, se întindea o bandă de mine spațiale, făcute să semene cu nişte asteroizi.

Pe partea din *Şoimul-Liliac* a camerei de presurizare, Cohl aştepta vigilent pentru ca vizitatorii să sosească la bord. Brațele goale îi erau pline de răni de la ferigile tăioase prin care fusese obligat să înainteze pe Dorvalla, iar pe fața lui neagră, cu masca ei de tatuaje în formă de romb din jurul ochilor, vânătăile se ascundeau în barbă. Adăugând severitate trăsăturilor sale pe care mulți oricum le considerau feroce, părul buclat îi încadra figura ca pliurile unei cobre.

Lumina indicatoare a camerei de presurizare pâlpâi.

— Vrei să dispar? întrebă Rella din spatele lui.

Ea era într-o formă şi mai proastă decât Cohl. Ochiul stâng îi era acoperit de un bactaplasture şi antebraţul stâng era îmbrăcat în ghips plastic. Boiny încă era într-o bactacuvă.

Cohl scutură din cap fără să îşi ia ochii de pe camera de presurizare.

— Stai pe-aproape. Ţine-ţi pistolul la îndemână.

Rella scoase arma din tocul de pe şoldul drept şi verifică încărcătorul.

Camera de presurizare se deschise şuierând şi un om subţirel şi un umanoid reptilian păşiră în coridor, îmbrăcaţi la fel, cu caftane, pantaloni din ţesătură aspră şi cizme până la genunchi. Cel din urmă avea o piele dură, plină de cute, irizată în lumina soarelui şi mâini de dimensiunile unor mănuşi de scoopball. Faţa lui plată avea mai multe nări şi patru coarne mici îi ieşeau din frunte. În mâna stângă îi atârna o servietă destul de mare.

— Bun venit pe Asmeru, căpitane Cohl, spuse omul în bazică. Mă bucur să te văd în viaţă şi destul de sănătos.

Cohl dădu scurt din cap, în semn de salut.

— Havac.

Havac făcu semn spre însoţitorul său masiv.

— Ţi-l aminteşti pe Cindar.

Cohl dădu iar din cap. Nici el, nici scanerele Şoimului-Liliac nu vedeau semne de arme ascunse asupra celor doi.

— Rella, zise el, arătând spre ea, în loc de prezentare.

Havac zâmbi şi îşi întinse mâna spre ea într-un gest curtenitor.

— Cum de am putut uita?

— Să mergem mai încolo, unde putem sta de vorbă, spuse Cohl.

Îşi măsură oaspeţii în timp ce mergeau. Havac nu era numele adevărat al omului, ci cel de luptă. Un fost

holodocumentarist, Havac fusese un activist pentru drepturile extratereştrilor în timpul conflictului Stark din hiperspaţiu şi petrecuse ultimii ani înregistrând diferitele abuzuri ale Federaţiei Comerciale. De fapt, nu suporta violenţa, însă era incisiv şi avea o înclinaţie spre trădare.

El şi Cindar nu erau reprezentativi pentru miile de membri umani şi non-umani ai Frontului Nebula. Însă erau exemplare obişnuite în înfloritoarea aripă militantă a organizaţiei. Având acum sediul pe planeta aridă de dedesubt. Frontul făcuse recrutări de pe toate lumile de pe ruta comercială Rimma, de la Sullust până la Sluis Van, însă doar Casele Antice care domneau în sectorul Senex le oferiseră o bază de operaţiuni.

— Unde este restul echipajului tău, căpitane? întrebă Havac peste umăr.

Întrebarea îl lovi pe Cohl ca un coşmar retrăit. Era aceeaşi întrebare pe care el i-o pusese comandantului *Profitului* cu câteva zile în urmă, când echipa lui Cohl număra douăsprezece persoane.

— S-ar putea spune că mulţi dintre ei n-au mai părăsit spaţiul Dorvallei, zise el în final.

Lui Havac îi luă un moment să înţeleagă la ce se referea Cohl, apoi se încruntă în semn de compasiune.

— Îmi pare rău să aud asta, căpitane. Credeam că te-am pierdut şi pe tine.

Cohl scutură din cap.

— Nici o şansă.

— Jumătate de Inel vorbeşte despre ce s-a întâmplat la Dorvalla. Chiar nu ne aşteptam să distrugi *Profitul*.

— Nu-mi place să pierd timpul – mai ales când am de-a face cu neimoidieni, zise Cohl. Mai degrabă s-ar sacrifica pe ei decât transportul. Din fericire, comandantul *Profitului* era mai laş decât majoritatea semenilor săi. Cât despre distrugerea cargobotului, o poţi considera un dar.

Cei patru intrară în cabina principală de la prora şi se aşezară la o masă circulară. Cindar puse servieta în centrul mesei.

— Trebuie să recunosc, căpitane, spuse Havac, ai făcut Federația Comercială să fugă cu coada între picioare. Chiar au cerut ajutorul Coruscantului.

Cohl ridică din umeri.

— Încercarea moarte n-are.

Havac se aplecă înainte cu o anumită nerăbdare.

— Ai aurodiumul?

Cohl îi aruncă Rellei o privire, iar aceasta deschise o telecomandă de la curea şi tastă un cod scurt. O mică sanie repulsoare purtând un seif se ridică de pe puntea din apropiere şi pluti către masă. Rella introduse alt cod şi capacul cutiei se deschise, conținutul ei de pepite revărsând o lumină multicoloră în cabină.

Havac şi Cindar căscară ochii.

— Nu am cuvinte să îți spun ce va însemna asta pentru noi, zise Havac.

Însă o urmă de suspiciune se strecurase în privirea partenerului său.

— Sunt toate? întrebă Cindar.

Căutătura neutră a lui Cohl se transformă într-una amenințătoare.

— Ce mă întrebi?

Humanoidul ridică din umeri.

— Doar mă întrebam dacă nu s-a întâmplat ca unele să se fi rătăcit pe drum.

Brusc, Cohl se întinse peste masă, îl apucă pe Cindar de pieptul caftanului şi îl trase spre el.

— Comoara asta e pătată de sânge. Oameni buni au murit ca să v-o aducă. Îl împinse pe Cindar înapoi în scaun. Ați face bine să o folosiți cu cap.

— Opreşte-te, te rog, spuse Havac.

Cohl se uită mânios.

— Nu-ți place violența... dacă nu e la ordinele tale, asta e?

Havac îşi studie mâinile, apoi îşi ridică ochii.

— Stai liniştit, căpitane, aurodiumul va fi folosit bine.

Cindar îşi netezi pieptul caftanului, dar altfel era nepăsător față de furia lui Cohl. Împinse servieta în față. Cohl o luă de pe masă şi o aşeză pe punte.

Cindar îl urmări o clipă, apoi spuse:

— Nu întrebi dacă e totul acolo?

Cohl îl privi fix.

— Să îți explic. Pentru fiecare credit care lipseşte iau un kilogram de carne de pe tine.

— Şi, ai fi nebun, spuse Cindar rânjind.

Cohl dădu din cap.

— Tu ai fi nebun.

Rella îi dădu telecomanda lui Havac, iar Cindar închise uşa seifului.

— Unde se duce aurodiumul? întrebă Cohl cu blândețe.

Havac păru surprins.

— Căpitane, eu te-am întrebat ce o să faci cu plata?

Cohl surâse.

— Corect.

Urmărind acest schimb de replici, Rella se întoarse spre Cohl.

— Sunt sigură că are de gând să-l doneze organizației de caritate preferate.

Havac râse.

— Nu eşti departe.

— Uite încă un supliment pentru tine, Havac, spuse Cohl. Am avut ceva necazuri neaşteptate la Dorvalla. Cineva s-a infiltrat pe *Profit* folosind aceeaşi metodă ca a noastră. Au ascuns o navă într-o platformă de marfă, aşa cum am făcut şi noi. Ne-au urmărit atunci când am părăsit cargobotul şi au fost aproape să distrugă ceea ce

eu credeam că era un plan sigur. Nava s-a dovedit a fi o lanțetă a Departamentului Judiciar.

Havac şi Cindar schimbară priviri surprinse.

— Judiciarii? zise Havac. Tocmai la Dorvalla?

Cohl se uită cu atenție la ei.

— De fapt, cred că erau Jedi.

Neîncrederea lui Havac crescu.

— De ce crezi asta?

— Să spunem că-i o bănuială. Ideea este că nimeni nu ar fi trebuit să ştie despre operațiune.

Havac se lăsă pe spate, uimit.

— Acum e rândul meu să mă întreb, căpitane. Ce vrei să ştii de la mine?

— Cine din Frontul Nebula mai ştia despre operațiune?

Cindar pufni în batjocură.

— Gândeşte-te, Cohl. De ce ar fi sabotat vreunul dintre noi propria noastră campanie?

— Asta întreb, spuse Cohl. S-ar putea ca nu toți cei mai de jos să fie de acord cu metodele voastre – cu faptul că ne-ați angajat, de exemplu. Cineva ar fi putut încerca să vă saboteze pe voi, nu pe mine.

Havac dădu din cap.

— Mulțumesc, căpitane, o să țin minte.

— Ce o să faceți acum? întrebă el după o scurtă pauză.

— Ne gândeam să ne retragem din scandal, zise Rella, apucându-l în acelaşi timp pe Cohl de mâna stângă. Poate luăm o fermă hidrofilă.

Havac rânji.

— Pot să-mi imaginez. Voi doi pe Tatooine sau în altă parte, trăind printre bantha sau crupe-umede. Exact stilul vostru.

— De unde atâta curiozitate? întrebă Cohl.

Rânjetul lui Havac se lărgi.

— S-ar putea să pregătim ceva mare. Ceva care se potriveşte perfect talentelor voastre. Se uită la Rella, apoi iar la Cohl. Plata ar fi destul de mare să vă asigure pensia.

Rella îi aruncă o privire de avertizare lui Cohl.

— Nu-l asculta, Cohl. Lasă pe alții să fie angajați de Frontul Nebula. Îşi întoarse ochii spre Havac. În plus, vrem să ne retragem cu stil.

— Vreți să vă retrageți bogați? spuse Cindar. Cumpărați un neimoidian cu cât face şi apoi vindeți-i cu cât crede el că face.

— Treaba la care mă gândesc vă va permite să vă retrageți cu mare stil, aruncă Havac momeala.

— Cohl, zise Rella, le spui tu ăstora să se întoarcă la nava lor sau o fac eu?

Cohl dădu drumul mâinii ei şi îşi mângâie barba.

— Nu strică să îi ascultăm.

— Ba da, Cohl, strică.

El o privi, apoi hohoti scurt.

— Rella are dreptate, îi spuse el lui Havac. Nu ne interesează.

Havac îşi înălță greoi umerii şi se ridică în picioare, întinzându-i

mâna lui Cohl.

— Dacă te răzgândeşti, fă-ne o vizită.

* * *

Mult mai aproape de Nucleu, *Achizitorul* se întorsese acasă. Neimoidia cea întunecată se rotea încet sub cargobotul în formă de inel. Ca şi în cazul îndepărtatului sistem Senex, întâlniri sinistre aveau loc; discuții care se învârteau în jurul armelor şi a strategiei, a distrugerii şi a morții. Însă navele care îi aduseseră pe oaspeții *Achizitorului* nu aveau nevoie să se lipească de camere de presurizare. Nu când însăşi brațele-hangar erau destul de potrivite pentru o armată de invazie.

În zona doi a brațului de la babord, în vârful mecanoscaunului său cu picioare dotate cu gheare, şedea viceregele Nute Gunray, în robe vişinii bogate şi cu o tiara în trei colțuri. La dreapta lui Gunray stăteau consilierul juridic Rune Haako şi viceregele adjunct Hath Monchar; iar la stânga lui Gunray, noul comandant al *Achizitorului*, micuțul Daultay Dofine, venit direct de la dezastrul de la Dorvalla şi încă uluit de neaşteptata lui promovare.

În centrul podelei hangarului stătea ghemuită o matahală cu aripi, care semăna puțin cu zburătorii-ac cu aripi diafane de pe Neimoidia. Ieşind anevoie pe rampa dintre fălcile căscate ale matahalei, înaintau vehicule roşcate cu blindaj gros care păreau a fi proiectate după nişte bantha în atac – cu spatele arcuite în semn de mânie, pufăind nori de gaze fierbinți, cu tunurile de laser întinse ca nişte colți. Şi, în spatele acestora, veneau tancuri cu elevatoare repulsoare conduse de droizi, cu boturile în formă de lopată şi turele de mitralieră montate în vârf.

Prototipurile de maşini de război, gigantica navă de transport, transportoarele multi-trupe monstruoase şi tancurile aerodinamice fuseseră proiectate de uzinele Haor Chall şi de Armurăria Baktoid, ai căror reprezentanți extratereştri stăteau în fața lui Gunray şi zâmbeau cu mândrie.

Mai ales pentru Haor Chall, perfecțiunea proiectului avea valoarea unui edict religios.

— Priviți, domnule vicerege, spuse reprezentantul insectoid al lui Haor Chall, făcând semn cu toate cele patru brațe către cel mai apropiat transportor, a cărui trapă circulară de debarcare, care se deschidea în sus, tocmai se ridica.

Gunray urmări surprins cum din trapă se extinse un cadru şi zeci de droizi de luptă se desfăcură sub ochii lui.

Şi aceasta, domnule vicerege, adăugă reprezentantul înaripat de pe Baktoid.

Ochii roşii ai lui Gunray se întoarseră spre nava de transport la timp pentru a vedea douăsprezece aparate de zbor ridicându-se în înaltul brațului-hangar. Vehicule subțiri ca nişte lame, cu câte două suporturi pentru picioare şi dotate cu arme cu laser, toate erau pilotate de droizi ale căror poziții aplecate spre spate îi făceau să pară că se țineau de ghidoanele subțiri speriați de moarte.

Gunray rămăsese fără cuvinte.

Deşi nu mai văzuse niciodată unele ca acestea, în fiecare dintre prototipuri recunoştea elemente ale aparatelor pe care Federația Comercială le folosise de secole pentru transportul resurselor naturale şi al altor bunuri. De exemplu, în fuselajul navei de transport cu aripi vedea barja de minereu îngustă a Federației. Însă Haor Chall aşezase fuselajul pe un piedestal şi pusese peste el două aripi imense, probabil pentru a împiedica paralizarea de către puternice câmpuri de tractare.

În ciuda aspectului animist pe care Baktoid îl dăduse transportoarelor de trupe, Gunray recunoştea platforma de marfă cu elevatoare repulsoare a Federației Comerciale, construită la o scară uriaşă. Cât despre droizii de luptă plianți şi platformele de zbor individual, acestea erau doar variații ale droizilor de securitate de la Baktoid şi ale aparatelor de zbor de clasă Bespin de la Longspur şi Alloi.

Însă un lucru era clar: privea mai puțin defensiva aeriană şi mai mult desfăşurarea de trupe la sol. Acest lucru era mai mult decât putea accepta Gunray, mai mult decât voia să accepte.

— După cum probabil ați observat, domnule vicerege, spunea reprezentantul Haor Chall, Federația Comercială deja are mare parte dintre materiile prime necesare creării unei armate. Făcu semn către reprezentantul lui Baktoid. În parteneriat cu Baktoid, vă putem transforma droizii de

securitate şi de lucru în modele de luptă, iar barjele şi platformele de marfă în nave de transport.

— Mai multe unități, mai puțini bani, adăugă reprezentantul lui Baktoid.

— Cel mai bine este că, de vreme ce componentele navelor de transport pot fi depozitate în diferite locuri – aripile, fuselajele şi piedestalele – pot fi asamblate pe loc. Aţi putea pune câte o navă de transport în fiecare dintre cele o sută de cargoboturi ale dumneavoastră sau o sută de nave de transport într-un singur cargobot – pentru situațiile deosebit de spinoase. În ambele cazuri, nimeni dintre cei veniți la bord pentru inspecție nu va înțelege ce vede. După cum spune prietenul nostru comun, veți avea o armată fără a arăta că o aveți.

— Prieten comun, mormăi Rune Haako, destul de tare ca să îl audă Gunray. Darth Sidious spune fă asta, se face.

— Suntem încântați să facem afaceri cu neimoidienii, zise reprezentantul lui Baktoid, făcând un pas în față, deoarece demonstrați entuziasm şi venerație pentru creațiile noastre. Prin urmare, ne gândim şi la alte arme pentru voi: vânători stelari care nu vor mai trebui să depindă de piloți droizi, ci vor răspunde singuri unui calculator de control general.

— Aţi putea chiar lua legătura cu colicoizii de pe Colla IV, despre care se spune că au creat un droid de luptă capabil să se rostogolească spre destinație. Extraterestrul făcu un gest larg spre hangarul imens. Perfect pentru acoperirea distanțelor mari din interiorul cargoboturilor dumneavoastră şi pentru apărarea împotriva trupelor de abordaj.

Gunray îl auzi pe Dofine înghițind zgomotos în sec, dar, încă o dată, Haako fu cel care vorbi.

— E o nebunie, spuse el cu o voce scăzută şi şchiopătând mai aproape de mecanoscaun. Suntem comercianți sau aşa-zişi cuceritori?

— L-ai auzit pe Darth Sidious, şuieră Gunray. Aceste arme ne vor asigura că rămânem comercianți. Sunt garanția că grupuri ca Frontul Nebula sau mercenari de felul căpitanului Cohl nu vor mai risca niciodată să se pună cu noi. Întreabă-l pe comandantul Dofine. O să-ți explice.

— Darth Sidious ne ține într-o stare de frică supusă, zise Haako, clipind repetat.

— Ce altceva putem face? În loc să ne onoreze cererea de trupe defensive adiționale, Senatul ne amenință cu taxarea. Trebuie să luăm problema în mâinile noastre dacă vrem să ne apărăm transporturile. Sau vrei să continuăm să pierdem nave din cauza teroriştilor, pe lângă scăderea profiturilor din cauza taxelor?

— Dar ceilalți membri ai directoratului...?

— Deocamdată, nu trebuie să ştie nimic despre asta. Îi vom informa treptat despre aceste lucruri.

— Şi doar dacă va fi necesar.

— Da, spuse Gunray. Doar dacă va fi necesar.

13

Cu nenumăratele lui canioane întunecate, terasele abrupte, adânciturile ascunse şi parapetele proeminente – cu abundența lui de ascunzători la vedere – Coruscantul invita la corupție. Însăşi geografia lui inspira discreție.

Palpatine se afla pe Coruscant de câțiva ani şi i se părea că îl cunoştea mai bine decât mulți dintre locuitorii lui de o viață. Îl cunoştea aşa cum un tigru îşi cunoaşte teritoriul. Avea o înțelegere instinctivă a stărilor lui schimbătoare şi îi simțea punctele de forță şi zonele

periculoase. Aproape că putea vedea întunericul încolăcit care popula Senatul şi lumina puternică ce se scurgea din turnurile Templului Jedi.

Era un loc minunat pentru cineva care fusese mult timp un învățat, istoric, iubitor de artă şi colecționar de rarități; pentru cineva pasionat de explorarea diferitelor înălțimi şi profunzimi ale vieții.

Adesea, îşi abandona roba complicată şi îmbrăca hainele simple ale unui comerciant sau ale unui pustnic. Îşi arunca o glugă pe cap şi rătăcea prin abisurile neluminate, pe potecile întunecate şi prin piețele neglijate, prin tuneluri şi pe alei, prin lumea subterană murdară. Anonim, făcea călătorii spre ecuator, spre poli şi alte locuri îndepărtate. Dincolo de ambițiile sale – pentru sine, pentru Naboo, pentru toată Republica – întotdeauna fusese modest şi această lipsă vizibilă de vinovăție îi permitea să treacă neobservat; aproape dispărând în mulțime, aşa cum ar fi putut face doar o persoană solitară – ca unul care îşi fusese sieşi singura companie atât de mulți ani.

Şi totuşi, alții îl iscodeau. Poate chiar din cauză că dezvăluia atât de puține despre sine. La început, presupusese că însingurarea lui trezea curiozitatea celorlalți, ca şi cum el ar fi trăit o viață secretă.

Însă a aflat curând că, de fapt, ceea ce voiau cu adevărat era să vorbească despre ei; nu pentru a-i cere sfatul, ci atenția, având încredere că urma să le păzească ascunzişurile vieții lor la fel de bine ca pe ale lui.

Aşa se întâmplase cu Valorum, care stabilise o relație cu Palpatine la începutul celui de-al doilea mandat de patru ani în funcția de Cancelar Suprem.

Ceea ce lui Palpatine îi lipsea în privința carismei, recupera prin candoare şi sinceritatea lui fusese cea care dusese la marea lui popularitate în Senat. Iată-l pe Palpatine, cu zâmbetul său veşnic; deasupra corupției, deasupra înşelăciunii sau fățărniciei, un fel de confesor,

dornic să asculte şi cele mai banale mărturisiri sau cele mai josnice păcate fără a le judeca – oricum, nu cu voce tare. Căci în sufletul său judeca universul după normele sale, cu o înțelegere clară a binelui şi a răului.

Nu căuta altă îndrumare decât în sinea sa.

Printre delegații care reprezentau planetele din sistemele îndepărtate, reputația lui era deosebit de înaltă, în principal deoarece minuscula Naboo era una dintre acele lumi, singură la marginea Inelului Mijlociu, Malastare – casa granilor şi dugilor – fiind singurul ei vecin demn de luat în seamă. Ca mulți dintre semenii ei, Naboo era condusă de un monarh ales – şi încă unul neluminat, în acest caz – însă era o planetă paşnică, intactă, bogată în elemente clasice şi locuită nu doar de oameni, ci şi de specia indigenă, în mare parte acvatică, numită gungan.

Deşi majoritatea colegilor săi se retrăsese din serviciul public la vârsta de douăzeci de ani, Palpatine alesese să rămână politician, iar mandatul său pe Coruscant îi oferise înțelegerea unică a bolilor care afectau sistemele îndepărtate.

În timp ce se împrietenea cu un grup de delegați bith aflase prima dată despre Frontul Nebula şi, mai târziu, tot un bith îl prezentase unora dintre conducătorii organizației. De drept, Palpatine nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu teroriştii, dar membrii fondatori ai Frontului Nebula nu erau nici fanatici, nici anarhişti. Multe dintre nemulțumirile lor legate de Federația Comercială şi de Coruscant erau legitime. Şi mai important, în orice problemă în care se implica Federația, era greu să rămâi imparțial.

Dacă Palpatine ar fi fost unul dintre mulții senatori care primeau mită de la Federația Comercială, i-ar fi fost uşor să privească în altă parte sau să nu dea atenție – după cum spusese Valorum. Însă, ca reprezentant al unei planete care depindea de Federație pentru hrană şi alte

bunuri, aşa cum era Naboo, îi era imposibil să ignore ceea ce văzuse şi auzise.

În cele din urmă, bithul îl prezentase celui mai nou conducător al Frontului, Havac.

Pentru întâlnirile anterioare cu Havac, Palpatine alesese locuri ferite de la nivelurile inferioare, în afara legii, ale Coruscantului. Dar criza actuală din Senat ceruse ca ei să aplice un grad şi mai mare de discreție, aşa că Palpatine alesese un club doar pentru oameni de la nivelul mediu al Coruscantului – un loc în care aristocrații se puteau aduna pentru t'bac, coniac, jocuri de dejarik şi lecturi în linişte – şi unde existau, de fapt, mai puține priviri iscoditoare decât la nivelurile de mai jos. Ca precauție suplimentară, îl informase pe Havac despre acest loc în ultimul moment. Oricât de tactic era Havac, îi lipsea experiența pentru a-l prinde pe Palpatine cu garda jos.

— Valorum este cutezător, zise Havac mânios, de îndată ce se aşezară la o masă din restaurantul cu lambriuri din lemn de esență tare al clubului. Are neruşinarea să anunțe o întâlnire la nivel înalt în Inelul Exterior – ba chiar pe Eriadu – fără să invite şi Frontul Nebula.

— Spre deosebire de Federația Comercială, spuse Palpatine, Frontul Nebula nu se bucură de reprezentare în Senat.

— Da, însă Frontul are mulți prieteni pe Eriadu, domnule senator.

— Atunci, mă gândesc că este cu atât mai bine pentru voi.

Havac venise singur, ca şi Palpatine, deşi Sate Pestage şi Kinman

Doriana stăteau în apropiere. Palpatine acceptase de la început că "Havac" era un pseudonim, iar Pestage confirmase mai târziu acest lucru. Pestage mai aflase că

Havac era născut pe Eriadu, unde holodocumentarele lui înflăcărate îl transformaseră pentru unii într-un duşman al Federației Comerciale, un susținător al drepturilor non-umane, un nemulțumit şi un idealist. Dorea cu disperare să schimbe galaxia, dar tiradele sale vizuale împotriva nedreptății trecuseră, în mare parte, neobservate.

Era venit destul de curând în Frontul Nebula, însă facțiunea militantă a acestuia îl recrutase pentru a servi unei agende speciale. Exasperați de indiferența Senatului şi de violarea continuă a acordurilor comerciale de către Federația Comercială, militanții se hotărâseră să treacă de la simpla îngreunare a afacerilor Federației, la terorism. Havac şi noii radicali ai Frontului erau decişi să lovească Federația Comercială acolo unde i-ar fi durut cel mai tare pe neimoidieni şi pe ceilalți – în buzunarele lor burduşite.

Palpatine îl încurajase pe Havac, fără să susțină, de fapt, violența. În schimb, insistase că modul cel mai sigur de a provoca o schimbare de durată era de a lucra în Senat.

— Ne-am săturat de Valorum, spunea Havac. Loveşte docil când şi unde este interesată Federația Comercială. Amenințarea lui de a taxa rutele comerciale este pur retorică. E vremea să îl convingă cineva că Frontul Nebula poate fi un inamic mai puternic decât Federația Comercială.

Palpatine făcu un gest nepăsător, ca de anulare.

— Este adevărat că domnul Cancelar Suprem înțelege puține despre obiectivele Frontului Nebula

— Dar nu el este obstacolul nostru principal.

Havac susținu privirea cu gene grele a lui Palpatine.

— Avem nevoie de un cancelar mai puternic. Cineva care nu s-a născut bogat.

Palpatine făcu iar un semn.

— Caută-ți inamicii în altă parte. Caută printre membrii Directoratului Federației Comerciale.

Havac se gândi o clipă la asta.

— Poate că ai dreptate. Poate că, într-adevăr, trebuie să căutăm în altă parte.

Rînjii subțire şi scăzu tonul vocii pentru a adăuga:

— Ne-am făcut un nou şi puternic aliat, care a sugerat câteva direcții de acțiune.

— Chiar aşa?

— El a fost cel care a oferit informațiile de care am avut nevoie pentru a distruge un cargobot al Federației Comerciale la Dorvalla.

— Federația are mii de cargoboturi, zise Palpatine. Dacă vă aşteptați să fiți victorioşi distrugându-le navele, vă amăgiți. Trebuie să ajungeți la cei de sus. Aşa cum am făcut eu în Senat.

— Avem vreun prieten acolo?

— Foarte puțini. În timp ce Federația Comercială are sprijinul multor delegați importanți – Toonbuck Toora, Tessek, Passel Argente... Se îmbogățesc din loialitatea lor.

Havac scutură din cap, revoltat.

— E de plâns că Frontul trebuie să cumpere sprijinul senatorial, în acelaşi fel deplorabil în care este obligat să angajeze mercenari.

— Nu există altă cale, spuse Palpatine, suspinând intenționat. Instanțele de judecată sunt inutile şi părtinitoare. Însă corupția are şi ea avantaje atunci când poți să cumperi pur şi simplu voturile delegaților lipsiți de scrupule în loc să fi nevoit să îi convingi de virtuțile poziției tale.

Havac puse coatele pe masă şi se aplecă în față.

— Avem fondurile pe care le-ai cerut.

Palpatine ridică sprâncenele.

— Deja?

— Binefăcătorul nostru ne-a spus că *Profitul*...

— Cel mai bine ar fi să nu ştiu cum le-ați obținut, îl întrerupse Palpatine.

Havac dădu din cap în semn de aprobare.

— O posibilă problemă. Fondurile sunt sub forma unor pepite de aurodium.

— Aurodium? Palpatine se lăsă pe spate în scaun, lipindu-şi palmele una de alta. Da, asta ar putea fi o problemă. Nu pot să distribui pur şi simplu pepite senatorilor pe care sperăm să-i... impresionăm.

— Sunt prea uşor de urmărit, zise Havac.

— Exact. Va trebui să convertim aurodiumul în moneda Republicii, chiar dacă asta va dura ceva.

Palpatine tăcu pentru o clipă apoi zise:

— Aş sugera ca unul dintre aghiotanții mei să vă ajute să deschideți un cont special într-o bancă de pe o planetă îndepărtată, care nu va pune întrebări despre proveniența pepitelor. Odată ce aurodiumul va fi depozitat în siguranță acolo, veți putea transfera fonduri prin Banca Intergalactică şi să le extrageți din cont sub forma creditelor Republicii.

În mod clar, lui Havac îi plăcu ideea.

— Ştiu că vei folosi aceste fonduri în cel mai bun mod posibil.

— Voi face tot ce îmi stă în putere.

Havac zâmbi admirativ.

— Eşti vocea sistemelor din Inelul Exterior, domnule senator.

— Nu sunt o voce a acestor sisteme, Havac, replică Palpatine. Dacă insişti să îmi oferi un titlu onorific, atunci poți să consideri că sunt vocea Republicii. Să nu uiți asta, pentru că dacă începi să te gândeşti la sistemele din Inelul Exterior contra celor din Inelul Interior, sectoarele stelare contra inelelor, nu mai poate exista unitate, în loc de egalitate pentru toți, vom sfârşi în anarhie şi secesiune.

14

Stând în poarta de est a Templului Jedi, Qui-Gon se gândea în ce parte să o ia. Era cald şi cerul lipsit de nori, doar spre nord se vedeau furtuni microclimatice care se roteau în jurul vârfurilor unora dintre clădirile mai înalte ale Coruscantului, iar Qui-Gon nu avea nimic de făcut.

Începu să se plimbe prin soare, amintirile din tinerețe ieşind la suprafață, ca imaginile zărite atunci când răsfoieşti un pachet de cărți de sabacc. Ca de fiecare dată, se văzu în Templu, meditând, studiind, antrenându-se, făcându-şi prieteni, pierzându-i pe unii dintre ei. Retrăi ziua în care se furişase într-unul dintre turnuri şi văzuse pentru prima dată peisajul fantastic al Coruscantului şi cum, din acea clipă, tânjise să exploreze planeta-oraş de jos până sus. O misiune care avea să rămână un vis până în adolescență şi, de fapt, încă nu era îndeplinită complet.

În rarele ocazii când elevilor li se permitea să părăsească Templul, se plimbau ca nişte turişti şi erau întotdeauna însoțiți de diferiți supraveghetori. Vizite la Senatul Galactic, la Clădirea Instanțelor, la Clădirea Autorităților Municipale... Dar în aceste prime expediții, Qui-Gon a văzut destule pentru a înțelege că oraşul nu era tărâmul de poveste pe care şi-l imaginase. Clima Coruscantului era mai mult sau mai puțin controlată, topografia lui originară fusese demult nivelată sau îngropată şi natura care mai rămăsese era în interior, unde putea fi îngrijită şi controlată.

Deoarece se afla în toate formele de viață, Forța era, într-un fel, concentrată pe Coruscant. Însă Forța era simțită altfel în acest loc decât pe planetele care se aflau în

forma lor naturală, unde interconectivitatea tuturor formelor de viață crea schimbări şi ritmuri subtile.

Dacă pe multe lumi Forța era un murmur slab, pe Coruscant era un urlet – un zgomot alb de sentimente.

Qui-Gon nu se gândea decât la plimbare. Holoharta uriaşă din turnul Consiliului Suprem indica sute de puncte fierbinți şi de urgențe, însă Consiliul Reconcilierii nu îi trimiseseră pe el şi pe Obi-Wan nicăieri. Se întrebă dacă nu cumva Yoda şi ceilalți erau mânioşi pentru aparenta lui obsesie cu căpitanul Cohl.

Pentru Qui-Gon, membrii consiliului erau prea dornici să îl privească pe Cohl ca fiind doar un simptom al vremurilor grele, pe când acesta era mult mai mult de atât. Şi totuşi, Coruscantul avea tendința să se gândească la repercursiuni, la evenimente din viitor, nu la prezent. Lui Yoda, mai ales, îi plăcea să spună că viitorul este întotdeauna în mişcare şi totuşi, el şi Mace Windu se purtau uneori ca şi cum nu ar fi fost aşa.

Ştiau despre vreun eveniment important ce se întrezărea la orizont? se întrebă Qui-Gon. Şi nu cumva el nu avea să îl vadă, chiar dacă ar fi dat cu nasul de acesta? Presupuse că ar fi trebuit ca măcar să rămână deschis la posibilitatea că maeştrii Consiliului Suprem ştiau ceva ce el nu ştia.

Singurul lucru pe care îl accepta ca fiind fără de tăgadă consta în faptul că Forța era şi mai misterioasă decât o percepea orice Jedi.

Nu parcursese nici o jumătate de kilometru, când Adi Gallia îl prinse din urmă, luându-l prin surprindere.

— Cauți ceva anume, Qui-Gon, sau doar speri că o să dai peste ceva care să îți atragă atenția?

El îi zâmbi.

— Te am... găsit pe tine.

Ea râse, apoi îi aruncă o privire dojenitoare.

Adi avea unghiile vopsite şi acelaşi albastru care îi înconjura ochii bleumarin desena şi ligamentele de pe dosul palmelor ei. Era membru al înaltului Consiliu de mai bine de zece ani şi maestru Jedi de şi mai mult timp. Părinții ei erau diplomați corellieni, însă, asemeni lui Qui-Gon, fusese crescută în Templu. Adi fusese întotdeauna vrăjită de Coruscant şi cunoştea planeta aproape la fel de bine ca oricine. În decursul anilor, legase o prietenie strânsă cu Consilierul Suprem Valorum, împreună cu câțiva delegați ai Planetei Nucleului.

— Unde este tânărul tău ucenic? întrebă ea în timp ce se plimbau agale.

— Îşi ascute mintea.

— Deci chiar îi dai din când în când câte o pauză de la supravegherea ta atentă, îl tachină ea.

— E o chestie reciprocă, zise Qui-Gon.

Ea râse din nou, apoi deveni serioasă.

— Am veşti care o să te intereseze. Se pare că ai avut dreptate atunci când ai spus despre Cohl că a supraviețuit exploziei acelui cargobot al Federației Comerciale.

Qui-Gon se opri brusc în mijlocul podului suspendat pe care îl traversau. Droizii şi pietonii trecură încetişor pe lângă el prin ambele părți.

— Cohl a fost văzut?

Adi se sprijini pe balustrada podului şi se uită spre Templu.

— Forțele Spațiale de la Dorvalla au urmărit o navetă care se potrivea descrierii şi semnăturii motoarelor pe care tu şi Obi-Wan le-ați oferit. Naveta s-a prăbuşit şi a explodat pe planetă, se pare că nu departe de locul în care Cohl îşi făcuse o bază temporară.

Qui-Gon dădu din cap.

— Ştiu zona.

— La locul prăbuşirii nu a mai rămas prea mult de investigat, însă rămăşițele a trei oameni găsite în

sfărâmături au fost identificate ca aparținând acoliților lui Cohl. Dar uite şi partea interesantă: naveta încerca, în mod clar, să se întâlnească cu nava personală a lui Cohl.

— *Şoimul-Liliac*.

— A aterizat aproape de locul prăbuşirii, apoi a început să tragă în toate direcțiile pe Dorvalla pentru a se putea ridica, nimerind pe parcurs mai multe nave de patrulare ale planetei.

— Cohl a ajuns la navă, spuse Qui-Gon.

— Chiar aşa de sigur eşti?

— Da.

Adi dădu din cap.

— Unul dintre piloții navelor de patrulare a raportat că doi sau trei dintre cei din banda lui Cohl s-ar fi putut să ajungă la *Şoimul-Liliac*.

— S-a mai văzut vreo urmă a acestei nave de atunci?

— A făcut saltul în hiperspațiu de îndată ce a lăsat Dorvalla în spate. Însă a fost dublată supravegherea la toate ascunzătorile cunoscute ale lui Cohl. Presupunând că într-adevăr a supraviețuit, va fi găsit şi, cu ceva noroc, prins.

— Adi, se poate ca eu şi Obi-Wan să...

— Cohl nu ne mai priveşte, îl întrerupse ea. Cancelarul Suprem încearcă să convingă sistemele din lungul rutei comerciale Rimma să accepte responsabilitatea de a pune capăt actelor de terorism din sectoarele lor. Intervenția din partea noastră ar fi privită ca un sprijin indirect al Federației Comerciale.

Qui-Gon se încruntă.

— E lipsit de viziune. Cele mai multe dintre planetele de pe Rimma sprijină Frontul Nebula mai mult sau mai puțin. Recruți, fonduri, informații... Lumile de pe Rimma furnizează aceste lucruri şi altele.

Adi îl privi îndelung.

— Qui-Gon, să presupunem că ți-aş putea aranja o întâlnire cu domnul Cancelar Valorum, pentru a-l putea informa personal despre aceste probleme.

Qui-Gon dădu din cap.

— În regulă.

— Atunci ne-am înțeles. Mă duc să mă întâlnesc cu el acum şi nu există un moment mai bun decât prezentul.

— Nici eu n-aş fi putut-o spune mai bine.

În apartamentele sale de sub rotonda Senatului, Valorum se lăsă pe spate în scaunul său, expirând obosit în timp ce îşi întindea brațele peste cap. După ce terminase cu treburile de dimineață, acum trebuia să dea ochii cu delegații care nu reuşiseră să îşi programeze o întâlnire şi care, neîndoielnic, aşteptau în fața biroului său, nerăbdători să îi răpească o clipă.

— Ce e în agendă pentru după-amiaza asta? o întrebă el pe Sei Taria atunci când aceasta intră pe uşa înaltă şi ornamentată a biroului.

Tânăra femeie aruncă o privire la ecranul comunicatorului de la încheietura mâinii.

— Aveți o întâlnire cu Adi Gallia, apoi una cu Bail Antilles şi Horox Ryyder. După aceea, vă întâlniți cu reprezentații Alianței Corporațiilor şi cu delegația comercială de pe Ord Mantell. Apoi...

— Destul, zise Valorum ridicând mâinile şi închizând ochii.

Făcu semn către uşă şi coridoarele din spatele ei.

— Cât de rău e acolo?

— Mai aglomerat ca niciodată, domnule, spuse ea. Dar mă tem că asta nu e nici măcar jumătate.

Valorum se ridică în picioare şi îşi luă mantia.

— Spune-mi şi restul.

— Piața este plină cu demonstranți. Unii cer spargerea Federației Comerciale, alții protestează

împotriva faptului că susțineți taxarea. Securitatea recomandă să plecăm pe la platformele de pe acoperiş.

— Nu, zise Valorum hotărât. Era de aşteptat şi acum nu este momentul să îmi evit criticii.

Sei zâmbi aprobator.

— Le-am zis celor de la securitate că asta o să spuneți. Ei au zis că dacă insistați să ieşiți prin piață, o să tripleze garda.

— Foarte bine. Valorum îşi îndreptă umerii. Eşti gata?

Sei merse la uşă.

— După dumneavoastră, domnule.

De îndată ce Valorum ieşi în anticameră, apărură două gărzi şi îl încadrară. Purtau robe bleumarin lungi, mănuşi de aceeaşi culoare şi glugi de protecție în două colțuri care le lăsau la vedere doar ochii şi gura. Pe umărul drept, gărzile purtau puşti lungi şi grele care erau mai mult de ceremonie decât practice. Când Valorum trecu în birourile din față, mai multe gărzi apăruseră deja în fața şi în spatele lui. În apropierea coridoarelor publice, încă o pereche se alătură grupului şi încă două atunci când Valorum ieşi pe hol.

Pe cât de larg era, drumul se dovedea a fi plin de ființe care fuseseră obligate să stea lipite una de alta de-a lungul pereților în spatele baricadelor ridicate în grabă.

Gărzile din fața lui Valorum strânseră rândurile într-o formație triunghiulară, străpungând o pădure de brațe întinse. Totuşi, unele mâini trecură pe lângă ei, purtând mesaje destinate buzunarelor adânci ale robelor lui Valorum, dar care cel mai des sfârşeau călcate în picioare pe podeaua din piatră lustruită.

Coridorul răsuna de voci, cele mai multe îndemnându-l pe Valorum să îşi îndrepte atenția asupra unei probleme urgente sau a alteia.

— Domnule Cancelar Suprem, despre termenii negocierii de pace...

— Domnule Cancelar Suprem, privind deprecierea recentă a creditului bothan…

— Domnule Cancelar Suprem, ați promis să răspundeți acuzațiilor de corupție aduse senatorului Maxim…

Valorum recunoştea unele dintre voci şi multe dintre fețe. Îl observă strivit de peretele din stânga pe delegatul de pe Noua Bornalex. În spatele lui, senatorul Grebleips şi cei trei delegați ai săi cu ochi mari şi tălpi bătătorite de pe Brodo Asogi. Spre dreapta.

Chinuindu-se să ajungă în fața mulțimii la timp pentru trecerea lui Valorum, stătea Aks Moe, delegatul lui Malastare.

Când se apropiară de ieşirea în piață, vocile din coridor fură acoperite de scandările şi de urletele mulțimii adunate pe bulevardul Fondatorilor Nucleului, cu statuile lui înalte şi zonele de staționare coborâte.

Gărzile Senatoriale se strânseră şi mai mult, aproape ridicându-l pe Valorum de la pământ şi purtându-l pe umeri afară din clădire.

Şeful grupului de gardă se roti spre Valorum.

— Domnule, ne îndreptăm direct spre platforma plutitoare de la nord. Naveta dumneavoastră personală vă aşteaptă. Nu ne oprim pe drum ca să răspundem reporterilor sau protestatarilor. În cazul vreunei activități dușmănoase, vă puneți în grija noastră şi veți face cum vă spunem. Întrebări, domnule?

— Nici una, zise Valorum mecanic. Dar, cel puțin, să încercăm să părem cordiali, căpitane.

— Nu mi-ai spus că mă inviți la un protest politic, zise Qui-Gon atunci când el şi Adi Gallia ajunseră la piața întinsă din fața Senatului.

— Nu am ştiut, spuse Adi, vizibil uluită de privelişte.

Mulțimea formată dintr-un amestec de specii se întindea de la clădirea aşezată pe piedestal până la capătul

bulevardului Fondatorilor Nucleului. Balcoanele de acolo se ridicau deasupra unei întinderi de clădiri înalte, vârfurile lor ascuțite ridicându-se sub piață.

— Unde trebuie să te întâlneşti cu el? zise Qui-Gon destul de tare pentru a se face auzit peste scandările periodice şi zarva generală.

— În fața ieşirii de la nord, îi răspunse ea la ureche.

Destul de înalt pentru a vedea pe deasupra capetelor multora dintre cei din mulțime, Qui-Gon se uită către domul senatului.

— Nu avem cum să ajungem la el... după cum cunosc eu Garda Senatorială.

— Să încercăm, totuşi, spuse Adi. Dacă nu, mergem la biroul lui privat din turnul prezidențial.

Qui-Gon o luă pe Adi de mână şi începu să se strecoare prin mulțime. La acea distanță de clădire, nu aveai cum să îi deosebeşti pe susținătorii lui Valorum de oponenții lui.

Qui-Gon îşi extinse percepțiile.

Dincolo de curentul de mânie şi de nemulțumire, mai era ceva în aer. Urletul obişnuit al Coruscantului era încărcat cu amenințare.

Simțea pericol – nu de felul vag care ar putea fi emanat de o asemenea adunare, ci distinct şi cu țintă. Îşi închise ochii o clipă şi lăsă Forța să îl conducă.

Deschise ochii şi găsi un bith, stând în partea din față a unui grup. Forța îi îndreptă privirea lui Qui-Gon spre stânga, la doi rodieni, pândind la baza înaltă a uneia dintre statui. Mai aproape de uşa de nord a Senatului stăteau doi twi'leki şi un bothan.

Qui-Gon îşi ridică ochii spre traficul neîncetat deasupra capătului nordic al pieței. Un taxi aerian verde îi atrase atenția. În formă de disc şi fără capotă, cu un semicerc de stabilizatoare dedesubt, nu se deosebea de majoritatea taxiurilor care umpleau cerurile

Coruscantului. Însă faptul că mergea în afara coridorului delimitat al căii de autonavigație îi spuse lui Qui-Gon că pilotul – un alt rodian – cunoştea destul de bine căile aeriene pentru a primi un permis de liberă trecere.

Nu cu mult sub taxi, chiar la marginea pieței, plutea pe elevatoare repulsoare o platformă cu opt lobi, pe care stătea naveta personală a cancelarului Valorum.

Qui-Gon se întoarse către Adi.

— Simt o tulburare în Forță.

Ea dădu din cap.

— O simt şi eu, Qui-Gon.

El se uită la taxiul aerian, apoi îşi îndreptă ochii spre rodienii aflați lângă baza statuii.

— Cancelarul Suprem este în pericol. Trebuie să ne grăbim.

Desfăcându-şi săbiile de lumină de la cingători, începură să îşi croiască drum prin mulțime, cu mantiile cafenii fluturându-le pe umeri. Ajunseră la ieşirea de nord la timp pentru a vedea o falangă de gărzi revărsându-se în piață. În spate venea Valorum şi tânăra sa aghiotantă, în centrul a alte şase gărzi, care îndreptau cuplul spre platforma de andocare.

Qui-Gon se uită în sus. Taxiul aerian schimbă direcția şi începu să plutească deasupra pieței. În aceeaşi clipă, cei doi twi'leki începură să se grăbească spre Valorum, cu mâinile ascunse în mânecile robelor lor largi.

Scandările ajunseră la un crescendo.

Brusc, raze de laser țâşniră din mulțime, nimerind două dintre gărzile din față şi aruncându-le pe pavaj. Țipetele erupseră şi mulțimea intră în panică, luând-o la goană în toate direcțiile pentru a evita pericolul.

Qui-Gon îşi aprinse sabia de lumină şi se îndreptă spre twi'leki. Cu armele scoase, aceştia traseră, doar pentru a vedea razele respinse de lama verde strălucitoare a săbiei lui Qui-Gon. Alte raze de laser țâşniră din

pistoalele rodienilor, însă Qui-Gon se mişcă iute şi reuşi să le blocheze şi pe acestea. Se răsuci, ridicându-şi arma pentru a para focul, atent să îndrepte razele de laser deasupra capetelor demonstranților care se împrăştiau.

Forța îi spuse că Adi, cu lama ei azurie aprinsă, se îndreptase către Valorum, care era țintuit de gărzile lui în piață.

O explozie înfundată se auzi în apropiere, scoțând nori de fum alb înecăcios, îngrozind şi mai mult demonstranții care fugeau.

Qui-Gon înțelese imediat că explozia era doar o diversiune. Adevăratul pericol venea din partea opusă a pieței, de unde încă doi asasini veneau în goană, înarmați cu mici blastere cu laser. Când o altă gardă se prăbuşi, unul dintre asasini trase în spațiul liber format în cordonul de apărare al lui Valorum. Adi respinse două raze de energie, dar o a treia trecu.

Valorum se schimonosi şi căzu într-o parte.

O Gardă Senatorială avansă, cu puşca lungă scuipând laser, doborându-i pe cei doi asasini.

Qui-Gon auzi cum taxiul aerian începu să coboare iute, de silueta lui rotundă atârnând trei cabluri de tractare. Un twi'lek şi cei doi rodieni îşi croiră drum până într-o zonă liberă a pieței şi se prinseră de cabluri.

Qui-Gon scoase un lansator de cablu lichid dintr-o pungă de la curea şi trase din fugă. Cârligul se înfipse adânc în burta taxiului şi cablul de monofilament începu să se desfacă. Qui-Gon se agăță de el, porni mecanismul de răsucire şi se înălță spre cer, cu sabia de lumină aprinsă în mâna dreaptă.

Ajungând lângă cei doi rodieni, le tăie cablurile, făcându-i să cadă ca nişte bolovani în piață. Totuşi, twi'lekul era încă deasupra lui, iar Qui-Gon îşi dădu seama că nu avea cum să îl ajungă la timp. Taxiul aerian deja se înclina spre marginea nordică a pieței, sperând, în

mod clar, să-l scuture pe Qui-Gon într-unul dintre hăurile de dedesubt.

Fiind la acelaşi nivel cu cea mai înaltă dintre statuile Fondatorilor Nucleului, Qui-Gon se lăsă să cadă, aterizând pe umerii statuii, apoi sărind pe piedestal şi, în cele din urmă, în piață.

Bătând în retragere şi trăgând continuu, unul dintre rodieni intră în brațele a două Gărzi Senatoriale, care îl aruncară brutal pe pietrele pavajului. Un picior rupt îl țintuia pe celălalt rodian în locul în care căzuse.

Qui-Gon se roti pe călcâie şi se grăbi spre Valorum. Aşezate într-o formație impenetrabilă, gărzile rămase stăteau cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu armele îndreptate spre exterior. Adi îl văzu pe Qui-Gon apropiindu-se şi le spuse gărzilor să îi facă loc.

Pe partea dreaptă a robei lui Valorum era o pată mare de sânge.

— Trebuie să-l ducem la centrul medical, zise Adi iute.

Qui-Gon îşi puse brațul drept pe sub mâna stângă a lui Valorum şi îl ajută să se ridice. Adi îl sprijini din cealaltă parte. Cu săbiile Jedi încă aprinse, începură să îl mişte pe Cancelarul Suprem înapoi spre clădirea Senatului, în timp ce gărzile le acopereau retragerea.

15

Se făceau speculații – de către cei care se dedicau acestor lucruri – că puteai să cazi de pe acoperişul Senatului şi să aterizezi drept în centrul medical în care delegații se bucurau de privilegii aparte, presupunând,

fireşte, că vânturile care băteau prin hăurile Coruscantului erau potrivite şi că reuşeai să eviți să fi lovit de vehiculele în mers în timpul trecerii prin căile de trafic.

O metodă mai sigură şi mai puțin periculoasă de a ajunge întreg la Centrul Medical al Senatului Galactic era să iei un turbolift din rotondă sau să fi adus cu o maşină zburătoare, aşa cum senatorul Palpatine alesese să facă.

Centrul medical ocupa cele cinci etaje superioare ale unei clădiri banale ce se înălța abrupt către nivelul mediu al Coruscantului. Numeroasele ei intrări erau codificate, prin culori şi alte mijloace, pentru diferite specii, dintre care multe aveau nevoie de condiții speciale de atmosferă şi de gravitație, aşa cum se întâmpla şi cu multe dintre lojile din rotonda Senatului.

Sate Pestage pilotă vehiculul zburător către un lob neocupat al unei platforme de andocare ancorată lângă intrarea marcată pentru oameni şi aproape-oameni, de departe cea mai decorată dintre toate zonele rectangulare de intrare.

— Nu pierde vremea, spuse Palpatine de pe scaunul din spate, dar fi discret.

Pestage dădu din cap.

— E ca şi făcut.

Palpatine ieşi din spatele maşinii zburătoare circulare, trase scurt de poalele mantiei sale brodate şi dispăru prin intrare. În hol se întâlni cu senatorul Orn Free Taa.

— Am auzit că sunteți aici, spuse Palpatine.

Twi'lekul corpolent scutură din capul său masiv, în ceea ce ar fi trebuit să fie părere de rău.

— Un eveniment tragic. Cu adevărat îngrozitor.

Palpatine ridică o sprânceană.

— Bine, se înfurie Taa. Adevărul este că Valorum mi-a tot blocat cererile de reducere a tarifelor pentru exportarea

ryllului de pe Ryloth. Dacă pot uşura asta vizitându-l la centrul medical, aşa să fie.

— Facem ceea ce trebuie, spuse Palpatine cu blândeţe.

Taa îl cercetă o clipă.

— Şi să înţeleg că vizita dumneavoastră se datorează unei îngrijorări sincere?

— Cancelarul suprem este vocea Republicii, nu?

— Deocamdată, zise Taa răutăcios.

Gărzile Senatoriale fiind postate prin toată zona de intrare, Palpatine fu obligat să îşi arate actele de nu mai puţin de şase ori înainte de a fi condus într-o sală de aşteptare rezervată vizitatorilor lui Valorum. Acolo, se salută cu delegatul Alderaanului în Senat, Bail Antilles – un bărbat înalt, frumos, cu păr negru – şi cu senatorul la fel de distins de pe Corellia, Com Fordox.

— Aţi auzit cine este de vină pentru ce s-a întâmplat? întrebă Fordox în timp ce Palpatine se aşeza pe canapeaua din faţa acestuia.

— Se pare că Frontul Nebula a fost implicat.

— Avem dovezi despre implicarea lor, zise Antilles.

Trăsăturile lui Fordox reflectau mânia şi nedumerirea.

— E de neînchipuit.

— Un act ce nu poate scăpa nepedepsit, aprobă Antilles.

Alăturându-li-se, Palpatine strânse buzele şi scuturăde din cap.

— Un semn îngrozitor al vremurilor prin care trecem, spuse el.

Multe dintre problemele care îi aduceau pe delegaţi în centrul

medical erau de obicei rezultatul consumului exagerat de mâncare şi de băutură sau al rănilor suferite pe terenurile de scoopbal, în accidentele de taxi aerian ori în

ocazionalele dueluri de onoare. Rareori veneau delegații din cauza bolii şi, chiar şi mai rar, ca urmare a unei tentative de asasinat.

Palpatine se simțea vinovat.

Ar fi trebuit să înțeleagă ce avea să se întâmple în timpul întâlnirii cu Havac. De mai multe ori susținuse tânărul militant că Valorum trebuia să vadă cât de periculos era Frontul Nebula. Însă Palpatine nu crezuse că Havac era atât de disperat, încât să recurgă la asasinat.

Faptul că Havac era şi prost îl făcea deosebit de periculos. Chiar credea că lucrurile aveau să meargă mai bine pentru Frontul Nebula cu altcineva în afară de Valorum în fruntea Senatului? Nu înțelegea că Valorum era singura speranță a Frontului de a controla Federația Comercială, prin taxare şi alte mijloace? încercând să-l omoare pe Valorum, Havac nu doar întărise afirmația Federației că Frontul Nebula era o amenințare publică, dar adăugase şi greutate cererii neimoidienilor de arme defensive adiționale.

Lui Havac trebuia să i se amintească cine erau duşmanii lui.

Fireşte, doar dacă Havac nu era mai mult decât lăsa să se vadă, îşi spuse Palpatine. Oare figura plăcută, dar opacă a lui Havac ascundea un intelect sclipitor?

Palpatine se gândi în timp ce Fordox şi Antilles îl vizitară pe Valorum. Încă medita la asta când Sei Taria intră în camera de aşteptare, ceva mai târziu.

Palpatine se ridică şi dădu din cap.

— Mă bucur să te văd, Sei. Ce mai faci?

Ea surâse cald.

— Sunt bine acum, domnule senator. Dar a fost groaznic.

Palpatine adoptă o expresie gravă.

— Vom face tot ce vom putea pentru a-l apăra pe Cancelarul Suprem.

— Ştiu că dumneavoastră o să faceți acest lucru.

— Cum se simte?

Ea aruncă o privire spre uşă.

— Dornic să vă vadă.

Gărzi înarmate flancau uşa spre camera lui Valorum – o împrejmuire de aparate de monitorizare, fără ferestre, supravegheată de un droid medical biped echipat cu cleşti cu servoprindere şi un vocabulator asemănător cu o mască de respirat.

Valorum era palid şi încruntat, dar şedea în capul oaselor în pat, cu brațul drept, de la încheietura palmei la umăr, îmbrăcat într-un tub moale umplut cu bacta. Un lichid gelatinos, transparent, produs de o specie insectoidă extraterestră, bacta avea abilitatea de a produce reîntinerirea şi vindecarea rapidă a celulelor, de obicei fără a rămâne semne. Lui Palpatine i se părea adesea că substanța minunată era o cheie a supraviețuirii Republicii, la fel de mult pe cât erau şi Cavalerii Jedi.

— Domnule Cancelar Suprem, spuse el apropiindu-se de pat, am venit imediat ce am auzit.

Valorum făcu un gest nepăsător cu mâna stângă.

— N-ar fi trebuit să vă deranjați. Îmi dau drumul astăzi, mai încolo, îi făcu semn lui Palpatine spre un scaun. Ştiți ce au făcut gărzile când m-au adus aici? Au scos toți pacienții din camera de urgențe, apoi au golit tot acest etaj, aproape fără să le pese de starea pacienților.

— Securitatea a fost asigurată, zise Palpatine. Ştiind că veți fi adus, dacă ar fi dat greş, asasinii ar fi putut pune o a doua echipă în zona de intrare.

— Poate, acceptă Valorum. Dar mă îndoiesc că acțiunile protectorilor mei mi-au adus noi aliați. Se încruntă. Mai rău, trebuie să suport îngrijorarea falsă a delegaților ca Orn Free Taa.

— Chiar şi senatorul Taa înțelege că Republica are nevoie de dumneavoastră, spuse Palpatine.

— Prostii. Sunt mulți calificați să ocupe postul meu. Bail Antilles, Ainlee Teem... chiar şi dumneata, domnule senator.

Palpatine mimă o expresie surprinsă.

— Nu prea, domnule Cancelar Suprem.

Valorum rânji.

— N-am putut să nu observ cum s-au comportat delegații în fața dumneavoastră în timpul acelei sesiuni speciale.

— Inelul Exterior are nevoie disperată de voci. Eu nu sunt decât unul dintre cei mulți.

Valorum scutură din cap.

— E mai mult de atât. Făcu o pauză scurtă. În orice caz, vreau să vă mulțumesc pentru mesajul pe care aghiotantul dumneavoastră l-a adus la podium. Dar de ce nu m-ați anunțat din timp de planul dumneavoastră de a ține o întâlnire la vârf?

Palpatine îşi desfăcu brațele grațios.

— A fost o decizie luată sub impulsul momentului. Trebuia făcut ceva înainte ca propunerea de taxare să ajungă în comisii, unde ar fi putut fi zdrobită imediat.

— O lovitură de geniu. Valorum amuți pentru o vreme. Departamentul Judiciar m-a informat că atacatorii mei au fost membri ai Frontului Nebula.

— Şi eu am auzit.

Valorum scoase un oftat.

— Acum înțeleg cu ce se confruntă Federația Comercială.

Palpatine nu spuse nimic.

— Dar ce motiv a avut Federația Comercială să mă atace? Fac tot ce pot pentru a găsi o soluție paşnică la toate astea.

— Evident, eforturile dumneavoastră nu sunt de ajuns pentru ei, zise Palpatine.

— Sunt aşa de convinşi că Antilles ori Teem ar face altfel?

Palpatine îşi formulă răspunsul cu grijă.

— Domnul senator Antilles se gândeşte doar la planetele Nucleului. Fără îndoială, ar sprijini o politică neintervenționistă. Cât despre domnul senator Teem, probabil că ar oferi tot ceea ce cere Federația Comercială în privința armamentului avansat şi a francizelor adiționale.

Valorum se gândi la acest lucru.

— Poate că am greşit atunci când am hotărât ca Frontului Nebula să nu i se permită să participe la întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu. M-am temut să dau impresia că Republica îi va recunoaşte ca entitate politică. Mai mult, nu mi i-am putut închipui stând la aceeaşi masă cu neimoidienii. Nelămurirea îi înceţoşă ochii. Dar ce-or fi sperat să câştige din uciderea mea?

Palpatine îşi aduse aminte cum vorbea Havac despre faptul că nu fusese invitat la întâlnirea la nivel înalt. Ne trebuie un Cancelar Suprem mai puternic, zisese Havac.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare, răspunse Palpatine. Dar aţi avut dreptate să nu le cereți participarea. Sunt periculoşi... Şi frustrați.

Valorum dădu din cap.

— Nu puteam risca să intervină pe Eriadu. Prea multe sunt în joc. Sistemele îndepărtate trebuie să fie încurajate să vorbească pentru ele, fără teama de a fi pedepsite de Federația Comercială sau atacate de Frontul Nebula.

Palpatine îşi uni degetele meditativ, amintindu-şi de întâlnirea recentă cu Havac, auzind iar fiecare dintre cuvintele lui...

— Poate că este vremea să cerem ajutorul Jedilor, spuse el în cele din urmă.

Valorum îl privi îndelung.

— Da, poate că Jedi vor dori să intervină. Se mai lumină. Doi dintre ei au ajutat la împiedicarea aşa-zişilor mei asasini.

— Chiar aşa?

— Senatul va trebui să aprobe implicarea Jedilor. Doriți să introduceți moțiunea?

Ochii lui Palpatine se luminară.

— Ar fi o mare onoare, domnule Cancelar Suprem.

Lăsând în urmă platforma de andocare a spitalului, Sate Pestage acceleră în calea de trafic de nivel mediu, apoi, la fiecare intersecție pe verticală, începu să urce spre drumurile de la nivelurile superioare, până când intră în zona rarefiată a limuzinelor şi a vehiculelor zburătoare particulare. Aici, rareori întâlneai un taxi, cu atât mai puțin o navă de curierat, pentru că aceia care locuiau la înălțimi aveau propriile lor vehicule şi bunurile erau livrate la magazinele de la etajele inferioare ale clădirilor şi erau urcate spre cer cu turboliftul.

Pestage continuă să urce până când ajunse pe banda cea mai de sus. În acea parte a Coruscantului, drumul era restricționat pentru toate vehiculele zburătoare în afara celor pe care scanerele mobile de trafic le identificau ca bucurându-se de privilegiu diplomatic, ceea ce aparatul lui Palpatine avea.

Pilotă maşina spre platforma ataşată unui zgârie-nori luxos, înalt de un kilometru, şi andocă. Din compartimentul de bagaje al vehiculului, scoase două genți care păreau a fi scumpe. Cea mai mare era pătrată cu mâner; cealaltă era o sferă cam de dimensiunea unui pepene, care se potrivi bine într-un sac de umăr special făcut.

Pestage le duse pe amândouă în holul superior al clădirii, unde fu scanat din cap până în picioare înainte de a i se permite să urce în turboliftul care ducea la mansardă. Încă o dată, documentele angajatorului său

deschiseră multe uşi care altfel ar fi rămas închise pentru el. Câțiva rezidenți se aflau prin zonă şi nici unul nu se uită de două ori la el, având încredere că oricine reuşise să intre în clădire avea tot dreptul să se afle acolo.

Merse cu turboliftul la mansardă, deținută de unul dintre colegii de Senat ai lui Palpatine, dar care acum era neocupată, căci senatoarea se îmbarcase, doar cu o zi în urmă, într-o călătorie spre planeta ei natală.

În alcovul mansardei, Pestage duse gențile la intrare şi tastă un cod la ecranul încastrat în perete. Când scanerul ceru coroborarea retinală, introduse un al doilea cod, care îi ordonă scanerului să-şi scurteze rutina de securitate obişnuită şi să deschidă uşa.

Codul de trecere îşi făcu treaba şi uşa se strânse în perete.

O lumină slabă se aprinse când Pestage intră în camera elegantă din față. Mobila şi operele de artă care atestau gustul rafinat al senatoarei erau expuse peste tot. Pestage merse direct la uşile terasei şi ieşi.

Traficul zumzăia sub alcovul placat cu dale, iar luminile clădirilor şi mai înalte băteau spre el. Aerul era cu zece grade mai rece decât la nivelul mediu şi nici pe departe la fel de întunecat. De la zidul înalt până la piept, aflat la marginea terasei, Pestage vedea clar până la Templul Jedi, într-o direcție, şi la Senatul Galactic, în cealaltă.

Dar nu aceste imagini îl interesau; doar cea aflată direct în capătul opus al canionului, într-o mansardă în mare parte cufundată în întuneric, de dimensiuni asemănătoare.

Pestage puse cele două bagaje pe podea şi le deschise. Cel pătrat conținea un calculator cu ecran şi tastatură incluse. Cel de-al doilea, era un droid de supraveghere, rotund şi negru, cu trei antene care se extindeau din

creştetul şi din lateralele lui metalice. Punând calculatorul în picioare, Pestage aşează droidul lângă acesta.

Cele două aparate comunicară o vreme, într-un dialog de piuituri şi ciripituri. Apoi, droidul de supraveghere se ridică de unul singur şi începu să plutească în canion.

Pestage repoziționă calculatorul pentru a putea urmări zborul droidului în timp ce introducea comenzi la tastatură.

Deja sfera neagră traversase abisul şi plutea în fața uneia dintre camerele luminate ale mansardei, transmițând imagini color înapoi pe ecranul calculatorului. Micul ecran înfățişă cinci femei twi'leke, întinse cu toatele pe mobile confortabile. Una dintre ele era consoarta lethană cu piele roşie a senatorului Orn Free Taa. Celelalte ar fi putut fi consoarte mai puțin importante sau simple prietene ale lethanei, desfătându-se cu băuturi şi bârfind în timp ce senatorul cu față mare era în vizită la Valorum, la centrul medical.

Pestage era mulțumit. Femeile erau atât de absorbite de distracția lor frivolă, încât nu aveau să intervină în treaba lui.

Comandă droidului de supraveghere să se mutte la o fereastră neluminată, la trei camere distanță, şi să treacă în modul infraroşu. O clipă mai târziu, ecranul arătă o imagine de aproape a terminalului calculatorului lui Taa, care, deşi reuşea să comunice cu sisteme îndepărtate, nu putea fi accesat de la distanță.

Pestage scrise repede ceva la tastatură.

Lipindu-se de fereastră, droidul tăie o gaură mică în geamul blindat şi antifonat – destul de mare pentru a face loc brațului de intercomunicare cu calculatorul care se desfăcu din corpul metalic. La capătul baghetei extensibile a brațului era o cheie magnetică, pe care droidul o introduse în mufa de acces a sistemului lui Taa.

Calculatorul porni şi ceru o parolă, pe care Pestage o oferi. Un agent novice s-ar fi putut gândi să îl întrebe pe senatorul Palpatine cum obținuse parola. Însă o parte din ce îl făcea pe Pestage să fie un adevărat profesionist era faptul că ştia când să nu pună întrebări.

Calculatorul lui Taa îl primi înăuntru.

Acum era doar o problemă de a pătrunde în documentele relevante şi de a planta părțile de informații codificate care îi fuseseră date. Chiar şi aşa, infiltrarea nu era una de rutină. Mai întâi, datele nu trebuia să poată fi urmărite şi era indicat să fie introduse în aşa fel încât calculatorul să fie convins că, de fapt, descoperise informațiile. Apoi calculatorului trebuia să i se comande să dezvăluie datele – să le însemneze – doar ca răspuns la anumite cereri din partea lui Taa.

Cel mai important, Taa însuşi trebuia să fie convins că descoperise informații de o asemenea importanță răsunătoare, încât era obligat să le strige în gura mare.

16

În centrul turnului înaltului Consiliu al Templului Jedi se afla o imensă reprezentare holografică a galaxiei, pe care erau marcate zonele dificile şi locurile în care se desfăşurau activități Jedi. Proiecția sferică era schimbată în funcție de semnalele primite de un ansamblu multiinformațional aflat în camera din vârf a turnului, în timp ce un disc de calibrare pus în camera de sub proiecție concentra razele şi le proteja de fluctuațiile de tensiune.

Qui-Gon şi Obi-Wan stăteau pe pasarela circulară care înconjura holoharta, aşteptând să fie chemați în fața membrilor înaltului Consiliu. Câțiva Jedi erau prin jur, studiind harta sau îndreptându-se către unul dintre cele trei balcoane de contemplare exterioare care dădeau spre câmpia întinsă a oraşului de sub Templu. Din balconul de la apus avusese Qui-Gon prima lui imagine adevărată a Coruscantului.

— Aceasta este prima dată când văd Coruscantul subliniat, observă Obi-Wan în timp ce se uita la sferă, cu coatele sprijinite pe balustrada pasarelei.

Qui-Gon aruncă o privire spre sferoidul pâlpâitor care era Coruscantul, apoi îşi lăsă ochii să rătăcească la jumătatea perimetrului holohărții, unde un alt sferoid era aprins.

Dorvalla.

— Coruscantul ar trebui să rămână luminat tot timpul, începu el să zică, când încă un sferoid, la şi mai mare distanță de Dorvalla, începu să pâlpâie.

— Eriadu, spuse Obi-Wan, citind imaginea ataşată de el. Se uită întrebător la Qui-Gon.

— Locul întâlnirii comerciale la nivel înalt care va avea loc.

— A cui a fost ideea, maestre? întrebă Obi-Wan.

— A senatorului Palpatine, zise o voce umană de bariton din spatele lor.

Se întoarseră şi îl descoperiră pe Jorus C'baoth care îi urmărea. Un bătrân maestru Jedi uman, C'baoth avea o față ca tăiată în piatră, părul alb la fel de lung ca al lui Qui-Gon şi o barbă de trei ori mai mare.

— Palpatine reprezintă Naboo, adăugă C'baoth.

— Exact planeta pentru Qui-Gon, spuse un alt Jedi uman de mai departe de pe pasarelă.

C'baoth dădu din cap.

— Mai multe specii indigene pe kilometru pătrat decât ai întâlni de obicei pe o sută de lumi. Zâmbi slab. Îmi este uşor să mi-l închipui pe maestrul Qui-Gon pierzându-se acolo.

Înainte ca fie Qui-Gon, fie Obi-Wan să poată răspunde, Adi Gallia intră în camera holohărții.

— Te aşteptăm, Qui-Gon, anunță ea.

Qui-Gon şi Obi-Wan îşi împreunară brațele, astfel încât fiecare mână dispăru în mâneca opusă a robelor şi o urmară pe Gallia la turboliftul care ducea în camera din vârf.

— Nu spune nimic, Padawan, zise Qui-Gon încet când ajunseră în încăperea circulară. Doar ascultă şi învață.

Obi-Wan dădu din cap.

— Da, maestre.

Panouri din oțel transparent sprijinite în partea de sus de arce ofereau o privelişte panoramică. Tavanul era, de asemenea, arcuit, iar podeaua lucioasă era desenată ca o serie de cercuri concentrice, încrustată cu motive florale.

Lăsându-l pe Obi-Wan să aştepte lângă turbolift, Qui-Gon înaintă către centrul încăperii şi rămase în picioare, cu mâinile încrucişate pe piept.

La dreapta turboliftului şedea Depa Billaba, o femeie zveltă aproape umană de pe Chalacta, care purta un semn al iluminării între şi puțin deasupra ochilor. Lângă ea era Eeth Koth, cu fața acoperită de un labirint de linii şi cu capul chel bătut cu reminiscențe ale unor coarne galbene de diferite lungimi. Urma quermianul cu gât lung, Yarael Poof; apoi Adi, Opo Rancisis şi Even Pieli, un războinic lannik a cărui față purta o cicatrice ridată. La stânga lui Pieli şedea Yaddle, o femeie din specia lui Yoda; Saesee Tiin, un iktotchi cu coarne îndreptate în jos; Ki-Adi-Mundi, un umanoid deosebit de înalt de pe Cerea; Yoda, în scaunul roşu care îl îmbrățişa; şi egalul lui Yoda, Mace Windu, un om robust, cu pielea neagră şi cu craniul ras.

La stânga lui Windu, aproape de laterala opusă a intrării în turbolift, şedea Plo Koon.

Cu degetele împletite, Mace Windu se aplecă în față din scaunul său şi îi vorbi lui Qui-Gon.

— Tocmai ne-am întâlnit cu membrii Departamentului Judiciar, pentru a discuta în legătură cu tentativa de asasinat asupra cancelarului suprem Valorum. Sperăm că ne poți da mai multe informații despre ce s-a întâmplat la Senatul Galactic.

Qui-Gon dădu din cap.

— Cred că pot.

Yoda îi aruncă o privire lui Windu, apoi îşi ridică ochii spre Qui-Gon.

— Cum te-ai nimerit la Senat, Qui-Gon? Alertat de sursa ta din Frontul Nebula ai fost?

— O să răspund eu, zise Adi Gallia. I-am cerut lui Qui-Gon să mă însoțească la Senat, pentru a vorbi personal cu domnul Cancelar Suprem Valorum.

Windu o privi încruntat.

— În ce scop?

Adi se uită puțin la Qui-Gon.

— Qui-Gon are motive să creadă că domnul Cancelar Suprem greşeşte când se bazează pe planetele de pe ruta comercială Rimma în oprirea terorismului din acele sectoare.

— Aşa este, Qui-Gon? întrebă Ki-Adi-Mundi.

Qui-Gon dădu din cap.

— Frontul Nebula primeşte multe dintre fondurile sale chiar de la aceste lumi.

— Ştie multe despre situație, Qui-Gon, spuse Yoda pe un ton de laudă falsă. Corect a fost despre supraviețuirea căpitanului Cohl în explozia de la Dorvalla. Se opri. În spatele tentativei de asasinat Cohl este?

— Nu, maestre, zise Qui-Gon. Cohl se ascunde. Mai mult, nu sunt convins că Frontul Nebula chiar a vrut să îi facă rău cancelarului suprem.

Expresia lui Yoda deveni dură.

— L-au împuşcat. Urmăriți după documente până la baza lor secretă din sectorul Senex au fost.

— Prea uşor, maestre, zise Qui-Gon, fără să se dea bătut. Semnele au fost mult prea evidente.

— Terorişti sunt. Nu soldați.

Windu se uită la Yoda, apoi la Qui-Gon.

— Este evident că ai meditat la acestea. Continuă.

— Asasinii au tras în gărzile cancelarului suprem Valorum. Cred că raza de laser care l-a atins a fost una rătăcită. Fuga a fost, de asemenea, neconvingătoare. Şi cum trebuie să fi ştiut de la început că şansa de a scăpa toți era mică, de ce mai aveau acte la ei?

— Spre deosebire de căpitanul Cohl, nu, Qui-Gon?

Acesta dădu din cap.

— Nu ar fi fost atât de neatent.

Yoda îşi duse degetul arătător la gură.

— Asta el a plănuit – de departe. Să-ți cauți legătura bith în Frontul Nebula trebuie.

Qui-Gon se întoarse spre el.

— Aşa o să fac, maestre. Totuşi, de ce l-ar ținti Frontul pe Cancelarul Suprem, când, în cele din urmă, a luat poziție împotriva Federației Comerciale?

— Răspunde-ți singur la întrebări, zise Windu.

Qui-Gon inspiră adânc şi scutură iute din cap.

— Nu sunt sigur, maeştrilor. Dar mă tem că Frontul Nebula se gândeşte la ceva şi mai perfid.

Cu raze de lumină furioase țâşnind peste tot pe lângă el, *Şoimul-Liliac* zbura la suprafața unei planete verzi, înfrumusețată de două luni mici din apropiere, pline de

cratere. Aprigii lui urmăritori erau trei nave subțiri, vopsite în roşul Coruscantului de la prora la pupa, cu botul teşit, câte trei propulsoare subluminice în formă de tobe şi mai multe perechi de baterii de turbo-lasere.

Pe puntea înghesuită a navei de susținere, Boiny studia ecranele de autentificare ale consolei.

— Crucişătoare spațiale corelliene, căpitane! Câştigă teren rapid! Timp estimat până când ne ajung...

— Nu vreau să ştiu, spuse Cohl din scaunul căpitanului, în timp ce o explozie înclină puternic nava spre babord. La naiba cu Departamentul Judiciar! N-au altceva mai bun de făcut?

— Se pare că nu, căpitane, replică Boiny.

Cohl se întoarse de la videcranele din față pentru a se uita la Rella, care conducea nava.

— Cât mai e până putem să facem saltul la viteza luminică?

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

— Calculatorul de navigație nu vrea să răspundă.

Cohl se uită la Boiny.

— Convinge-l.

Rodianul se împletici prin cabina de comandă şi lovi cu palma în calculatorul de navigație.

— Asta era, zise Rella uşurată.

O altă rază de laser zgudui nava.

— Trece energia în deflectoarele din spate, ordonă Cohl.

— Acum, spuse Boiny, în timp ce îşi prindea iar centurile de siguranță.

Rella se întoarse puțin spre Cohl.

— Ştii, nu toți se desfată în situațiile grele.

El râse teatral.

— Asta spune cineva care susține că o scăpare nu merită dacă nu e la limită?

— Asta era vechea Rella. Cea nouă are idei diferite despre ce e distractiv şi ce nu.

— Atunci ai face mai bine s-o laşi deoparte pe noua Rella până când ajungem în spațiu liber.

Lovit în coadă, *Şoimul-Liliac* se clătină în timp ce se rotea pe o parte.

— Unde sunt coordonatele alea pentru salt? se răsti Cohl.

— Acuma vin, îl asigură Rella. E vremea să lăsăm sectorul ăsta în urmă, Cohl. Toate ascunzătorile noastre sunt supravegheate.

— Şi unde ar trebui să mergem?

— Nu-mi pasă dacă mergem să trăim cu hutt-ii. Tot ce ştiu e că aici a devenit prea fierbinte pentru noi.

Cohl se strâmbă.

— Nu-mi spune că ai muncii pentru viermii ăia umflați.

— Cine a vorbit de muncă?

— Cum rămâne cu retragerea noastră cu stil?

— În momentul ăsta, aş rămâne la retragere, una simplă.

Cohl scutură din cap.

— Nu la asta mă gândeam. Nu-mi place ideea de a fi gonit de pe terenul meu de vânătoare.

— Chiar şi când e clar că tu ai devenit prada? Cohl o privi pe Rella îndelung.

— Vorbeşti serios, nu? Te gândeşti să ieşi din cursă. Ea îşi muşcă buzele şi dădu din cap.

— Dacă nu te hotărăşti să-ți vină mintea la cap, Cohl. Suntem prea bătrâni pentru asta. Vreau să respect unele dintre promisiunile pe care ni le-am făcut, înainte să fie prea târziu.

El se gândi la asta, apoi hohoti.

— N-o să pleci. Ştii că ți-ar fi dor de mine şi că ai veni să mă cauți.

Rella îi aruncă o privire tristă.

— Încă te mai gândeşti la vechea Rella, Cohl.

El se uită la Boiny.

— Am sau nu dreptate că o să mă caute? Rodianul îşi înclină capul cu creastă.

— Nu mă băgați la mijloc. Nu sunt bun decât să îndeplinesc ordinele.

Cohl scutură din cap spre Rella.

— Prima noastră luptă.

— Greşit, Cohl. Ultima. Se întinse spre maneta de accelerație. Facem saltul în hiperspațiu.

Cu razele de laser încă muşcând din el, *Şoimul-Liliac* țâşni înainte. Stelele se alungiră, iar nava de susținere dispăru din vedere.

17

În camera de primire a biroului său din Senatul Galactic, Valorum îşi trase pe el roba din pânză veda şi îşi privi imaginea într-o oglindă cu ramă complicată. Brațul drept aproape i se vindecase şi, în locul tubului greoi, era o cutie moale, ascunsă în mâneca largă a mantiei.

Două Gărzi Senatoriale flancau uşa, stând cu fața spre încăpere, însă Valorum le ignoră în timp ce se pregătea pentru sosirea iminentă a maeştrilor Jedi Mace Windu şi Yoda.

Dinastia Valorum sperase de mult ca unul dintre vlăstarele ei să fie puternic în Forță, însă, după toate dovezile, se părea că Forța nu era în sângele lui Valorum. Totuşi, regretabila absență nu îl oprise pe Finis Valorum

să îi slăvească pe Jedi. Ca tânăr de vază pe Coruscant şi pe alte planete ale Nucleului, îşi petrecuse zile nenumărate cu cronicile de familie, devorând mărturii despre legăturile străbunilor săi cu ordinul – adesea cu Cavaleri şi maeştri Jedi legendari. Poveştile nu făcuseră decât să îi întărească o convingere apărută mai devreme, conform căreia, chiar dacă nu reuşea să fie un Jedi, cel puțin îşi putea modela viața după ei, comportându-se ca şi cum Forța ar fi fost aliatul lui, şi devotându-se apărării păcii şi dreptății în toate situațiile.

Însă Republica pe care Valorum o moştenise îi oferise puține oportunități pentru a întreține pacea sau dreptatea. Slăbit de lăcomie şi de corupție, Senatul devenise o unealtă pentru mărirea rupturii dintre bogați şi săraci şi pentru susținerea ambițiilor celor privilegiați şi influenți. Oricât încercase să rămână credincios idealurilor sale, Valorum se trezise înconjurat de delegați nărăviți la mită şi înrobiți de propriul interes. De ce să servească binele comun când era mai profitabil să servească Breasla Comercială, Uniunea Tehnică, Alianța Corporațiilor sau Federația Comercială?

Fie din motive personale, fie pentru favoruri comerciale oferite sistemelor lor natale, mai mult de jumătate dintre delegații din Senat răspundeau corporațiilor puternice, care, în schimb, cereau doar ca anumite moțiuni să fie respinse sau altele să fie susținute. Iar şi iar, Valorum era făcut să pară slab, inițiativele fiindu-i respinse, iar această aparentă slăbiciune îi făcuse pe cei care ar fi trebuit să înțeleagă mai mult să îl considere ineficient.

Incapacitatea, fireşte, era scopul nerostit al celor care corupeau. Dacă un conducător slab ar fi fost înlocuit, iar unul puternic, neproductiv, unul care doar abandonase lupta era văzut ca fiind cea mai bună soluție.

Jalnica poziție de mijloc fusese terenul lui Valorum de prea mulți ani, până de curând, când senatori ca Bail Antilles, Horox Ryyder, Palpatine şi alți câțiva începuseră să i se alăture, susținându-şi sprijinul pentru oprirea corupției – sau, cel puțin, pentru a o ține sub control. Mulți credeau că actuala criză care implica Federația Comercială ar fi fost o probă pentru ce îi aştepta. Valorum nu spera decât să-şi poată petrece ultimii ani de mandat făcând bine pentru toți, servind cu adevărat pacea şi dreptatea.

De aceea trebuia ca Frontul Nebula să fie oprit, în mod normal, Jedilor nu li se cerea să intervină în dispute comerciale, însă atentatul la adresa vieții lui Valorum avusese mai puțin de a face cu problemele comerciale decât cu păstrarea legii şi ordinii. Deoarece Jedi răspundeau în fața cancelarului suprem şi a Departamentului Judiciar, acum li se putea cere ajutorul şi, în acest sens, tentativa de asasinat însemnase tot răul spre bine.

Oricum, Valorum nu-şi amintea de vreun caz în care ei să fi refuzat să servească. Uneori, totuşi, a avea legături cu ei îl făcuse pe Valorum să se simtă ca şi cum ar fi stabilit contactul cu o putere chiar mai mare decât cea de care se bucurau diferitele consorții comerciale sau Republica.

În număr de zece mii, forța lor era atât de mare, încât ar fi putut conduce Republica dacă ar fi dorit – dacă dedicația lor față de pace ar fi fost mai puțin cinstită. Deşi guvernul Republicii finanța ordinea, uneori se părea să existe un preț în plus şi pentru sprijinul lor – un sentiment că într-o zi ar putea veni pentru a-i cere lui Valorum ca favorurile pe care le făcuseră să fie răsplătite înzecit. Deşi Valorum nu-şi putea închipui ce ar fi putut cere din ceea ce el sau Republica ar fi avut de oferit. În timp ce Jedi operau în lume, ei erau, în acelaşi timp, în afara ei, trăind

în interiorul Forței, ca şi cum aceasta ar fi fost o realitate diferită.

Uneori, lui Valorum i se părea că Jedi se comportau ca şi cum Forța ar fi condus lumea obişnuită şi că rolul Jedilor era de a se purta în aşa fel, încât să fie păstrat întotdeauna un echilibru între bine şi rău, între lumină şi întuneric – pentru ca balanța să nu se încline într-o parte sau alta, deschizând un portal prin care să se reverse întunericul sau lăsând lumina să îi orbească pe toți cu un adevăr mai important.

Cu două mii de ani în urmă, Jedi se confruntaseră cu o amenințare puternică la adresa păcii, în forma Lorzilor Sith şi a armatelor lor de ucenici din partea întunecată. Fondat de un Jedi decăzut, ordinul Sith credea că puterea ignorată era puterea pierdută. În locul dreptății pentru toți, căutau o autoritate unică. Agitația şi conflictul erau considerate mai importante pentru transformare decât înțelegerea treptată.

Din fericire, puterea întunecată nu era uşor de stăpânit şi, în decurs de o mie de ani, cei din ordinul Sith se distruseseră singuri în cele din urmă.

Valorum auzi gărzile luând poziție de drepți când uşa sălii de primire se deschise şi intră Sei Taria, urmată de cei doi maeştri Jedi. Demn în roba lui cu glugă, cu tunica albă din pânză şi cu cizmele cafenii până la genunchi, Mace Windu părea să umple încăperea. Dar micuțul şi enigmaticul Yoda, în veşmintele lui învechite şi mai puțin alese, era cel care ocupa cel mai mult spațiu.

— Maeştrii Windu şi Yoda, spuse Valorum cu căldură, vă mulțumesc că ați venit.

Yoda îl privi o clipă, apoi zâmbi uşor.

— Vindecat eşti.

Valorum îşi atinse antebrațul drept pe sub robă.

— Aproape. Dacă asasinul ar fi tras mai bine...

Windu şi Yoda schimbară priviri pline de înțeles.

— Cum vă pot sluji Jedi, domnule cancelar suprem? întrebă Windu.

Valorum le făcu semn spre scaune.

— Nu vreți să luați loc?

Windu se aşeză ținându-şi spatele drept şi tălpile lipite de podea. Yoda se gândi dacă să se aşeze, apoi păşi spre centrul încăperii, lovind podeaua cu toiagul său.

— În mişcare mai bine gândesc.

Valorum le făcu semn să iasă lui Sei Taria şi celor două gărzi şi se aşeză în fața lui Windu, de unde îl putea vedea şi pe Yoda.

— Cred că ați auzit că asasinii au fost identificați ca fiind membri ai Frontului Nebula. Valorum aşteptă ca Windu să dea din cap, apoi continuă. Cei câțiva care au reuşit să scape au fost urmăriți pe Asmeru, o planetă la marginea sectorului Senex.

Întinzându-se către masa care îl despărțea de Windu, Valorum activă un holoproiector. În conul de lumină albastră translucidă prinse formă o hartă stelară. Valorum indică un grup de sisteme stelare.

— Senex este un sistem autonom, condus de o dinastie de case regale aprig de independente. Republica respectă independența lumilor Senex şi nu doreşte să se amestece în problemele acestora – mai ales având în vedere cererea mea recentă ca planetele de pe ruta comercială Rimma, din apropiere, să se unească pentru a opri terorismul în sectorul lor. Totuşi, când problemele de acolo se întind peste stele pentru a afecta Coruscantul, nu putem sta deoparte.

Valorum închise holoproiectorul.

— Am comunicat cu conducătorii Caselor Vandron şi Elegin, care domnesc peste Asmeru şi alte sisteme din acea parte a sectorului Senex. Neagă faptul că au oferit Frontului Nebula adăpost. Susțin că teroriştii au cucerit Asmeru de la o populație indigenă scăzută şi că au folosit

planeta ca bază de operațiuni pentru atacuri împotriva navelor care călătoresc pe ruta comercială Rimma şi pe nucleul comercial corellian. Dorind să evite să devină ținte ale Frontului Nebula, Casele Vandron şi Elegin au ignorat activitățile de pe Asmeru.

— Până acum, interveni Windu.

Valorum dădu din cap.

— Au fost de acord să ne ajute în efortul nostru de a bloca Frontul Nebula pe Asmeru până la încheierea summitului comercial de pe Eriadu.

Yoda se încruntă.

— Crescători de sclavi sunt. Nu mai buni decât cei care formează Frontul Nebula.

Valorum recunoscu acest lucru cu un oftat obosit.

— Este adevărat. Sclavia este cea care a împiedicat sectorul Senex să facă schimburi libere cu Republica. Posibilitatea comerțului este cea care le stârneşte dorința de a ne ajuta.

Sprâncenele lui Windu se arcuiră.

— Ce fel de ajutor oferă Casele Senex?

— Sprijin logistic. Din cauza unui puț gravitațional din apropiere şi a minelor spațiale plantate de Frontul Nebula, nu este uşor să te apropii de Asmeru.

Windu se gândi la acest lucru.

— Doriți să însoțim crucişătoarele Departamentului Judiciar.

— Da, zise Valorum neutru. Dacă sunteți de acord, voi cere autorizarea Senatului. Dar lăsați-mă să vă explic. Această operațiune nu este creată pentru a fi o demonstrație de forță, nici o încercare de răzbunare pentru ce s-a întâmplat aici. Propune să trimitem două crucişătoare, purtând treizeci de judiciari, împreună cu atâți Jedi câți considerați potrivit.

— Din câte ştim, cei responsabili de atentatul la viața mea ar putea fi membri ai unei facțiuni radicale. Restul ar

putea să nu ştie nimic despre planul de asasinare. Cu toate acestea, nu vreau ca ei să întrerupă întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu. De asemenea, doresc să aflu ce au sperat să obțină prin asasinarea mea. Dacă acțiunile lor au la bază faptul că nu au fost incluşi în summitul comercial, atunci vreau să ştie că sunt dispus să mă întâlnesc cu ei, de îndată ce sunt de acord să se abțină de la atacarea navelor Federației Comerciale. Dacă nu doresc să accepte un armistițiu, este probabil ca Federația Comercială să primească aprobarea de a-şi mări arsenalul deja substanțial.

Windu îi aruncă o privire lui Yoda înainte de a răspunde.

— Şi dacă încercarea noastră de a comunica aceste lucruri celor responsabili este respinsă?

Valorum se încruntă.

— Atunci aş cere ca Jedi să aibă grijă ca nimeni dintre cei din Frontul Nebula să nu părăsească Asmeru. Trebuie ținuți acolo până la noi ordine.

Windu îşi mângâie bărbia netedă.

— S-ar putea să vă trimiteți judiciarii într-o capcană.

— Trebuie să ne asumăm acest risc, spuse Valorum cu severitate, apoi îşi îmblânzi vocea. Ar trebui cel puțin să încercăm să negociem înainte de a trece la măsuri disperate. Se uită de la Windu la Yoda şi înapoi.

Yoda se opri şi îl privi pe Valorum lipsit de înțelegere.

— Să rezolvi acest conflict vrei.

Windu îşi împleti degetele şi se aplecă înainte în scaun.

— Federației Comerciale nu ar trebui să i se permită să dețină armament suplimentar. Defensive sau nu, armele nu sunt calea de a rezolva asta. Astfel de acțiuni vor duce doar la înrăutățirea ei.

— Sunt de acord, spuse Valorum cu tristețe. Şi aş vrea să fi fost atât de simplu. Însă Federația Comercială este adânc implicată în politica Republicii.

— În război cu tine însuți eşti, observă Yoda. Prins în propriul tău conflict.

Umilit de remarcă, Valorum îşi clătină capul dintr-o parte în alta.

— Aceste probleme cer mare delicatețe şi înțelegeri pe care urăsc să le fac.

Windu strânse buzele.

— Ne vom gândi ce fel de ajutor vă putem da la Asmeru.

Valorum era dezamăgit.

— Mulțumesc, maestre Windu. De asemenea, aş dori să vă cer să vă gândiți şi la asigurarea pazei la summitul de pe Eriadu. Mă tem că nimeni nu este în siguranță.

Windu dădu din cap, se ridică şi merse către uşă. Yoda se întoarse spre Valorum înainte de a pleca.

— Vom discuta şi despre decizia noastră vă vom informa.

Cu inelele de andocare unite de un batardou rigid, *Şoimul-Liliac* şi o Formă Invizibilă modificată orbitau plictisitorul Asmeru învăluite din belşug în umbre.

— Să fiu cinstit, nu mă aşteptam să te întorci, îi spunea Havac căpitanului Cohl în compartimentul de la prora navei de susținere.

Cohl pufni.

— Să fiu cinstit, nu mă aşteptam să mă întorc.

Partenerul lui Havac, Cindar, se uită demonstrativ prin compartiment.

— Unde ți-e secundul, Cohl?

— A plecat, zise Cohl.

Havac îl privi o clipă.

— Şi tu nu ai plecat cu ea? De ce?

— Treaba mea, se răsti Cohl.

Cindar nu-şi putu reține un rânjet arogant.

— Te-ai întors pentru că nu ai putut rezista creditelor, şi ea da.

Cohl scutură repede din cap.

— Nu creditele m-au adus înapoi. Ci viața. Râse amar. Cum să se retragă cineva ca mine? Ce ştiu eu despre a fi fermier? îşi plesni pistolul de la şold. Asta ştiu eu. Aşa sunt eu.

Havac schimbă priviri satisfăcute cu Cindar.

— Atunci suntem şi mai încântați să te avem din nou la bord, căpitane.

Cohl se sprijini cu coatele de masă.

— Atunci încercați să nu-mi pară rău pentru călătorie.

Havac dădu din cap.

— Poate că nu ai auzit, însă Cancelarul Suprem Valorum intenționează să susțină taxarea zonelor libere. Dacă propunerea obține aprobarea Senatului, Federația Comercială îşi va vedea o mare parte dintre profituri sfârşind pe Coruscant. Toate ar fi bune şi frumoase dacă neimoidienii ar fi de acord fără zarvă, dar nu sunt. Vor încerca să acopere taxele ridicând prețurile transporturilor. Fără a avea pe altcineva cu care să facă transporturi, sistemele îndepărtate nu vor avea de ales decât să plătească oricât le cere Federația. Planetele care refuză să joace după noile reguli vor fi ignorate şi piețele lor se vor prăbuşi.

— Concurența va deveni ucigătoare, adăugă Cindar. Grea, mai ales pentru lumile care au nevoie disperată de a face comerț cu Nucleul. Va fi o grămadă de credite pentru cine va dori să profite de situație.

Cohl se uită fix la cei doi şi zâmbi batjocoritor.

— Şi ce are asta de-a face cu mine? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de nici una dintre părți.

Havac miji ochii.

— Exact de dezinteres este nevoie în misiunea asta, pentru că scopul nostru este de a schimba regulile.

Cohl aşteptă.

— Vrem să alcătuim o echipă de observatori, urmăritori şi experți în arme, zise Havac. Trebuie să fie foarte bine pregătiți şi ar trebui să împărtăşească înclinația ta puternică pentru imparțialitate. Dar nu vreau să folosesc profesionişti. Nu vreau să risc să fie deja supravegheați sau primii suspecți după aceea.

— Cauți asasini, spuse Cohl.

— Nu-ți cerem să fi implicat în acțiune, zise Cindar. Doar în livrare. Dacă ai nevoie să îți liniştești cumva conştiința, gândeşte-te la echipă ca la un transport de arme.

Cohl îşi răsfrânse buza de sus.

— O să te anunț când conştiința mea o să aibă nevoie de liniște. Cine-i ținta?

— Cancelarul Suprem Valorum, spuse Havac cu grijă.

— Vrem să lovim în timpul întâlnirii la nivel înalt de pe Eriadu, dezvoltă Cindar.

Cohl se holbă la ei amuzat.

— Asta e misiunea de mare importanță pe care o promiteați?

Cindar îşi desfăcu brațele uriaşe.

— Retragerea ta asigurată, căpitane.

Cohl scutură din cap şi râse.

— Cine ți-a băgat ideea asta strălucită în cap, Havac?

Acesta se îmbățoşă.

— Primim ajutor din partea unei puternice agenții externe care ne susține cauza.

— Aceeaşi care v-a spus despre transportul de aurodium.

— Cu cât ştii mai puțin, cu atât mai bine, îl sfătui Cindar.

Cohl râse iar.

— Informații secrete, ha?

Havac se încruntă îngrijorat.

— Nu crezi că se poate face?

Cohl ridică din umeri.

— Oricine poate fi omorât.

— Atunci, de ce eziți?

Cohl pufni în batjocură.

— Cred că voi doi mă luați drept negustor de furbogi. Doar pentru că am fost urmărit peste tot pe Rimma şi prin tot sectorul ăsta nu înseamnă că nu sunt atent şi la zgomotul din fundal. Ați încercat să-l omorâți pe Valorum pe Coruscant şi ați dat greş. Acum veniți spre mine, ceea ce ar fi trebuit să faceți de la început.

Cindar îi întoarse rânjetul.

— Nu te interesa, mai ştii? Te îndreptai spre o viață de condensat umiditatea pe Tatooine.

— În plus, nu am dat greş cu nimic, zise Havac. Ne-am gândit că l-am putea speria pe Valorum ca să invite Frontul Nebula la întâlnirea la nivel înalt. Nu a muşcat momeala, aşa că acum vrem să terminăm treaba pe Eriadu.

Cindar rânji cu răutate.

— O să-i stricăm summitul într-un fel pe care nimeni nu-l va uita prea curând.

Cohl se scărpină în barbă.

— Pentru ce? Ca Valorum să nu mai taxeze zonele libere? Cum ajută asta Frontul Nebula sau sistemele îndepărtate?

— Parcă nu te interesa politica, spuse Havac.

— Simplă curiozitate.

— În regulă, acceptă Havac. Fără taxare, nici o planetă nu va trebui să se teamă de creşterea costurilor. Cât despre Federația Comercială, vom continua să ne ocupăm de ea în felul nostru.

Cohl nu era convins.

— O să obțineți o recoltă de noi inamici, Havac – inclusiv Jedi, dacă mai ştiu şi eu câte ceva. Dar bănuiesc că nu mă plătiți să gândesc.

— Exact, punctă Cindar. Să zicem că ne laşi pe noi să ne facem probleme despre urmări.

— Mie-mi convine, spuse Cohl. Dar să vorbim despre Eriadu. Din cauza a ceea ce ați făcut pe Coruscant, securitatea va fi extrem de mare. Indiferent ce ați încercat să faceți, deja v-ați sabotat.

— Un motiv în plus să strângem o echipă extrem de bine pregătită, aprobă Havac.

Cohl îşi puse mâinile pe masă.

— O să am nevoie de o navă nouă. *Şoimul-Liliac* e prea bine cunoscut.

— S-a făcut, promise Cindar. Altceva?

Cohl se gândi repede.

— Bănuiesc că nu aveți ce face ca să nu-mi stea Jedi în cale.

Havac surâse.

— De fapt, căpitane, practic pot să îți garantez că Jedi o să aibă de lucru în altă parte.

18

Înaintând încet în lumina slabă a soarelui pe după curba unei luni minuscule, două crucişătoare diplomatice se apropiau de sfera galben-deschis a lui Asmeru. În faţa şi de ambele părţi a navelor corelliene cărămizii, zbura o escortă întunecată de vânători stelari Tikiar, semănând cu nişte păsări de pradă cu cioc şi gheare. În urma lor, încă ascunse de umbra lunii, veneau două cuirasate colosale, cu prore colţuroase şi aripioare elegante la pupa, acoperite cu arme şi purtând blazonul regal al Casei Vandron.

La ani-lumină distanţă, scrijelită pe fundalul brăzdat de stele, se profila o imensă spirală de lumină, pierzându-se către centrul de beznă pură.

Qui-Gon privea cerul acoperit cu vinişoare din cabina de comandă a crucişătorului care venea în urmă. Obi-Wan stătea lângă el, uitându-se printre scaunele din faţă pentru a vedea mai bine. Femeia pilot şi copilotul bărbat purtau uniformele albastre mulate ale Departamentului Judiciar.

— Ne apropiem de câmpul de mine, zise pilotul în timp ce mâinile îi erau ocupate cu reglarea instrumentelor.

Un grup de cilindri scânteietori îi atrase atenția lui Qui-Gon.

— Puteam să-i fi confundat cu asteroizi, spuse copilotul.

Obi-Wan se aplecă spre el.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Qui-Gon îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Să nu uiți asta când o să fim pe planetă, Padawan, spuse el încetişor.

Obi-Wan îşi înghiți o replică şi dădu din cap.

— Da, maestre.

Copilotul aduse pe ecran o imagine mărită a uneia dintre mine.

— Detonată la comandă, îi spuse el peste umăr lui Qui-Gon. Probabil că pot fi declanşate de navele-santinelă ale teroriştilor sau de jos.

În timp ce Qui-Gon se gândea la asta, o voce de femeie se auzi din difuzoarele cabinei de comandă.

— Proeminența, aici Eclipticul. Escorta noastră ne sfătuieşte să ridicăm ecranele deflectoare şi să ne urmăm neabătuți cursul. Scanerele de rază lungă arată trei nave de vânătoare în partea opusă a câmpului minat. Suntem sigur că ştiu de noi.

Qui-Gon îl atinse pe Obi-Wan pe umăr.

— E timpul să ne alăturăm celorlalți pe platforma centrală.

Părăsiră cabina de comandă înghesuită şi merseră spre pupa pe un coridor îngust care trecea direct prin stația de navigație, cea de comunicații şi camera echipajului. Coridorul se termina la un turbolift, cu care coborâră pe puntea inferioară. Apoi merseră înainte prin vestibulul platformei centrale şi intrară pe platforma largă.

Înfipte sub prora abruptă şi matricea de senzori din față, platformele conice erau interschimbabile şi capabile de a oferi diferite tipuri de atmosferă. În situații de

urgență, puteau fi ejectate şi folosite ca vehicule de salvare. Aceasta avea videcrane şi la babord, şi la tribord şi o masă circulară mare, cu un holoproiector în centru.

— Abordăm câmpul minat, zise Qui-Gon.

— Într-adevăr, spuse Cavalerul Jedi Ki-Adi-Mundi de la videcranul de la tribord. Avea un craniu alungit, neted şi o privire sfredelitoare. Pe bărbie purta un smoc lung de păr cenuşiu; pe buza superioară, mustăți lungi care se potriveau cu sprâncenele groase.

— Îngrijorat Padawanul tău pare, Qui-Gon, observă Yaddle din scaunul ei de la masă. Câmpul minat este sau alte motive?

Qui-Gon aproape zâmbi.

— Aşa arată el atunci când are previziuni. Când chiar este îngrijorat, scoate aburi pe urechi.

— Da, zise Yaddle. Cum se antrena l-am urmărit. Am văzut aburul.

— Nu sunt îngrijorat, maeştrilor, spuse Obi-Wan vesel. Doar mă gândesc la viitor. Aşteptă ca Qui-Gon să-i ofere o vorbă înțeleaptă despre Forța vie, dar, de data aceasta, maestrul rămase tăcut.

— Bine faci să priveşti în viitor, Padawan, îi zise Yaddle. Cu uşurință tratează problemele importante şi cu hotărâre pe cele neimportante. Dificil este să te confrunți cu o criză şi să o rezolvi cu blândețe, dacă nu înainte terminat eşti tu, căci nesiguranța îți va submina eforturile. Când timpul vine, a gândi înainte te ajută să tratezi cu uşurință.

Ochii ei mari se mutară asupra lui Qui-Gon.

— De acord eşti, Qui-Gon?

El înclină capul.

— După cum spui, maestre.

În partea opusă a mesei, pe diagonală față de Yaddle, Saesee Tiin ridică privirea şi zâmbi, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Qui-Gon. Lângă el, şi la fel de mică de

statură ca Yaddle, stătea Vergere, o femeie fosh, şi fostul ucenic al Thraciei Cho Leem, care părăsise ordinul Jedi cu câțiva ani în urmă. Trunchiul subțire al lui Vergere era acoperit cu pene scurte de diferite culori. Fața ei uşor concavă avea ochi oblici, gura largă cu mustăți subțiri şi era mărginită de urechi alungite şi antene gemene. O pereche de picioare articulate invers şi de tălpi late o ajuta să se deplaseze.

Alături de Vergere stătea Depa Billaba, gluga robei ei cafenie ridicându-i-se peste cap.

Vocea pilotului Proeminenței cârâi prin difuzoarele platformei.

— Maestre Tiin, transmisiune de la escorta noastră.

Qui-Gon se apropie de masă. În curând, imaginea unui aristocrat uman apăru deasupra holoproiectorului.

— Prețuiți membri ai Ordinului Jedi, începu bărbatul. În numele Lordului Crueya şi a Doamnei Theala din Casa Vandron, suntem onorați să vă urăm bun venit în sectorul Senex. Ne cerem iertare pentru ruta ocolită pe care am fost obligați să o urmăm şi, de asemenea, pentru precauțiile pe care circumstanțele ne-au obligat să le adoptăm. Forțele gravitaționale şi armele orbitale formează o combinație neobişnuit de imprevizibilă.

Zâmbi subțire.

— Oricum ar fi, sperăm să nu judecați sectorul Senex după ceea ce este posibil să întâlniți pe Asmeru. Planeta a avut odată oraşe mărețe şi palate uriaşe, însă toate au căzut pradă unei schimbări climaterice bruşte. Populația actuală este compusă din sclavi ossani creați pe planeta Karfeddion a Casei Vandron, însă interzişi aici din cauza diferitelor defecte. Crescuți pentru munci agricole, sclavii au reuşit să-şi facă o viață, deşi ne îndoim că îi veți găsi deosebit de primitori. Aceasta s-ar fi putut întâmpla şi în cazul membrilor Frontului Nebula, dacă nu ar fi avut arme superioare.

— Încântător, spuse Depa, destul de tare pentru a fi auzită doar de camarazii ei.

— Ne pare rău că nu putem fi de mai mult ajutor acum, adăugă omul. Poate când actuala criză va fi rezolvată, Casele Senex şi Republica se vor putea întâlni pentru a discuta probleme de interes şi de câştig comun.

Silueta în miniatură dispăru, lăsându-i pe cei şapte Jedi să schimbe priviri neîncrezătoare.

— Şi nici măcar la jumătatea câmpului de mine nu suntem, zise Yaddle.

Comunicatorul sună iar.

— Transmisiune de la suprafaţa lui Asmeru, anunţă pilotul. Navele-santinelă ale Frontului Nebula nu prezintă o ameninţare deschisă, dar vânătorii Casei Vandron au rupt formaţia pentru a se depărta de orice acţiune posibilă.

Prin videcranul de la babord, Qui-Gon vedea tikiarele aerodinamice depărtându-se graţios de Proeminenţa. Când se întoarse la masă, un umanoid cu piele tăbăcită şi cu o gură schimonosită barbar stătea în lumina albastră a conului holoproiectorului. Faţa îi era adânc ciupită de vărsat şi avea trăsături mari. Craniul era ras, în afara unei cozi împletite în creştet, care îi cădea pe umeri. Qui-Gon se gândi că vedea pentru prima dată unul dintre sclavii interzişi de pe Asmeru, până când humanoidul vorbi.

— Crucişătoare ale Republicii, identificaţi-vă sau deschidem focul.

Saesee Tiin se aşeză în faţa holocamerei şi vorbi pentru Jedi, cu gluga coborâtă pentru a-i dezveli faţa strălucitoare şi îngustă şi coarnele îndreptate în jos.

— Suntem membri ai unei misiuni diplomatice trimisă de Coruscant.

— Acesta nu este spaţiul Republicii, Jedi. Nu aveţi nici o autoritate aici.

— Ştim asta, răspunse Tiin cu o voce calmă. Însă am convins conducătorii acestui sector să ne îndrume la Asmeru pentru a deschide negocierile cu Frontul Nebula.

Umanoidul îşi arătă dinții.

— Problemele Frontului Nebula sunt cu Federația Comercială, nu cu Coruscantul – şi le putem rezolva pe acestea în felul nostru. Mai mult, ştim foarte bine cum "negociază" Jedi.

Tiin se întinse spre obiectivul holocamerei, mijindu-şi ochii.

— Atunci, să vă ofer un motiv. Coruscantul are probleme cu Frontul Nebula atunci când acesta atentează la viața unui demnitar al Republicii.

Umanoidul clipi, aparent uimit.

— Înțelesul îmi scapă, Jedi. A cui viață a fost amenințată?

— Viața Cancelarului Suprem Valorum.

Îngrijorarea întinse trăsăturile grosolane ale umanoidului.

— Îndrumătorii voştri v-au înşelat. Cum spuneam, nu avem treabă cu Republica.

— Unii dintre asasini erau de pe Asmeru, insistă Tiin.

— S-ar putea să fi fost de aici, dar nu ştim nimic despre acțiunile lor.

Tiin continuă să insiste pe ideea lui.

— Propun ca o persoană dintr-o poziție de comandă să vină la bord şi să discute cu noi.

Umanoidul râse batjocoritor.

— Cred că vă place să staţi în spațiu.

— Atunci ne laşi să venim la suprafață şi să vorbim cu voi?

— Avem de ales?

— Nu, nu chiar.

— Mă gândeam eu, zise umanoidul. Câți Jedi sunteți?

— Şapte.

— Şi câți judiciari?

— Cam douăzeci.

Umanoidul se întoarse pentru a discuta problema cu cineva nevăzut.

— Ca un semn de bună-credință, lăsați unul dintre crucişătoare pe orbită împreună cu cea mai mare parte a trupelor judiciare, răspunse el în cele din urmă. Două dintre Formele noastre Invizibile îl vor conduce pe celălalt crucişător.

Tiin aruncă o privire spre Yaddle, apoi spre Billaba, ambele dădură din cap. Se întoarse iar spre obiectivul holocamerei.

— Vă aşteptăm escorta.

— Mai e cineva aici care are încredere în asta? întrebă Vergere în timp ce crucişătorul cobora prin norii subțiri care abia ascundeau suprafața încrețită a lui Asmeru. Când nimeni nu răspunse Jedi-ului delicat şi cu pene, ea îşi scutură capul disproporționat de mare.

— Aşa cum mă temeam.

Qui-Gon îi aruncă o privire plină de înțeles lui Obi-Wan. Cei doi părăsiră platforma şi refăcură drumul spre cabina de comandă. Când ajunseră, trăsăturile geografice începeau să se vadă: lanțuri muntoase cu vârfuri înzăpezite, platouri aride, versanți abrupți cu terase complicate, acoperite de ogoare verde-pal, înălțându-se deasupra panglicilor de apă neagră curgătoare.

— Ce ar trebui să facem în caz de pericol, maestre? întrebă Obi-Wan încet.

Privirea lui Qui-Gon nu părăsi videcranul cabinei de comandă.

— Pe furtună, încerci să rămâi uscat fugind la adăpost. Dar, oricum, te uzi.

— E mai bine să accepți de la început că te vei uda, spuse Obi-Wan.

Qui-Gon dădu din cap.

Ruinele unui oraş antic din piatră excavată apărură la orizont – monumente monolitice, platforme rectangulare şi piramide în trepte, conturate pe cer, ca şi cum ar fi fost un lanț muntos. Direct dedesubt, forme geometrice şi simboluri animiste enorme fuseseră săpate în pământul continuu însetat. Oraşul era înconjurat de ziduri făcute din bolovani gigantici, aşezați în forma unor fulgere.

În jurul ruinelor se întindea un labirint de locuințe primitive, construite din noroi şi lut uscat la soare. Siluete minuscule puteau fi zărite mişcându-se pe drumurile prăfuite, unele dintre ele în căruțe, altele conducând turme de animale de povară cu păr lung, mari cât nişte bantha. Spre nord, un lac mare presărat cu insule stâncoase se întindea ca un lichid vărsat pe terenul plin de crăpături.

— Acolo e pista de aterizare, spuse pilotul.

Îi atrase atenția lui Qui-Gon spre o piață mare din centrul ruinelor, la fel de largă ca brațul-hangar al unui cargobot al Federației Comerciale şi de două ori mai lungă. Îngrădită pe toate cele patru laturi de piramide cu fețe netede, piața era destul de mare pentru o liotă de crucişătoare.

— Proeminența, aici Eclipticul, zise grăbită aceeaşi voce de femeie prin difuzoarele cabinei de comandă. Scanerele noaste au detectat cinci nave neidentificate ieşind din partea întunecată a lui Asmeru. Tikiarele şi cuirasatele Casei Vandron părăsesc orbita.

Qui-Gon se uită la pilot.

— E o capcană, căpitane. Ordonă Eclipticului să se retragă.

— Ecliptic, începu pilotul să spună, când o rafală lungă de paraziți se auzi din difuzoare. Apoi vocea femeii reveni, strigându-şi vorbele alarmată.

— Proeminența, au început să detoneze minele! Nu putem face manevre! Navele neidentificate se apropie. Patru vânători stelari şi o navă de susținere de clasă Furtuna.

Obi-Wan se uită cu ochii mari la Qui-Gon.

— *Şoimul-Liliac!*

— O să aflăm în curând.

Un țipăt prelung erupse din difuzoare. În acelaşi timp, Proeminența începu să se zgâlțâie puternic.

— Suntem traşi, spuse pilotul uluit.

Ea şi copilotul începură să se lupte cu manetele. Qui-Gon îşi lipi fața de videcranul rece din oțel transparent. O deschizătură rectangulară apăruse în fața înclinată a uneia dintre piramidele din piață, dezvăluind grilajul trădător al unei raze de tractare.

— E o matrice comercială, spuse Qui-Gon. Putem scăpa?

— Putem încerca, zise pilotul.

— Am putea să ne ardem motoarele subluminice, se gândi Obi-Wan să observe.

Copilotul deschise un canal cu stația de comunicații.

— Trimite o transmisiune rapidă pe Coruscant şi anunță-i despre situația noastră.

Dedesubt, tavanul plat al unei clădiri întinse se desfăcea precum o cortină. Țeava unei arme ieşi la iveală.

— Tun ionic, scrâşni pilotul din dinți.

Qui-Gon se ghemui lângă ea.

— Este clar că vizita noastră era aşteptată, căpitane.

Brusc, ea se roti către manetele care coordonau sistemul de ejecție al platformei principale.

— Maestre, spune-le camarazilor tăi să iasă de pe platformă. S-ar putea să mai avem o cale de scăpare.

Qui-Gon aruncă o privire pe videcran. Una dintre Formelelnvizibile de escortă îşi schimbase vectorul pentru

a trece în fața crucişătorului. Pista de aterizare era drept în față, la doar câțiva kilometri distanță.

— Există căi, căpitane. Dar nu cea la care te gândeşti.

— Fă cum îți spun! se răsti ea.

Qui-Gon ezită, apoi se întinse spre interfon.

— Maestre Tiin, evacuați platforma centrală imediat.

— De ce, Qui-Gon?

— Nu e timp de explicații. Grăbiți-vă!

Pilotul aşteptă confirmarea că platforma era goală. Apoi declanşă încărcăturile de separare ale platformei. Prora crucişătorului se ridică atunci când magneto-clamele de sub cabina de comandă explodară şi platforma se desprinse de fuselaj.

Aproape imună la efectele razei de tractare datorită dimensiunilor ei mici, platforma țâşni înaintea crucişătorului care încetinea, cu motoarele autonome arzând, însă cu direcția dictată de căpitanul Proeminenței.

Pilotul Formeilnvizibile care zbura în față nici nu a ştiut ce l-a lovit.

Izbit cu putere în coadă de către platformă, vânătorul stelar se zgâlțâi spre față, apoi viră violent în lateral. Pilotul încercă să redreseze, însă motorul repulsor fusese distrus şi mica navă era scăpată de sub control. Scuipând intermitent norişori de fum alb şi o dâră de lichide vâscoase, Forma Invizibilă se lăsă pe stabilizatorul drept, apoi începu o prăbuşire răsucită către piața centrală a oraşului.

Pilotul se aplecă înainte pentru a urmări vânătorul stelar, cu pumnul drept strâns.

— Rămâi pe direcție, îndemnă ea nava. Rămâi pe direcție...

Forma Invizibilă se izbi cu botul de latura înclinată a piramidei

care găzduia raza de tractare şi explodă. Aproape ratat, grilajul rezistă o clipă, apoi începură să joace scântei în perimetrul nevăzut al ecranului său deflector.

— Asta e tot ce ne trebuia! zise pilotul.

Acceleră la maxim cele trei propulsoare şi tocmai începea să se ridice când crucişătorul se opri zvâcnind, apoi fu eliberat, doar pentru a fi blocat iarăşi.

— Ai stricat-o căpitane, zise Qui-Gon, dar nu ai omorât-o.

Eforturile neîncetate ale pilotului de a scăpa reuşiră doar să arunce

crucişătorul într-o rotire ameţitoare pe orizontală. Încă prinsă pe jumătate de grilajul orbit, Proeminenţa se întoarse brusc spre tribord, zburând peste piaţă şi îndreptându-se direct spre piramida de la nord. Qui-Gon era convins că aveau să lovească structura frontal, dar în ultima clipă crucişătorul ţâşni în sus. Chiar şi aşa, coada lovi platforma superioară a piramidei, smulgând motoarele centrale şi de la tribord.

În aceeaşi clipă, tunul ionic deschise focul.

Energia pulsa din ţevile care trăgeau alternativ, găsind puncte slabe în burta navei. Exploziile săriră în jurul ecranului deflector, ramificându-se ca trăsnetele, apoi cuprinzând întreaga navă într-o pânză pâlpâitoare de lumină albastră.

Toate sistemele de bord cedară.

Tăcerea domni pentru o fracţiune de secundă, apoi energia reveni sporadic. Crucişătorul începu să plutească rapid pe diagonală, ţinut în aer de singurul său motor rămas.

Radiind în lumina apusului târziu, lacul negru se desfăcu sub ei.

— Şi eu care credeam că a te uda era doar o metaforă, maestre, zise Obi-Wan în timp ce se uita în jur după ceva de care să se ţină.

19

Proeminența sări pe suprafața lacului, apoi intră cu burta în apă şi începu să alunece spre centru. Crucişătorul se îndrepta spre una dintre insulele stâncoase, până când prora coborî şi lacul îi reduse impulsul de înaintare. Se opri zgâlțâindu-se în apa agitată, apoi se aplecă pe partea avariată şi începu să se scufunde încetişor.

Cei şapte Jedi şi cei câțiva judiciari de la bord se adunaseră deja la camera de presurizare a inelului de andocare de la tribord. Deschizând forțat trapa, se strecurară în apa rece şi începură să înoate către cea mai apropiată insulă, care se ridica într-un amestec de bolovani neteziți de apă şi de vânt până la o înălțime de o sută şi ceva de metri.

Ajuns primul la mal, Qui-Gon sări pe uscat, aterizând în picioare pe o fâşie îngustă de plajă stâncoasă. Valurile produse de prăbuşirea crucişătorului se spărgeau de gleznele lui. Îşi folosi mâinile pentru a stoarce nişte apă din părul şi barba lui lungi. Apoi îşi goli cizmele, îşi trase tunica udă de pe piept şi îşi puse roba pe care o ținuse deasupra valurilor în timp ce înota. Desfăcându-şi sabia de lumină de la centură, activă lama şi o flutură în fața lui. Satisfăcut că arma nu se stricase, o opri şi o prinse la loc de cureaua lată de piele.

Inspiră adânc, dar nu reuşi să îşi umple plămânii cu oxigen. Aerul de înaltă altitudine era tare; cerul; un bol întors; de cel mai închis albastru, părea să se sprijine de umerii albiți de zăpadă ai lanțurilor muntoase care mărgineau orizontul. Soarele lui Asmeru era o imensă pată

roşie spre vest. Temperatura scădea repede şi, cu siguranță, până la apus avea să ajungă sub zero grade.

Spre sud, cerul era brăzdat de dârele navelor care coborau în viteză prin puțul gravitațional al planetei, îndreptându-se, neîndoielnic, spre pista de aterizare. Pentru puțin timp, Qui-Gon se întrebă care dintre ele ar fi putut fi *Şoimul-Liliac*.

Se întoarse cu spatele la lac şi îşi lăsă privirea să rătăcească peste pietrele lipsite de viață. Creată mai degrabă de mâna omului decât de natură, insula era o piramidă, cu ruinele structurilor antice aşezate pe ea.

De ambele părți ale lui Qui-Gon, Jedi şi judiciari începeau să iasă din lac, tunicile şi uniformele lor îmbibate de apă îngreunându-i. Urmând exemplul lui Qui-Gon, Obi-Wan sări din apă, aterizând pe o piatră mai mică. Vergere pluti ca o pasăre acvatică până când ajunse la plaja pietroasă, apoi se folosi de puternicele ei picioare invers articulate pentru a se catapulta pe mal. Palmele uriaşe ale lui Saesee Tiin tăiau valurile ca nişte lopeți. Yaddle stătea pe umerii lați ai lui Ki-Adi-Mundi, cu brațele ei scurte încolăcite în jurul lungului său cap şi cu coada ei de păr brun-auriu lipită de craniul verde. În apropiere, Depa Billaba păşi grațios pe plajă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o baie caldă.

La trei sute de metri depărtare, carena Proeminenței se vedea încă deasupra luciului apei. Bule uriaşe de aer ieşeau la suprafață şi se spărgeau zgomotos.

Cu toții erau un pic amețiți. Având un braț rupt, pilotul crucişătorului era cel mai rănit. Suferind vizibil, se târî spre Qui-Gon, ajungând la el fără suflare.

— Am crezut că ne putem elibera, spuse ea, cerându-şi iertare.

— Nu-ți condamna acțiunile încă, răspunse Qui-Gon. Nimic nu se petrece la întâmplare.

Pilotul dădu din cap şi se uită la Sasee Tiin.

— Casa Vandron ne-a trădat.

Iktotchiul îşi încrucişă braţele pe pieptul masiv.

— Aceasta are mică însemnătate în situaţia noastră de faţă.

Îi aruncă o privire lui Yaddle.

— Întrebarea este ce facem acum?

— Un răspuns imediat întrebarea cere, răspunse micuţa Jedi, căci alţii la noi vin.

Qui-Gon îi urmări privirea. Câteva nave se apropiau dinspre malul de sud al lacului.

Obi-Wan întinse mâna să îşi desprindă sabia de lumină, însă Qui-Gon îl opri cu o privire.

— Mai e timp pentru asta. Acum trebuie să evaluăm unde ne aflăm.

Obi-Wan se uită în jur.

— Pe o insulă, în mijlocul unui lac, cu adversari care se apropie, maestre.

— Nu tu spuneai că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par?

Obi-Wan se încruntă.

— Recunosc, am greşit.

Qui-Gon îi puse mâna pe umăr şi făcu semn cu bărbia spre ceilalţi.

— N-are rost să ne transformăm în ţinte sigure.

Folosind Forţa şi luându-i pe judiciari cu ei, Jedi săriră pe bolovani. De sus, aveau un punct de observaţie mai bun de unde să vadă exact cine erau cei care se apropiau. Conduse de repulsoare, navele erau la fel de îngrozitor de complicate ca navele spaţiale ale Casei Vandorn. Unele aveau prore animistice întoarse în sus şi copastii ca nişte coaste; altele aveau pupa înălţată şi complexă, sculptată cu feţe oribile. Toate erau echipate cu arme cu laser.

Flota bestială se opri plutind aproape de insulă, cu armele îndreptate spre mal. Fiecare navă avea un echipaj

format din oameni, weequayi, rodieni, bithi, sullustani şi alții, mulți dintre ei purtând veşminte grele, mănuşi şi acoperăminte de cap care le ascundeau nasurile şi gurile.

Stând la prora navei conducătoare, un om înalt îşi desfăcu eşarfa colorată care îi masca partea de jos a feței şi îşi puse mâinile pâlnie la gură.

— Dacă are importanță, Jedi, aveam de gând să vă oferim o primire mai călduroasă şi, cu siguranță, mai uscată.

Saesee Tiin, Ki-Adi-Mundi şi Qui-Gon ieşiră la iveală.

— Aceeaşi primire călduroasă pe care ați oferit-o şi celuilalt crucişător al nostru? întrebă Tiin.

Omul puse barca să se întoarcă spre Tiin.

— Încercând să fugă, celălalt crucişător a lovit câteva mine şi a fost distrus. Nu am avut intenția să tragem în el.

— Care sunt intențiile voastre acum? întrebă Ki-Adi-Mundi.

— Mai întâi, să declarăm că suntem dezamăgiți că Jedi se opun liberului schimb în sistemele îndepărtate alegând să treacă de partea Federației Comerciale.

— Nu au trecut de partea nimănui, zise Tiin cu asprime. Singurul nostru scop este să rezolvăm această criză înainte să se transforme într-un război deschis. Acesta, de asemenea, este scopul Cancelarului Suprem Valorum, care este orice, dar nu duşmanul vostru în această problemă.

— Nu avem nici o legătură cu tentativa de asasinat, strigă cineva dintr-una din celelalte bărci.

Purtătorul de cuvânt al teroriştilor se răsuci mânios către sursa izbucniri, apoi îşi redobândi calmul.

— Dacă Valorum nu este duşmanul nostru, atunci de ce Frontul Nebula a fost exclus de la summitul de pe Eriadu?

— Dacă sunteți de acord să vă întâlniți cu domnul Cancelar Suprem, vă va explica motivele.

Omul scutură din cap.

— Nu-i de ajuns. Conferința va uni Federația Comercială şi Breasla Comercială împotriva noastră. Cerem ca Valorum să anuleze întâlnirea.

— Despre asta e vorba? întrebă Qui-Gon, făcând un gest larg. Vreți să ne țineți ostatici în timp ce vă anunțați cererile?

Omul îşi desfăcu mâinile acoperite cu mănuşi.

— Ce şansă avem ca Valorum să ne asculte şi altfel, Jedi?

Tiin răspunse:

— Şi dacă ar refuza să vă asculte Cancelarul Suprem acum?

— Atunci, mâinile lui Valorum vor fi pătate cu sângele acelora dintre voi care vor muri aici, spuse omul după o vreme. Continuă înainte ca vreunul dintre Jedi să poată răspunde. Cu toții ştim ce talente aveți. Nu suntem încă destul de disperați ca să vă luăm cu forța. Ştim că probabil puteți supraviețui pe grămada asta de pietre cât vreți, chiar şi fără hrană şi apă. Dar asta ne convine şi nouă. Deocamdată, faptul că sunteți izolați aici este tot ce contează. Sperăm, totuşi, să vă vină mintea la cap şi să ne lăsați să vă luăm prizonieri şi să vă închidem într-un stil care se potriveşte mai bine cu ceea ce sunteți obişnuiți.

Noaptea trecu încet.

Încălzindu-se prin Forță, Jedi se înghesuiră unii în alții pe podeaua de piatră a templului ruinat din vârful insulei, cu judiciarii strâns vârâți între ei. Baghetele luminoase le ofereau lumină atunci când era nevoie, iar tabletele de hrană le ofereau ceva energie. Însă nu exista apă, nici măcar cea din lac, din cauza salinității ei extrem de ridicate.

Vergere îşi băgă picioarele sub ea şi se aşeză ca şi cum ar fi clocit. Yaddle se înfăşură în roba ei delicată şi intră uşor într-o stare de transă. Qui-Gon, Obi-Wan, Depa

Billaba, Ki-Adi-Mundi şi Saesee Tiin făcură de gardă cu schimbul.

Deşi insula era lipsită de viață, Forța era puternică aici, în prezența spiritelor celor din străbuni care o construiseră.

Prin ferestrele trapezoidale ale zidurilor templului, răsăritul arunca umbre roşii lungi în încăpere. Când toți se treziră, Yaddle şi Depa Billaba trecură direct la treabă.

— Până acum, Coruscantul a aflat deja de situația noastră, spuse Billaba. Sunt sigură că domnul Cancelar Suprem nu va amâna întâlnirea la nivel înalt. Dar ar putea trimite mai mulți judiciari pe Asmeru.

— Un conflict care e sigur, zise Yaddle. Pierdut deja este Eclipticul, probabil cu toți cei de la bord. Acum, mai multe morți se întrevăd. O cale mai bună de a rezolva asta există.

Nu era prima dată în cei 476 de ani ai ei când micuța Jedi fusese luată prizonieră. Conform legendei, ajunsese la rangul de maestru după ce petrecuse mai mult de o sută de ani într-o închisoare subterană de pe Koba.

— Nu se poate ca Frontul Nebula să spere să obțină ceva dacă ne ține aici, spuse Qui-Gon cu vizibilă suspiciune. Cu siguranță ştiu că am reuşit să comunicăm cu Coruscantul înainte de a ne fi prăbuşit.

— Poate că nu gândesc aşa, sugeră Ki-Adi-Mundi. Poate că o astfel de strategie nu intră în joc.

Qui-Gon se uită la el.

— Dar intră. Deja am văzut-o în acțiune.

— Lui Cohl asta explică-i, când în cele din urmă te confrunți cu el, zise Yaddle. Până atunci, să hotărâm dacă să luptăm sau să renunțăm trebuie.

Vergere ciuli urechile mlădioase. Se uită cu subînțeles la Qui-Gon, apoi îşi mută ochii oblici spre intrarea fără uşă care ducea la camera alăturată a templului. Qui-Gon ascultă atent pentru o clipă, apoi el şi Ki-Adi-Mundi se

ridicară şi se mişcară în tăcere de fiecare parte a deschizăturii căscate.

Yaddle, Depa şi Vergere începură să discute iar, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Brusc, Qui-Gon şi Ki-Adi-Mundi se întinseră în intrare, trăgând în lumina slabă a soarelui un umanoid care arăta ca şi cum el, sau poate ea, ar fi ieşit din pământ. Pielea groasă a ființei era cu siguranță rezistentă la vânt, zăpada sau radiațiile solare de la mare altitudine. Cele patru brațe ale ei şi picioarele goale erau create pentru săpat şi excavat, iar spatele era construit pentru cărat greutăți.

Ochii, evident capabili să vadă pe întuneric, ieşeau în evidență pe o simplă idee de față, căreia îi lipseau nasul sau urechile şi care avea o gură abia potrivită pentru vorbire.

Ținut în strânsoarea celor doi Jedi, bipedul începu să bolborosească agitat într-o limbă necunoscută.

Depa se ridică în picioare.

— Vorbeşte limba negustorilor din Casele din sectorul Senex, spuse ea.

Yaddle dădu din cap.

— Unul dintre aşa-zişii lor sclavi stricați este.

Sclavul continua să vorbească, fixându-şi ochii asupra Depei.

Ea ascultă, apoi surâse blând, atingându-l pe umăr.

— Se pare că există o variantă la care nu ne-am gândit, le zise ea celorlalți. Acesta se oferă să ne ajute să scăpăm.

Qui-Gon îi vorbi sclavului.

— Prin ce metodă?

Depa traduse răspunsul.

— Pe drumul pe care a ajuns el la noi.

Sclavul făcu semn spre încăperea alăturată. Qui-Gon şi Obi-Wan aprinseră două baghete luminoase şi se

strecurară prin intrare. Pe zidul din spate al camerei o uşă de piatră de un metru grosime era crăpată.

— Acest loc ați explorat în timpul nopții sau nu? întrebă Yaddle din spatele lor.

— Da, maestre, spuse Obi-Wan.

Ea clătină din cap în semn de mustrare.

— Neglijenți sunteți.

Sclavul îi spuse ceva Depei.

— Acesta spune că templul şi oraşul sunt legate prin tuneluri subterane. Unele dintre acestea duc la structurile care înconjoară piața principală şi platforma de aterizare. Se pare că piața este slab păzită şi acesta crede că am putea cuceri cu uşurință vânătorii stelari aflați acolo.

Yaddle miji puțin ochii.

— În mod clar ceea ce trebuie să facem, zise ea. Mai puțin sigură sunt şansele de a părăsi Asmeru.

Tiin dădu din cap hotărât.

— Amânăm orice hotărâre până când ajungem la această variantă.

Într-un singur şir, intrară pe uşa ascunsă într-un coridor umed şi rece. La capătul unei scări abrupte, încă doi sclavi, aproape identici cu primul, aşteptau. Fumul acru, negru şi uleios se ridica în vălătuci din torțele pe care le purtau.

Tunelul larg de dincolo de trepte era construit din pietre necimentate, dar tăiate cu precizie, dintre care unele erau perfect curbate pentru a forma grinzi arcuite. Mişcările pământului produseseră stricăciuni operei anticilor. Apa lacului picura prin îmbinări odată solide şi se aduna în băltoace pe podeaua de piatră. În câteva locuri, zidurile erau în întregime încrustate cu sare.

Depa continuă să discute cu sclavul în timp ce începură să coboare sub lacul puțin adânc.

— Când Frontul Nebula a sosit prima dată pe Asmeru, i-au rugat pe sclavi să le ofere adăpost şi nu le-au

cerut nimic, explică ea. Însă la următoarele veniri – membrii pe care acesta îi numeşte "soldaţi"— i-au forţat pe sclavi să îşi predea casele şi să furnizeze mâncare. Soldaţii sunt la fel de cruzi ca Lorzii Senex şi adesea se înfruntă cu fondatori mai puţin violenţi ai Frontului despre cum ar trebui făcute lucrurile. Din fericire, acum sunt puţini soldaţi comandanţi pe planetă.

— Puţini soldaţi, îi zise Qui-Gon lui Obi-Wan. Ciudat.

— Cum aşa, maestre?

— Unde sunt ei când noi suntem aici?

Tunelul începu să se curbeze în sus şi picuratul încetă, arătând că ajunseseră pe continent. Tuneluri mai mici se ramificau în toate direcţiile şi existau semne vizibile că aceste coridoare erau folosite regulat pentru mersul prin oraşul antic. Suporturi de torţă primitive erau prinse de pereţi şi muchiile pietrelor de la intersecţiile tunelului fuseseră şlefuite de mângâierile nenumărate ale mâinilor.

— Suntem aproape de platforma de aterizare, anunţă Depa încet.

Tunelul central se deschidea într-o cavernă rectangulară mare, cu scări ducând în sus în centrul fiecărui zid. Depa arătă spre cea mai apropiată.

— Asta ne va duce în piramida nordică. Vânătorii stelari sunt parcaţi lângă structura care găzduieşte generatorul undei de tractare.

— E la ceva depărtare, spuse Qui-Gon.

Depa dădu din cap.

— Cele mai multe gărzi sunt staţionate în piramida cu undă tractoare. E sigur că o să întâmpinăm rezistenţă.

Sclavul îi conduse pe scări şi îi îndrumă prin mai multe cămăruţe către un portal masiv care dădea spre piaţă. Puteau fi văzute câteva Formelnvizibile, împreună cu *Şoimul-Liliac*, odihnindu-se pe trei platforme de aterizare.

Un pic mai departe, câteva gărzi înarmate schimbau observații în bazică.

Qui-Gon şi Obi-Wan îi conduseră pe toți în afară de sclavi în piață, cea mai mare parte din aceasta fiind învăluită în umbrele adânci ale dimineții. Nu erau nici la jumătatea drumului de cel mai apropiat vânător spațial, când o voce strigă:

— Mă bucur să văd că v-ați hotărât să veniți la noi.

Şapte săbii de lumină se aprinseră în grabă, iar Jedi formară un cerc de apărare, cu lamele de energie în poziție de parare. În centrul cercului, judiciarii se lăsară într-un genunchi, cu pistoalele pregătite.

Omul care le vorbise de pe nava plutitoare ieşi pe un balcon al unei structuri ca un palat care dădea spre piață. Apoi, pe toate laturile pieței, apărură soldați ai Frontului Nebula purtând toate felurile de arme cu laser. În spatele teroriştilor se adună o mulțime de sclavi curioşi, dar îngrijorați.

— Din nou suntem trădați, spuse Ki-Adi-Mundi.

Depa se uită în spate la intrarea în piramidă. Tremurând de o frică primitivă, cei trei sclavi erau împinşi înainte de doi terorişti înarmați.

— Doar pentru că am fost previzibili, zise ea.

— Maestre, cine este duşmanul nostru aici? întrebă încetişor Obi-Wan.

Qui-Gon clătină din cap.

— Mă tot întreb asta de la Dorvalla, Padawan. Toate astea înseamnă mai mult decât ştim noi.

Purtătorul de cuvânt al teroriştilor coborî pe o scară exterioară în piață, unde i se alătură un al doilea membru – un bith.

Obi-Wan îi aruncă o privire scurtă lui Qui-Gon.

— Maestre... nu e...

— Taci, Padawan, îl întrerupse Qui-Gon.

Omul şi bithul se opriră când încă erau la ceva distanță de cercul amenințător pe care îl formau Jedi.

— Acum avem două variante, începu omul. Fireşte, ne-am putea lupta. În final, probabil că voi ați ieşi victorioşi. Dar unii dintre ai voştri ar putea muri pe parcurs, iar cei care vor scăpa vor fi obligați să ne ucidă pe toți. Sau... făcu o scurtă pauză... am putea să ne coborâm cu toții armele.

Qui-Gon se uită la Yaddle şi la Tiin, care dădură scurt din cap şi îşi dezactivară săbiile de lumină. La un semnal din partea purtătorului de cuvânt, teroriştii începură să îşi retragă armele. Qui-Gon şi ceilalți Jedi făcură la fel, stingând lamele săbiilor, dar păstrând plăselele la îndemână.

— Sunt încântat că am putut ajunge la o înțelegere, spuse omul părând sincer uşurat.

Privirea lui Qui-Gon se plimbă peste teroriştii din fața lui.

— Unde este căpitanul Cohl? întrebă el după o clipă.

Întrebarea îl luă pe om pe nepregătite.

— Ah, desigur, răspunse el după o clipă. I-ai recunoscut nava.

— Unde e? repetă Qui-Gon.

Omul clătină din cap.

— Îmi pare rău să anunț că domnul căpitan Cohl nu se mai află printre noi. Cred că s-a retras. Dar să ne întoarcem la problemele actuale, am stabilit un armistițiu?

— Unul temporar, cel mult, îl avertiză Tiin.

— Câte o înțelegere o dată, zise teroristul, apoi se întoarse către soldații care îi mânaseră pe cei trei sclavi în piață.

Fără avertisment, pistoalele se descărcară şi sclavii căzură la pământ. Depa se desprinse din cerc şi se grăbi spre ei, lăsându-se într-un genunchi atunci când ajunse la

cel care îi scosese din piramidă. Atinse gâtul sclavului, apoi se uită la Yaddle şi clătină îndurerată din cap.

— Asta pățesc trădătorii, striga omul către sclavii care se adunaseră în jurul pieței.

Qui-Gon avu un schimb rapid de priviri cu Yaddle şi Tiin.

Şapte săbii se reaprinseră.

— Anulăm armistițiul, anunță Tiin.

20

Holograma arăta un crucişător diplomatic încercând să treacă printr-un câmp de mine spațiale asemănătoare cu asteroizii, atingând una, apoi alta şi alta, pierzând bucăți din el la fiecare confruntare şi, în final, pierind într-o scurtă furtună de foc tot mai puternic.

— Ăsta a fost Eclipticul, le explică Valorum senatorilor Bail Antilles, Horox Ryyder şi Palpatine, în biroul său din Clădirea Puterii Executive a Republicii. Imaginile au fost trimise de Famulus, una dintre navele Casei Vandron care a condus misiunea noastră în sectorul Senex. Toți cei douăzeci de judiciari de la bordul Eclipticului sunt considerați morți.

Valorum opri holoproiectorul şi se lăsă în scaunul său moale.

— S-a mai auzit vreo vorbă de la Proeminența? întrebă Antilles.

Valorum clătină din cap.

— Ştim doar că toți cei aflați la bord – şapte Jedi şi cinci judiciari – au supraviețuit prăbuşirii. S-ar putea să fie deja în captivitate.

— Există vreo dovadă care să arate implicarea Casei Vandron în asta? întrebă senatorul Ryyder.

Era extrem de înalt, chiar şi pentru un anx, cu un cap lung, acoperit de barbă, care se înălța ca un vârf de munte din gâtul curbat. Pielea lui era dungată în galben şi verde, iar degetele erau alungite. Prefera robele roşu-aprins, cu gulere rotunde înalte.

— Nici o dovadă, zise Valorum. Lordul Crueya susține că persoanelor de la comanda navelor lor li s-a ordonat dinainte să evite orice luptă, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Nu cred asta nici o clipă, spuse Antilles.

Valorum suspină.

— Nici eu nu sunt sigur că o cred. Maestrul Yoda a avut dreptate în legătură cu conducătorii sectorului Senex. Nu sunt mai buni decât teroriştii Frontului Nebula.

— Frontul a făcut vreo cerere? întrebă Palpatine cu blândețe.

— Nu încă. Dar bănuiesc că putem să prevedem ce va urma: cereri ca Federația Comercială să fie destrămată sau ca Republica să garanteze tarife reduse pentru sistemele îndepărtate. Nu voi fi de acord cu acestea, dar, măcar atât, ar trebui să amânăm summitul comercial până când este rezolvată această criză.

— Cu respect, nu sunt de acord, spuse Palpatine. Sunt sigur că exact asta vrea Frontul Nebula să facem.

Valorum se încruntă.

— I-ar putea ține ostatici pe supraviețuitori, domnule senator. Şi eu sunt responsabil pentru că i-am trimis în pericol.

— Un motiv în plus de a rămâne fermi. Palpatine se uită prin cameră. Domnule Cancelar Suprem, dacă îmi permiteți, este momentul potrivit să demonstrăm autoritatea întinsă a Republicii şi, astfel, să ne asigurăm de aprobarea taxării rutelor comerciale de către Senat. Mai

mult, cu Frontul Nebula eliminat, Federația Comercială va fi mai înclinată să accepte taxarea.

Valorum se încruntă la el.

— Trebuie să vă amintesc faptul că sectorul Senex nu este spațiul Republicii? A trimite trupe adiționale la Asmeru ar constitui o violare a suveranității lui Senex. Senatul nu va aproba niciodată o astfel de acțiune.

Palpatine rămase calm.

— Din nou, cer permisiunea să nu fiu de acord. Senatul va fi de acord pentru că interesele Republicii sunt în joc. Din nou se uită la Antilles şi la Ryyder. Presupunând, deocamdată, că Jedi au dat greş în misiunea lor diplomatică, Frontul Nebula este liber să întrerupă întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu şi, astfel, să mărească actualul conflict pentru a include nu doar Federația Comercială, ci şi Breasla Comercială şi Alianța Corporațiilor. Domnule Cancelar Suprem, chiar dumneavoastră ați spus că summitul nu ar trebui, în nici un caz, pus în pericol. Acesta a fost motivul cel mai important pentru care i-ați trimis pe Jedi pe Asmeru.

— Da, cedă Valorum, aveți dreptate.

— Şi cum rămâne cu Casele Senex? îl întrebă Ryyder pe Palpatine.

— Vor sprijini orice mod de acțiune vom aborda, chiar şi pentru posibilitatea că vom retrage restricțiile care i-au împiedicat să aibă posibilitatea de a face comerț direct cu Republica.

Valorum se gândi la observațiile lui Palpatine, apoi clătină din cap.

— Chiar dacă obținem aprobarea Senatului de a acționa aşa cum ați sugerat, o demonstrație de forță la Asmeru ar putea provoca Frontul Nebula să omoare ostaticii.

Palpatine zâmbi tolerant.

— Domnule Cancelar Suprem, ostaticii sunt Cavaleri Jedi.

— Atunci, poate că ar trebui să lăsăm Consiliul Suprem Jedi să decidă o direcție de acțiune.

Valorum îşi întinse pielea căzută de sub ochi.

— Sunt de acord. Mă voi ocupa personal de problemă.

Aerul slab al platoului şuiera de raze de laser, răsunând cu zumzetul săbiilor de lumină, energizate de explozii de lumină artificiale.

Qui-Gon, Obi-Wan şi Ki-Adi-Mundi stăteau spate în spate, respingând o ploaie de raze de laser pe care teroriştii o revărsau în piață. Lamele săbiilor lor – verde, albastră şi violetă – se mişcau mai repede decât putea percepe ochiul, arzând strălucitor ca nişte nove atunci când făceau razele să se lovească de zidurile de piatră străvechi şi să ricoşeze din fețele abrupte ale piramidelor.

În altă parte, stând dreaptă pe picioarele întinse, Vergere conducea o trupă de asalt pe scara unei structuri din apropiere, cu lama ei strălucitoare ca smaraldul, ridicată deasupra capului acoperit cu puf. Doi dintre judiciari o urmau în pasul ei rapid, trăgând în timp ce fugeau.

Nu departe, Saesee Tiin conducea altă pereche de judiciari într-un atac împotriva a şase terorişti baricadați pe o alee îngustă dintre două piramide, lama lui fiind o pată de culoarea cobaltului în timp ce para razele şi făcea pistoalele să zboare din mâinile întinse.

Yaddle şi Depa rămaseră alături de căpitanul rănit al crucişătorului lângă intrarea în piramida nordică. Ținute pe loc de un torent de foc din vârful turelei turnului ionic, îşi roteau şi îşi învârteau săbiile de lumină, respingând razele ca într-o întrecere sportivă nebună.

Cei mai mulți dintre sclavi se împrăştiaseră la primele focuri trase după execuția brutală a celor trei care îi

ajutaseră pe Jedi. Însă câțiva dintre bipezii născuți prin inginerie genetică erau folosiți ca scuturi vii.

Qui-Gon, Obi-Wan şi Ki-Adi-Mundi începură să-şi croiască drum tot mai adânc în piață, cu scopul de a ajunge la vânătorii stelari aflați la sol, sau poate chiar la nava de susținere, înaintea teroriştilor.

Qui-Gon înainta cu hotărâre, abia conştient de zumzetul lamei sale sau de rafalele de raze de laser. Mintea i se întorcea după fiecare acțiune a adversarilor săi, rotindu-se la dreapta, la stânga sau unde era nevoie. Nu lăsa vreo urmă din el în vreo direcție ori în vreun loc anume, concentrându-se doar pe ceea ce era în față, trecutul netezindu-se în urma lui ca siajul unei bărci care se opreşte.

Rămânea subtil şi imperceptibil, invizibil în detaşarea lui, niciodată zăbovind să privească sau agățându-se de gânduri legate de ce s-ar fi putut face.

Răniți de razele respinse, teroriştii îi căzeau în cale, deşi încă nu se întâlnise cu vreunul față în față şi, după cum stăteau lucrurile, nici nu avea să se întâlnească. Deja se retrăgeau repede spre vânătorii stelari.

— Dacă decolează, chiar o să avem de lucru, îi spuse el lui Obi-Wan într-un moment de liniște.

Apoi un nou sunet se adăugă în aerul rece. Pe lângă marginea ascuțită a piramidei sudice veniră două dintre navele cu repulsoare pe care Jedi le văzuseră ultima dată pe lac.

Raze de laser din armele cu repetiție ale navelor țâşniră în piață, carbonizând pietrele acolo unde loveau. În acelaşi timp, Qui-Gon şi Obi-Wan săriră la adăpost, în timp ce Ki-Adi-Mundi pară un şuvoi de foc care aproape îl făcu să se învârtă pe loc.

Navele se întoarseră pentru o nouă cursă, trăgând sălbatic.

Copleşiți pe moment, cei trei Jedi erau forțați să se retragă. Qui-Gon văzu că echipele lui Vergere şi ale lui Tiin erau şi ele împinse înapoi pe trepte şi în piață. Ajungând prima la sol, Vergere le făcu semn judiciarilor să fugă la adăpostul piramidei nordice, însă doar unul dintre ei ajunse. Celălalt fu doborât de focurile trase dintr-un turnn apropiat.

Cei doi judiciari care luptaseră alături de Tiin erau răniți. Iktotchiul îl ducea pe unul dintre ei sub brațul stâng, în timp ce continua să respingă razele de laser cu sabia de lumină strânsă în mâna dreaptă. Celălalt judiciar fugea cu spatele, acoperindu-le retragerea în mijlocul unei furtuni de foc de la bărcile de susținere.

Într-o pată de mişcare, Qui-Gon şi Obi-Wan se grăbiră în ajutorul lui Tiin, rotindu-se şi sărind în fața atacului.

Navele de susținere îşi încheiaseră trecerea şi descriau un arc pentru încă o rafală. La un semn din cap al lui Qui-Gon, el şi Obi-Wan săriră zece metri în aer cu săbiile ridicate, retezând motorul elevatorului repulsor al navei conducătoare.

Scânteile se revărsară asupra lor în timp ce aterizau şi se rostogoleau la adăpost. Deasupra, barca de susținere se legănă scăpată de sub control şi se izbi de etajul superior al palatului, explodând în fragmente încinse la alb şi prăvălind o avalanşă de pietre în piață.

Tiin şi judiciarii ajunseră în siguranța intrării în piramidă tocmai înaintea alunecării de piatră. Qui-Gon şi Obi-Wan îi urmară înăuntru, în timp ce razele de laser ale armei cu repetiție de pe cea de-a doua navă cădeau asupra coloanelor gravate şi asupra grinzii monolitice a deschizăturii.

Yaddle şi ceilalți erau strânşi în spatele coridorului.

Lipit de perete, Qui-Gon trase cu ochiul în piață.

— Trebuie să ajungem la vânătorii stelari.

— Dacă trebuie, vom ajunge, zise Tiin.

Obi-Wan dădu din cap spre Qui-Gon şi îşi reactivă lama.

Cu săbiile de lumină ridicate se năpustiră înapoi în piață.

Camera înaltului Consiliu părea goală fără cei trei maeştri care îi însoțiseră pe Vergere, Qui-Gon şi Padawanul său pe Asmeru. Acum Yoda era cel care stătea în centrul podelei încrustate cu mozaic, păşind în timp ce Mace Windu şi ceilalți discutau ce trebuia făcut.

— Chiar şi fără vreun semn de la Proeminența nu putem presupune că nava a fost distrusă ori că o persoană de la bord a fost ucisă, zise Windu. Tot ce simt despre această situație îmi spune că Yaddle şi ceilalți sunt în viață.

— În viață este ea, zise Yoda. Şi ceilalți. Dar în mare pericol sunt.

— Asta confirmă afirmația Frontului Nebula că dețin doisprezece ostatici, spuse Adi Gallia. Cer ca summitul de pe Eriadu să fie anulat.

— Valorum nu trebuie să le cedeze, avertiză Oppo Rancisis.

— Nu le va respecta cererile, îi asigură Windu pe toți. Ştie că făcând acest lucru nu va reuşi decât să scadă şansele de ratificare a propunerii de taxare.

— Frontul Nebula nu este cel mai important acum, spuse Yarael Poof. Federația Comercială contează.

Yoda se întoarse spre maestrul cu gât lung.

— Se crede că Frontul Nebula mai puțin important este. Dar, făcând asta, sunt. Făcând toate astea. Păşi în cerc, apoi se opri. Ne mută ca pe o masă de holojoc.

— Atunci trebuie să terminăm jocul, zise Even Pieli.

Windu dădu din cap.

— L-am asigurat pe Cancelarul Suprem Valorum că nu este nevoie să le ofere scuze în persoană. Am fost de

acord să intervenim astfel. Prin urmare, suntem şi noi la fel de responsabili ca el.

— La asta prea puțin ne-am gândit, spuse Yoda meditativ. Forțe ascunse lucrează. Se uită la Windu. Încețoşat este. Acoperit de motive dificil de înțeles.

Windu îşi împleti degetele şi îşi odihni coatele pe genunchi.

— Senatul i-a promis Cancelarului Suprem orice autoritate are nevoie pentru a rezolva criza. Dar nu putem lăsa decizia în seama lui.

Yoda dădu din cap.

— Concentrat asupra întâlnirii comerciale este.

— Departamentul Judiciar a primit, de asemenea, autoritate extinsă, continuă Windu. Ei susțin trimiterea de forțe adiționale de pe Eriadu, care este doar la un salt de poziția lui Asmeru în sectorul Senex.

— Judiciarii sunt pe Eriadu pentru a-i păzi pe Cancelarul Suprem Valorum şi pe delegați, zise Gallia.

— Departamentul Judiciar se simte sigur că au destul personal acolo pentru a se ocupa de ambele situații.

— Avem vreo asigurare că Familiile Senex nu se vor băga? întrebă Poof.

— Le-am putea oferi o înțelegere, spuse Pieli. De mult vor comerț cu Republica, dar au fost refuzați din cauza violărilor continue ale Drepturilor Rațiunii. Dacă ne oferim să mediem un acord între ei şi Republică, sunt sigur că ar fi de acord să omită orice încălcări teritoriale care apar din situația de pe Asmeru.

Yoda se uită la podea şi dădu din cap înainte şi înapoi.

— Mai adânc, mai întunecat şi mai mocirlos devine. Se uită la Windu. Câți Jedi sunt pe Eriadu?

— Douăzeci.

— Trimite zece pe Asmeru împreună cu judiciarii ca să îi ajute pe maestrul Tiin şi pe ceilalți, zise Yoda cu un glas tulburat. Când le va veni vremea datoriile le vom plăti.

Windu dădu sumbru din cap.

— Forța fie cu ei, spuse Gallia în numele tuturor.

21

Qui-Gon, Obi-Wan, Tiin şi Ki-Adi-Mundi țâşniră pe intrarea piramidei, atacând teroriştii care îi împinseseră înapoi. La un sfert din drumul care traversa piața imensă, Jedi se organizară într-o formație triunghiulară, lamele lor în continuă mişcare apărându-i de razele de laser care veneau din față şi din laterale. În spatele barierei de energie formată din săbii de lumină, Yaddle, Depa, Vergere şi doi dintre judiciari goniră să respingă focurile trase din spate.

În vârful triunghiului, Qui-Gon avansa neîncetat în luptă, rotindu-se şi ghemuindu-se, cu lama lui verde scoțând zgomote atunci când trimitea razele de laser în toate direcțiile. Teroriştii căzeau de pe scările, din balcoanele şi de pe acoperişurile din jur, însă nici unul nu fugea.

Veți fi obligați să ne omorâți pe toți, spusese purtătorul de cuvânt.

Pe neaşteptate, focurile de laser neîndurătoare începură să slăbească. Qui-Gon se uită o clipă înjur, dându-şi seama iute că teroriştii îşi îndreptau dintr-odată atenția spre perimetrul bine păzit al pieței.

Cu un tremur straniu de strigăte de luptă, sute de sclavi se năpusteau în piață de pe aleile adânci care

separau piramidele. Lipsindu-le ceva care să semene cu scuturile, mânuiau topoare şi cuțite din piatră, sulițe cioplite din cozile uneltelor şi orice alte lucruri cărora putuseră să le facă un tăiş sau să le pună unul.

Razele de laser îi doborau cu zecile, însă ei tot veneau, hotărâți să îi gonească de la putere pe veneticii care îi jefuiseră de puțina libertate şi demnitate pe care le aveau.

Qui-Gon înțelese că revolta trebuie să fi fost plănuită de ceva vreme. Însă doar hotărârea nu avea să îi ajute să câştige împotriva laserelor.

El şi Obi-Wan îşi întețiră atacul, cu Vergere aflată într-o lateralã a lor, sărind mult în aer şi întorcându-se pe pământ în timp ce tăia cu sabia. Prinşi între sclavii rebeli şi Jedi, teroriştii se adunară în două rânduri, câte una pentru fiecare tabără.

O a doua surpriză îl făcu pe Qui-Gon să se oprească. Unii dintre terorişti erau loviți de focuri de laser. Părea imposibil ca sclavii să fi reuşit cumva să reconfigureze pistoalele pentru a se potrivi mâinilor lor fără degete.

Apoi văzu de unde se trăgea.

Avansând în salturi ca de broască, venea un contingent de terorişti condus de bithul care fusese informatorul lui Qui-Gon.

Evenimentele din acea zi spărseseră Frontul Nebula în două facțiuni: militanții responsabili pentru atacul asupra lui Valorum şi moderații care atât de mulți ani se limitaseră la acțiuni non-violente împotriva Federației Comerciale.

În mod clar, militanții nu anticipaseră insurecția propriilor camarazi. Dintr-odată, cursa pentru Formelelnvizibile de la sol deveni mai disperată decât oricând.

Unul dintre vânătorii stelari deja se înălța cu ajutorul elevatoarelor repulsoare. Dându-şi seama ce se întâmpla

dedesubt, pilotul descrise o jumătate de întoarcere şi deschise focul cu tunurile cu laser de la prora. Fiecare rază de energie pură decima oponenții. Piatra exploda din structurile dimprejur şi ziduri de trăsnete şuierau prin aer ca şrapnelul, sfâşiindu-i pe cei ce reuşiseră să scape de razele fatale de energie.

Qui-Gon înțelese că acel singur vânător spațial putea răsturna soarta bătăliei – nu doar împotriva alianței de sclavi şi de moderați, ci şi împotriva Jedilor.

Chiar în timp ce se gândea la asta, Forma Invizibilă începu să se rotească spre partea câmpului de luptă în care se aflau Jedi. Laserele din vârfurile aripilor ieşiseră la vedere, pregătite de tragere, când, brusc, vânătorul stelar explodă. Bucăți din aripile înclinate se loviră de grilajul undei tractoare, iar fuselajul în flăcări căzu învârtindu-se în piață.

Qui-Gon ridică privirea de unde se lipise de pământ. Platforma de aterizare era plină de rămăşițe încălzite la alb, din care mici bucățele îi arseseră găuri în mantie.

Cercetă din ochi piața după semnele armei care doborâse nava, doar pentru a înțelege că lovitura nimicitoare nu venise de nicăieri de la sol.

Venise de sus.

O navă alb-cărămizie zbura pe deasupra, atât de aproape, încât îl făcea pe Qui-Gon să clănțăne din dinți.

— Lanțetă judiciară, spuse Obi-Wan când urletul vânătorului spațial trecu.

Venele albe de pe cupola albastră a cerului îi spuneau lui Qui-Gon că şi alte nave coborau prin puțul gravitațional.

Se întoarse în spate pentru a se uita la Depa şi la judiciari, dintre care unul vorbea în comunicatorul de la încheietura mâinii. Simțind privirea lui Qui-Gon asupra lui, judiciarul se uită în sus şi îşi ridică pumnul stâng într-un semn încrezător.

Qui-Gon îşi înalță ochii spre cer. Dinspre sud, se apropia un crucişător corellian.

Totuşi, imaginea navelor care coborau nu îi împiedica pe radicali să îşi continue lupta pentru Formelelnvizibile. Încă trei vânători stelari se ridicară din piață. Dar, în loc să piardă vremea trăgând asupra sclavilor, navele țâşniră spre est, cu două lanțete pe urme. O a patra Formă Invizibilă prinse viață şuierând zgomotos, reuşind, în timp ce se ridica învârtindu-se, să doboare o lanțetă care se apropia.

La stânga lui Qui-Gon, tunul ionic pulsa. Orbită de o lovitură directă, o altă lanțetă se întoarse pe spate şi căzu în tăcere spre pământul uscat. În curând, o explozie se ridică în înaltul cerului din spatele piramidei sudice.

Tunul continuă să trimită raze de foc ucigaş către cer, însă alianța de sclavi şi moderați deja cucerea amplasamentul. Doisprezece războinici căzură în atac, însă restul continuă, aruncând grenade termale de la adăpostul unui monument dărâmat.

O clipă mai târziu, amplasamentul tunului scuipă o coloană înaltă de foc arzător şi făcu implozie.

Agitația din piață împiedicase până acum crucişătorul să aterizeze, în timp ce plutea la nivelul vârfurilor piramidelor, trapele se deschiseră în burta navei şi douăzeci sau mai multe persoane coborâră pe cabluri de monofilament. Jumătate dintre ele erau înarmate cu pistoale, restul, cu săbii de lumină strălucitoare.

Bătălia mai continuă cu furie pentru câteva minute. Apoi, înconjurați, militanții începură să îşi predea armele şi să cadă în genunchi. Prizoniere ale sclavilor, alte grupuri erau conduse în piață cu mâinile ridicate deasupra capetelor.

Tiin, Depa Billaba şi o parte din întăririle Jedi începură să se plimbe printre dărâmături, adunând armele şi îngrijindu-i pe răniți. Qui-Gon o văzu pe Yaddle stând la

intrarea în piramida nordică şi clătinând din cap consternată.

El şi Obi-Wan începură să îl caute pe bith. Curând, îl văzu pe Obi-Wan făcându-i semn spre colțul de sud-vest al pieței.

Qui-Gon îşi prinse sabia de lumină la centură şi începu să fugă. Ştiu înainte de a ajunge că îl aştepta o nenorocire.

Bithul stătea pe o parte, ghemuit, apăsând cu degete lungi pe o gaură din burtă. Qui-Gon se lăsă într-un genunchi lângă el.

— Am încercat să iau legătura cu tine pe Coruscant, începu cu voce slabă extraterestrul cu ochi negri. Dar, după ce s-a întâmplat la Dorvalla, Havac şi ceilalți au bănuit că există un informator printre ei.

— Havac? întrebă Qui-Gon. El e cel care a pus să fie executați sclavii?

Bithul clătină din capul său mare.

— El e doar un locotenent. Havac e şeful. Dar nu e pe planetă... mulți militanți nu sunt. Se opri să ia o gură de aer. Au stricat tot ce am încercat noi să facem. Au transformat asta într-un război cu Federația Comercială şi, acum, cu Republica.

— S-a terminat, zise Qui-Gon. I-ați dat jos. Păstrează-ți puterile, prietene.

Bithul îl apucă de antebraț pe Jedi.

— Nu s-a terminat. Au plănuit ceva îngrozitor.

— Unde? întrebă Obi-Wan. Când?

Bithul se întoarse pe jumătate spre el.

— Nu ştiu. Planul a fost secret pentru cei mai mulți dintre noi. Dar ştiu că îl implică pe căpitanul Cohl...

Vorbele bithului se pierdură. Qui-Gon simți privirea lui Obi-Wan. În acelaşi timp, ochii extraterestrului se goliră de viață.

— E mort, maestre, zise Obi-Wan.

— Jedi, spuse cineva din spatele lui Qui-Gon. Cel care vorbea era un umanoid nikto, cu față plată şi cornoasă. Nu vreau să mă bag, dar prietenul tău a fost şi al meu.

Qui-Gon se ridică în picioare.

— Ce ştii despre acest plan care îi implică pe cel numit Havac şi căpitanul Cohl?

— Ştiu că are legătură cu Karfeddion.

— Karfeddion? repetă Obi-Wan, în timp ce îi oferea niktoului cea mai neîncrezătoare privire a sa.

— Planeta de baştină a Casei Vandron, spuse Qui-Gon. În adâncul lui Senex. Se întoarse iar la umanoid. Cum te cheamă?

— Cindar.

— Ştii cum arată acest Havac?

— Da.

Qui-Gon se gândi la ceva, apoi zise.

— Vino cu noi.

Îl conduse către locul în care Tiin, Yaddle şi alții erau adunați în piață.

— Acum nu avem timp să ne ocupăm de astea, spunea Tiin făcând un gest larg spre distrugeri. Înaltul Consiliu şi Departamentul Judiciar ne-au ordonat să părăsim sectorul Senex cât mai repede posibil.

— Trebuie să mai facem o oprire mai întâi, îl întrerupse Qui-Gon. Pe Karfeddion.

Tiin se uită fix la el, aşteptând o explicație.

— Cohl execută alt plan. Qui-Gon arătă spre Cindar. El ne va ajuta să luăm urma lui Cohl.

Tiin şi Yaddle avură un scurt schimb de priviri.

— Cohl nu mai lucrează pentru Front, spuse Tiin. Măcar asta am auzit cu toții.

— Planul a fost ținut secret. Cineva pe nume Havac este în spatele lui. Trebuie să mergem pe Karfeddion.

— Imposibil, Qui-Gon, zise Yaddle clătinând din cap. Să părăsim Senex trebuie.

Qui-Gon îşi îndreptă spatele.

— Atunci o să mergem eu şi Padawanul meu.

Obi-Wan căscă uşor gura.

— Nu în vreuna dintre navele noastre, Qui-Gon, spuse Tiin pe un ton provocator.

Qui-Gon se uită în jur.

— Atunci, o să folosim *Şoimul-Liliac*.

— O problemă personală o faci, zise Yaddle. Un ordin direct al înaltului Consiliu vei încălca.

Qui-Gon nu o contrazise.

— Datoria mea este față de Forță, maestre.

Yaddle îl cercetă o vreme.

— În ce scop, Qui-Gon? În ce scop?

Panoul holografic care strălucea prin fumul de t'bac din tavernă transmitea: Mynockul beat îi salută pe spărgătorii de căpățâni karfeddionieni. O echipă de smashball, Spărgătorii de Căpățâni erau cunoscuți în tot sectorul Senex pentru nepăsarea lor evidentă față de regulile jocului şi de viețile adversarilor. O duzină gălăgioasă de eroi locali era adunată în colțul Mynockului Beat, ridicând carafe de băutură fermentată unul în cinstea altuia şi a oricui se mai nimerea prin preajmă, fiind tot mai beți odată cu trecerea timpului şi mâncându-i pielea să provoace un scandal major.

La câteva separeuri mai departe, Cohl şi Boiny şedeau împreună cu un om care ar fi putut fi un membru al Spărgătorilor de Căpățâni – dacă ar fi fost cu câțiva centimetri mai scund şi ar fi arătat ceva mai puțin periculos.

O femeie umanoid plăcută, crescută la una dintre fermele de sclavi de pe Karfeddion, aşeză un lichid galben-deschis în fața invitatului lui Cohl, care deşertă pe

gât dintr-o singură mişcare băutura faimoasă pentru tăria ei.

— Mulțumesc, căpitane, spuse omul cu sinceritate, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Nu gust prea des băutură adevărată.

Cohl îl măsură pe Lope, aşa cum îşi zicea omul, din capătul opus al mesei. Faptul că Lope putea să-şi poarte de grijă într-o încăierare era dincolo de orice îndoială. Însă operațiunea Eriadu nu avea să recurgă la forță brută, ci la o combinație de talent şi de inteligență. Fireşte, chiar şi în cele mai atent construite scenarii puteau apărea situații în care să se ajungă la muşchi. Dar Cohl tot nu era convins că Lope ar fi fost potrivit să rezolve chiar şi acea variantă.

— Care e specialitatea ta? întrebă el după un moment.

Lope îşi sprijini coatele pe masă.

— Vibro-sabie, baston paralizant. Dar mă descurc şi cu un pistol – BlasTech-uri, Merr-Sonnuri, Czerakuri...

— Dar preferi lupta corp la corp.

Lope ridică din umeri.

— Când se ajunge direct la asta, da, cred că da. De ce, care-i misiunea, căpitane?

Cohl clătină din cap.

— Nu pot să-ți zic decât dacă mă hotărăsc să te iau la bord.

Lope dădu din cap.

— Înțeleg. Dar chiar mi-ar plăcea să mă angajezi, căpitane. Nu mai sunt alții mai buni ca tine.

Cohl ignoră complimentul.

— Unde ai lucrat?

— În mare parte, pe tot nucleul comercial corellian. Am participat la conflictul Stark. Aş fi încă în Nucleu, dacă nu s-ar fi pus un preț pe capul meu pentru o crimă pe care am făcut-o pe Sacorria.

— Mai eşti căutat şi în altă parte ?

— Doar acolo, căpitane.

Cohl era uşor încurajat. Lope era tipic pentru proscrişii care fugeau în sistemele îndepărtate, dar nu era profesionist.

— Te deranjează să lucrezi cu extratereştri, Lope?

Lope aruncă o privire scurtă spre Boiny.

— Nu cu rodieni. De ce, mai ai şi alții în echipaj?

— Un gotal.

Lope îşi mângâie falca acoperită de bărbuță.

— Gotal, ha? Pot să lucrez cu ăştia.

Brusc, se stârni o agitație la intrarea în tavernă şi patru oameni amenințători îşi croiră drum spre bar. Cohl se gândi că ar putea fi membri ai Spărgătorilor de Căpățâni sau ai altei echipe rivale, până când cel mai solid dintre ei se sui pe bar şi trase un foc de pistol în tavan.

— Lope, ştiu că eşti pe undeva pe aici, strigă el în timp ce tencuiala plutea în jurul său şi el cerceta separeuri le şi mesele. Unde eşti, vierme cu două fețe?

Cohl îşi mută privirea de la omul de pe bar la Lope.

— E un prieten de-al tău?

— Nu pentru mult timp, zise Lope, ridicându-se în picioare şi făcând cu mâna. Aici, Pezzle.

Pezzle miji ochii în direcția lui Lope, apoi sări de pe bar şi începu să înainteze împingând şi înghiontind prin mulțime, cu trupa lui pe urme.

— Eşti un mincinos de două parale, spuse el de îndată ce ajunse la separeu. Te-ai gândit că poți să pleci fără să ne plăteşti, nu?

Cohl îl urmări pe Lope cum cuprindea totul dintr-o singură privire: arma ridicată a lui Pezzle, poziția celorlalți trei oameni, cât de departe îşi țineau mâinile de pistoale.

— Nu vă meritați plata, zise Lope neutru. Nu v-ați ocupat decât de unul dintre ei şi m-ați lăsat pe mine să strâng după voi.

Cohl şi Boiny începură să se strecoare afară din separeu, dar Lope îşi puse mâna pe umărul lui Cohl.

— Nu te depărta, căpitane. Termin imediat. Poți să o iei ca pe o audiție.

— În regulă, spuse Cohl şi se aşează la loc.

Clienții din separeurile alăturate nu erau la fel de încrezători precum Cohl. Cățărându-se peste scaune şi orice le mai stătea în cale, începură să fugă din linia de tragere.

Transpirând din greu, Pezzle înghiți în sec şi îşi recăpătă vocea.

— O să plăteşti, zise el, împroşcând salivă cu buzele groase.

Cohl nici nu văzu când arma lui Lope ieşi din toc.

Zări o pată, care era mâna lui Lope, în mişcare, auzi câteva arme descărcându-se şi, în clipa următoare, Pezzle şi oamenii săi zăceau unii peste alții pe podea.

Cu pistolul încă fumegând în mână, Lope se uita la Cohl în aşteptare.

— Eşti bun, zise Cohl dând din cap.

Astroportul Karfeddion era o întindere de terminale de andocare, ateliere de reparații şi taverne chiar mai prăpădite decât Mynockul Beat. Făcând un semn din cap către câțiva membri ai echipajului de întreținere al Terminalului 311, Cohl, Boiny şi Lope se îndreptară spre cargobotul obosit pe care Frontul Nebula îl oferise.

— Ce s-a întâmplat cu *Şoimul-Liliac*, căpitane? întrebă Lope în timp ce se uita cu nesiguranță la navă.

— E prea cunoscut pentru locul în care mergem, spuse Cohl.

Îl prezentă pe Lope celor doi oameni care stăteau la baza rampei de urcare la bordul cargobotului.

— Căpitane, zise unul dintre ei cu o voce scârțâitoare, vă aşteaptă o tipă în compartimentul de la prora.

— Cine e? întrebă Cohl.

— N-a vrut să zică.

Cohl şi Boiny schimbară priviri.

— Poate că e vânătorul ăla de recompense pe care îl căutați, sugeră rodianul.

— Am altă părere, spuse Cohl, fără să explice.

— Nu cred...

— Cine altcineva ar putea fi? Singurul lucru pe care nu îl înțeleg este cum a dat de mine.

— Poate că a prins un dispozitiv de urmărire de tine înainte să plece, sugeră Boiny.

Îl lăsară pe Lope şi pe ceilalți să se cunoască mai bine şi urcară pe rampă.

— Nu ți-am spus c-o să-i fie dor de mine? întrebă Cohl peste umăr de îndată ce păşi în cala de la prora.

Rella şedea în scaunul lui Cohl, cu picioarele ei lungi unul peste altul.

— Ai avut dreptate, Cohl, zise ea. N-am putut sta departe – dar nu din motivele la care te gândeşti tu. Îmbrăcămintea ei formată din tunică, pantaloni, capă şi glugă era făcută dintr-o fibră argintie metalică ce sclipea atunci când ea se mişca.

— După cum arăți, aş spune că ai intrat prea mult în fondul de pensie şi acum ai nevoie de credite.

Ea se încruntă la el.

— E sigur să vorbim aici?

Cohl făcu un semn din cap spre Boiny, care porni sistemul de securitate al cabinei.

— Am auzit zvonuri că formezi un echipaj nou, spuse Rella când Cohl se aşeză.

El ridică din umeri.

— Ce-aş fi putut face după ce m-ai părăsit?

Ea nici măcar nu schiță un zâmbet.

— Din câte am auzit eu, cauți observatori şi exterminatori de mâna a doua – ca bruta aia pe care tocmai ai adus-o.

— Misiunile dure cer personal dur.

Rella îl privi în ochi.

— În ce te-ai băgat, Cohl? Fi cinstit cu mine... de dragul vremurilor de demult.

Cohl se gândi, apoi zise.

— E o execuție.

Ea dădu din cap cu subînțeles.

— Cine-i ținta?

— Valorum... pe Eriadu.

Rella păru să se facă mică în scaun, ca şi cum cele mai mari temeri ale ei ar fi prins viață.

— Cohl, nu poți să faci asta.

El hohoti scurt.

— Eşti invitata mea să te uiți.

— Ascultă-mă, începu ea.

— Ce, ți-ai cumpărat nişte scrupule să se asorteze cu noul tău costum – cu noua ta persoană?

— Scrupule? Nu mă insulta, Cohl.

— Atunci, ce-i cu Valorum?

Ea clătină din cap.

— Nu are legătură cu Valorum. E vorba despre tine – despre reputația ta. Fără ca măcar să încerc, am aflat că ai fost pe Belsavis, Malastare, Clak'dor şi Yetoom. Cât de greu crezi că o să fie pentru altcineva să îți ia urma? Şi nu mă refer la brutele care vor să le angajezi. Vorbesc de judiciari sau de Jedi.

— Îți mulțumesc pentru avertisment, Rella, dar nu va mai avea importanță. Îi am pe toți de care am nevoie. Firește, doar dacă nu vrei să te înscrii şi tu.

Ea îi susținu privirea.

— Vreau.

El clipi.

— Nu, nu glumesc, Cohl, zise ea.

Dintr-odată, Cohl deveni serios şi o luă de mâini.

— Ascultă, puştoaico, îți mulțumesc că m-ai găsit, dar nu vrei să te implici în operațiunea asta.

Ea îl studie.

— Nu înțeleg. Adineaori te purtai ca şi cum ai avea galaxia la degetul mic.

— Mă dădeam mare, Rella, pur şi simplu.

— Vrei să zici că îți doreşti să nu fi acceptat misiunea?

— Poate că doar îmi simt vârsta, dar, da, ar fi trebuit să mă retrag atunci când puteam. Adică, nu poate să fie aşa de greu să înveți despre cum să condensezi umezeala, nu? Şi tot vor mai fi vremuri interesante...

Rella zâmbi larg.

— Fireşte că o să mai fie şi vremuri interesante, Cohl, dar renunță la asta. Poți să pleci chiar acum.

El clătină din cap.

— Mi-am dat cuvântul. Trebuie cel puțin să termin asta.

Rella îl cercetă pentru o clipă, apoi oftă.

— Un motiv în plus să vin şi eu. Dacă tu nu eşti în stare să îți porți de grijă, atunci va trebui să o fac eu.

22

O planetă formată din continente neregulate şi mări înguste, Eriadu, gri ca ardezia, încercase de mult să fie un Coruscant al Inelului Exterior. Scopul fusese promovat prin intermediul poziției alese a lui Eriadu în inima sectorului Seswenna, la intersecția Căii Hydiene cu ruta

comercială Rimma. Dar dacă pe Coruscant majoritatea fabricilor şi turnătoriilor era ținută în anumite zone, pe Eriadu industria domnea peste tot, poluând aerul, pământul şi marea cu deversările neîntrerupte de produse derivate toxice. Mai rău, în timp ce planeta era prosperă în comparație cu vecinii ei, legiuitorii lui Eriadu rămâneau mai interesați de dezvoltarea necontrolată decât de investirea în purificatoarele atmosferice de apă şi în sistemele de colectare a gunoaielor care făceau Coruscantul locuibil.

Oraşul principal al planetei era în emisfera sudică. Un port la mare prosper, care se dezvoltase în jurul gurii de vărsare a unui fluviu important, se întindea pe aproape o sută de kilometri spre interiorul continentului, desfăşurându-se pe malurile unui golf în formă de deget la vest şi cățărându-se pe dealurile odată bine împădurite care se înălțau în spatele lui.

Din spatele limuzinei cu elevatoare propulsoare, protejată de un ecran de energie care îl purta pe lângă mulțimea de demonstranți de la Astroportul Eriadu, Valorum bănuia că, odată, oraşul trebuie să fi fost un peisaj minunat.

Acum era o vizuină întunecată cu domuri înclinate, alei înguste, arcade şi turnuri înalte şi piețe în aer liber, înțesate de negustori cu turbane, femei acoperite cu văluri, bărbați bărboşi trăgând din muştiucele narghilelelor bolborositoare şi animale de povară cu şase picioare, încărcate cu marfă, concurând pentru spațiu cu speedere de teren ruginite şi sănii repulsoare îmbătrânite.

Valorum nu se putea abține să se gândească la Eriadu ca la un revers prăfuit şi părăsit al lui Theed, capitala lui Naboo.

Hărmălaia vocilor şi a vehiculelor aproape răzbătea prin geamurile fumurii antifonate ale limuzinei lui, deşi multe dintre străzile oraşului fuseseră golite pentru

trecerea sa. Traficul fusese deviat şi aproape la fiecare intersecție erau postați droizi şi personal de securitate. Cetățenilor li se permitea să privească de pe trotuarele înguste, însă oricine era prins trăgând cu ochiul de la vreun etaj superior sau de pe vreo pasarelă risca să fie împuşcat de către lunetiştii judiciari aflați pe acoperişuri şi mergând pe speedere pe deasupra convoiului plutitor al delegației Coruscantului.

Mai înainte, Valorum aflase că de la astroport fuseseră trimise câteva coloane false şi că traseul pe care convoiul său îl urma prin oraş fusese modificat în ultima clipă, pentru a împiedica atacurile premeditate.

Pentru trupa protectoare de judiciari, Gărzi Senatoriale şi droizi de securitate, el era cunoscut sub numele de cod "Marfa". După decizia de a trimite jumătate din trupa suplimentară de Cavaleri Jedi pe Asmeru, pentru a rezolva criza de acolo, şefii detaliilor de securitate ceruseră ca Valorum să accepte să poarte un implant temporar pentru ca ei să ştie tot timpul unde se afla.

Era o ironie că el stătea în lumina reflectoarelor, când întreaga idee a summitului comercial fusese de a concentra atenția asupra planetelor din Inelul Exterior. Totuşi, era bucuros că avusese destulă minte pentru a-l asculta pe senatorul Palpatine să continue întâlnirea la nivel înalt aşa cum era plănuită, în ciuda a ceea ce se întâmpla în sectorul Senex.

O ironie în plus era faptul că familia Valorum jucase un rol în poluarea atmosferei lui Eriadu, ca şi în distrugerea ei, prin intermediul bilelor imense de foc ce țâşneau periodic din furnalele fabricilor care dominau mahalalele oraşului.

Contribuția familiei era un concern de transport şi de construire a navelor spațiale, aflat pe orbită şi în câteva clădiri de la sol. În privința producției, firma nu era în aceeaşi grupă cu TaggeCo şi alte companii gigant, iar în

termeni de transport nu putea concura cu Transporturi Duro, cu atât mai puțin cu Federația Comercială. Dar, mulțumită în parte numelui Valorum, compania reuşise întotdeauna să aibă profit.

Rudele de pe planetă ale lui Valorum îi oferiseră casele şi conacele lor impresionante să le folosească pe durata vizitei, dar, încă o dată, urmase o sugestie a senatorului Palpatine, aceea de a sta în casa guvernatorului-locotenent de sector, care era o cunoştință a lui Palpatine.

Numele guvernatorului-locotenent era Wilhuff Tarkin, iar despre locuința lui se spunea că dădea spre apele albastre artificiale ale golfului.

Despre Tarkin se zvonea că era un bărbat ambițios, cu idei grandioase, şi că, în această privință, vila lui de la malul mării nu dezamăgea.

De aceleaşi dimensiuni cu cele ale verilor bogați ai lui Valorum de pe Eriadu, casa era un amestec ostentativ al stilurilor clasic al Nucleului şi ornamentat al Inelului Mijlociu, care se prezenta cu spații interioare uriaşe, acoperite cu domuri, coloane aurite şi podele de piatră lustruite până la o strălucire de lichid. Totuşi, exista ceva impersonal la camerele uriaşe, cu tavan înalt, şi la colonadele impresionante. Era ca şi cum mobilierul scump şi operele de artă înrămate erau doar pentru a fi arătate, pe când ceea ce ar fi preferat proprietarul, de fapt, era sclipirea antiseptică a unui cargobot capabil de zbor.

Valorum fu condus în vilă de o încercuire de Gărzi Senatoriale. Tot sub escortă mergeau Sei Taria şi doisprezece membri ai delegației Coruscantului la întâlnirea la nivel înalt. În urma lor, veneau Adi Gallia şi alți trei Jedi, care fuseseră de acord cu cererea lui Valorum de a rămâne cât mai nebăgați în seamă.

Odată ajunşi înăuntru, gărzile îi lăsară lui Valorum un pic de spațiu, însă doar pentru că fiecare invitat şi

fiecare droid servitor fuseseră scanați cu mult înaintea sosirii lui. Casa însăşi fusese cercetată de sus până jos de către cei de la securitate, care transformaseră parte din conac în baza lor de control şi de comandă tactică. Lunetiştii stăteau în copaci şi pe parapete, iar navele de susținere patrulau apele din larg.

O mărturie a priorităților conducătorilor lui Eriadu, Sala Seswenna, unde urma să aibă loc summitul, era o structură şi mai elaborată. Un dom de dimensiuni enorme încorona o colină înaltă din centrul oraşului şi se ridica într-un mozaic splendid la o înălțime de două sute şi ceva de metri.

Valorum se aşteptase să fie sărbătorit, însă nu fusese pregătit pentru o adunare aşa de mare. Cu Sei Taria alături, fu anunțat într-o sală de bal plină cu demnitari reprezentând planete de peste tot din

Inelele Mijlociu şi Exterior. Veniseră de pe Sullust, Malastare, Ryloth şi Bespin; câțiva dintre ei îl admirau pe Valorum, dar cu toții erau dornici să se facă auziți în problema taxării zonelor libere.

— Domnule Cancelar Suprem, zise cel care pregătise totul, Eriadu este onorat să vă primească.

Guvernatorul-locotenent Tarkin era un om uscat, cu ochi albaştri pătrunzători, obraji traşi şi o gură lipsită de expresie. Avea o frunte înaltă şi osoasă, iar fața întinsă părea să dezvăluie dimensiunea şi forma fiecărui os de dedesubt. Deja retrăgându-se pe la tâmple, părul său negru era pieptănat drept pe spate şi tăiat cu grijă. Stătea drept şi mândru ca un ofițer de armată şi împrăştia un aer de degajare aristocratică.

Valorum îşi aminti că auzise despre Tarkin că, de fapt, servise în armată atunci când Eriadu era parte a ceea ce fusese cunoscut drept Regiunile Periferice.

— Senatorul Palpatine a sosit cu dumneavoastră? întrebă Tarkin.

— I-au mai rămas câteva probleme de rezolvat pe Coruscant, răspunse Valorum. Dar sunt sigur că delegația lui Naboo va sosi la timp pentru luările de cuvânt de la deschiderea întâlnirii la nivel înalt.

Tarkin îl cercetă fățiș pe Valorum în timp ce păşeau prin sala de bal, mulțimea desfăcându-se în calea lor.

— Sunt rare ocaziile când cineva implicat în politica Republicii părăseşte Coruscantul, continuă Tarkin. E un fel de închisoare, nu? Dacă datoria mi-ar cere vreodată să stau într-un singur loc, cel puțin aş cere să am un spațiu larg în jurul meu. Descrise un cerc cu brațele lui slabe.

Valorum se forță să zâmbească.

— Călătoria a fost scurtă şi plăcută.

— Da, dar să părăsiți Coruscantul şi să veniți aici... Este nici mai mult, nici mai puțin decât extraordinar.

— Nimic mai puțin decât ce este necesar, zise Valorum.

Tarkin ridică o sprânceană în timp ce se întorcea uşor.

— Necesar poate, dar cu siguranță nemaivăzut. Şi cred că spune multe despre dorința dumneavoastră de a face ceea ce este cel mai bine şi mai drept pentru sistemele îndepărtate. Îşi coborî vocea pentru a adăuga. Sper că nu ați fost deranjat de revolte.

Valorum se încruntă.

— Nu am observat revolte. Era o mulțime de protestatari la astroport, dar...

— Ah, da. Fireşte, nu puteați vedea revoltele deoarece convoiul dumneavoastră a schimbat traseul în ultima clipă.

Valorum nu era sigur cum ar fi trebuit să răspundă.

— Permiteți-mi să vă spun cât de neliniştiți am fost din cauza recentului atentat la viața dumneavoastră, domnule Cancelar Suprem. Şi totuşi, cred că avem cu toții problemele noastre locale. Ryloth are contrabandiştii săi,

regele Veruna de pe Naboo are detractorii săi, iar Eriadu are Federația Comercială şi posibilitatea taxării rutelor comerciale.

Valorum era conştient de unele dintre privirile mai puțin plăcute pe care i le aruncau invitații lui Tarkin.

— Veştile despre tentativa de asasinat nu par să-mi fi adus multă simpatie în această încăpere.

Tarkin făcu un semn nepăsător.

— Temerile noastre privind taxarea se învârt în jurul potențialului de creştere a corupției, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna când straturi suplimentare de birocrație au fost aşezate între cei cu putere şi cei fără.

— Dar asta nu înseamnă că preferăm separatismul sau că încurajăm rebeliunea deschisă. Ca alte planete din lungul Rimmei, Eriadu are mulți susținători ai Frontului Nebula, dar eu nu sunt unul dintre ei; nici cei din administrația guvernatorului nu sunt. Amenințările de insurecție trebuie întâmpinate cu o forță centralizată, puternică. Trebuie să profităm de moment şi să lovim.

Tarkin îşi îndulci diatriba cu un hohot prin care se dezaproba.

— Iertați frenezia unui umil guvernator-locotenent, domnule Cancelar Suprem. Mai mult, îmi dau seama că nu este în stilul Republicii să răspundă la violență cu violență.

— Şi eu m-aş fi gândit la fel, până de curând, interveni cineva din apropiere.

Disprețul şi provocarea se amestecau în vocea feminină, rafinată, iar vorbitoarea era o doamnă în fiecare părticică a ei, de la trena rochiei sale neprețuite, până la tiara împodobită cu diamante orbitoare.

Tarkin zâmbi subțire în timp ce îi întindea brațul îndoit femeii trupeşe şi o prezentă.

— Domnule cancelar suprem, este plăcerea mea să v-o prezint pe Lady Theala Vandron, din sectorul Senex.

Luat pe nepregătite, Valorum se înroşi, înclinându-şi capul într-o plecăciune curtenitoare.

— Lady Vandron, spuse el fără emoție.

— S-ar putea să vă intereseze, domnule Cancelar Suprem, că situația ostaticilor de pe Asmeru a fost, să zicem, rezolvată.

— Asmeru? întrebă Tarkin. Ce este asta?

Valorum îşi recăpătă iute cumpătul.

— Republica a trimis o delegație de pace formată din judiciari şi Jedi pentru a se confrunta cu agenții Frontului Nebula aflați acolo.

Tarkin îl privi pieziş.

— Să se confrunte sau să îi rețină?

— Oricare acțiune ar fi fost mai potrivită.

Lui Tarkin i se lumină fața când înțelese.

— Deci de aceea câțiva judiciari şi Jedi au fost luați de pe Eriadu. Ei, oricum, se pare că politicile noastre nu sunt atât de antietice, până la urmă, domnule Cancelar Suprem.

— În baza unei tentative de asasinat, domnul Cancelar Suprem acționează direct într-un spațiu care nu aparține Republicii, spuse Lady Vandron uitându-se la Tarkin. Suntem datori să îl respectăm pentru disponibilitatea de a se aventura atât de departe de casă în asemenea vremuri grele.

Valorum acceptă complimentul stângaci cu rezervă politicoasă.

— Fiți siguri, doamnă, şi domnule guvernator-locotenent Tarkin, Coruscantul este pe mâini bune.

Deşi Valorum nu se bucura de un sprijin unanim nici chiar pe Coruscant, absența lui se simțea, mai ales în districtul guvernamental, unde o urmă de răutate plutea în aer.

Membrii Senatului Galactic îşi luau liber cât se desfăşura întâlnirea la nivel înalt. Dar câțiva mai sârguincioşi se prezentară la birourile lor din clădirea Senatului, măcar pentru a recupera munca rămasă în urmă.

Bail Antilles era unul dintre ei.

Petrecuse dimineața schițând o propunere care ar fi scăzut tensiunile comerciale dintre Alderaanul său de baştină şi vecina Delaya. Când se întrerupse pentru prânz, nu se mai gândea la altceva decât la un pahar mare cu bere Gizer la restaurantul lui preferat de lângă clădirea Instanțelor. Însă politica îi zădărnici planul sub forma senatorului Orn Free Taa, care îl opri pe cel mai public coridor al senatului.

Corpolentul twi'lek mergea pe o sanie plutitoare.

— Pot să plutesc alături de dumneavoastră pentru o clipă, domnule senator Antilles? întrebă el.

Antilles făcu un gest de aprobare.

— Ce este? zise el, evident iritat.

— Ca să trec direct la subiect, nişte informații destul de interesante şi-au găsit drumul spre mine. M-am gândit să le aduc la cunoştința senatorului Palpatine, dar el mi-a sugerat că dumneavoastră, ca preşedinte al Comisiei de Activități Interne, ați fi cel cu care ar trebui să vorbesc.

Antilles începu să protesteze, apoi oftă resemnat.

— Spune-ți, domnule senator.

Cozile de cap groase ale lui Taa fremătară uşor de nerăbdare.

— După cum ştiți, am fost numit de curând la Comisia de Alocații şi, în această calitate, am căutat printre precedente şi legi pentru propunerea domnului Cancelar Suprem Valorum de taxare a zonelor libere. În mod clar, o astfel de taxare va avea consecințe şi ramificații neanticipate, dar sperăm să prevenim corupția

imaginând scenarii despre ce este posibil să se întâmple, dacă propunerea va trece de votul în Senat.

— Sunt sigur că da, mormăi Antilles.

Taa acceptă sarcasmul cu uşurinţă.

— Domnul Cancelar Suprem a afirmat că doreşte ca un procent din aceste venituri obţinute prin taxarea rutelor comerciale – până la urmă, a Federaţiei Comerciale – să fie alocat ajutoarelor sociale şi tehnologice pentru lumile din Inelele Mijlociu şi Exterior care ar putea fi afectate negativ de taxare.

— Totuşi, aceasta dă naştere unei dileme. Dacă proiectul este ratificat şi Federaţia Comercială este forţată să cedeze o parte din controlul pe care îl deţine asupra căilor spaţiale, multe concerne de transporturi mai mici vor profita – nu doar ca rezultat al nou-createi pieţe competitive, ci şi din acele reduceri de taxe rezervate pentru dezvoltarea sistemelor îndepărtate.

Antilles lăsă să i se vadă nedumerirea.

— Nu sunt sigur că înţeleg dilema.

— Ei, atunci, permiteţi-mi să ilustrez un caz anume. Baza de date a Comisiei Alocaţiilor a făcut o căutare după corporaţiile din Inelul Exterior îndreptăţite să beneficieze de pe urma taxării şi a verificat rezultatele cu datele de la Comisia de Distribuire a Fondurilor, din care, de asemenea, fac parte. Din lista de mii de corporaţii, un concern a fost scos în evidenţă: un concern de transporturi aflat pe Eriadu care a primit o infuzie bruscă şi, aş putea adăuga, substanţială de capital.

— Asta nu mă surprinde, zise Antilles. Investitorii atenţi fac acelaşi lucru pe care îl face şi comisia dumneavoastră, doar că ei caută oportunităţi financiare.

— Exact, spuse Taa. Speculaţie. Dar, în acest caz, dilema apare din faptul că acel concern este deţinut de rude ale Cancelarului Suprem Valorum.

Antilles se opri şi se întoarse către twi'lekul plutitor.

Taa arătă palmele mâinilor sale mari.

— Lăsați-mă să spun foarte clar că nu sugerez o ilegalitate din partea domnului Cancelar Suprem. Cu siguranță ştie că oricine cu informații privilegiate despre propuneri legislative sau contracte de construcții şi altele asemenea este obligat prin statutul 435, substatutul 1759 al Legii Proprietăților Adăugite, să se abțină de la a profita de pe urma acestor cunoştințe prin investiții sau prin alte mijloace.

Antilles miji ochii.

— Dar sugerați ceva tocmai nesugerând.

Taa clătină din cap.

— Doar mi se pare curios că domnul Cancelar Suprem nu a adus acest aparent conflict de interese în atenția Senatului. Am încredere că dilema va dispărea odată ce vom stabili originea investiției şi vom fi satisfăcuți că nu există nici o legătură între acei investitori şi domnul Cancelar Suprem Valorum.

— Ați aflat ceva? întrebă Antilles.

— Acesta este încă un lucru ciudat, zise Taa. Cu cât mai adânc sap după sursă, cu atât mai multe fundături întâlnesc. Este aproape ca şi cum cineva nu ar dori să se ştie de unde sau de la cine provine investiția. Lipsa mea de succes este explicată parțial de faptul că îmi lipsesc aprobările necesare pentru a accesa dosarele financiare relevante. Felul de acces la care mă refer cere pe cineva cu o poziție înaltă. Cineva ca dumneavoastră.

Antilles îl privi fix.

— Presupun că ați adunat informațiile pertinente, domnule senator.

Taa îşi stăpâni un zâmbet.

— De fapt, se întâmplă să am o copie la mine.

Îi oferi un cub holografic de date.

Antilles îl luă.

— O să văd ce pot să aflu.

23

Şoimul-Liliac gonea direct spre Karfeddion, un semicerc verde bălțat care umplea videcranele de la prora ale navei de susținere. În cockpitul suspendat, Qui-Gon stătea la manete. Îmbrăcat cu un poncho, o eşarfă şi cizme împrumutate de pe Asmeru, arăta pe deplin ca un membru al Frontului Nebula.

Obi-Wan stătea în spatele scaunului copilotului, scoțându-şi mantia cafenie.

— Pune-ți roba acolo, zise Qui-Gon arătând spre scaunul gol al navigatorului. Împreună cu sabia de lumină.

Obi-Wan îngheță.

— Sabia mea?

— Odată ce aterizăm, vrem să fim siguri că facem o impresie greşită.

Obi-Wan se gândi o clipă la asta, apoi dădu cu nesiguranță din cap şi îşi desfăcu cilindrul de la centură. Punând sabia de lumină jos, se strecură înapoi în scaunul copilotului.

— Maestre, am acționat bine pe Asmeru? întrebă el întrerupând o tăcere prelungită. Ar fi putut fi evitată violența, aşa cum îşi dorea maestrul Yaddle?

— Ce poate fi evitat, când sfârşitul lui este dorit de Forță?

Obi-Wan amuți iar pentru o vreme.

— Este periculos să te gândeşti prea mult la partea întunecată?

— Îmi țin privirea neclintită pe lumină, Padawan. Dar pentru a răspunde întrebării tale: gândirea şi acțiunea sunt două lucruri diferite.

— Dar cum putem fi siguri că gândurile noastre nu ne influențează acțiunile? Calea pe care mergem este uneori aşa de îngustă.

Qui-Gon porni pilotul automat al Şoimului-Liliac şi se întoarse cu fața la ucenicul lui.

— Să îți spun cum mi-a explicat Yoda mie când eram chiar mai tânăr ca tine?

— Da, maestre.

Qui-Gon se uită în gol pe videcran în timp ce vorbea.

— Pe îndepărtata Generis există un desiş întunecat, des, aproape impenetrabil, de copaci sallap. De multe generații, era nevoie să străbați un drum lung în jurul pădurii pentru a ajunge la vestitul lac adânc de pe partea cealaltă. Dar apoi un Lord Sith s-a gândit să croiască o potecă direct printre copaci, în speranța de a oferi un drum mai scurt spre lac.

— După cum poate îți imaginezi, puțini au fost cei care au mers pe ambele drumuri şi au scăpat cu viață ca să povestească despre experiențele lor. Dar cu toții sunt de acord că, deşi calea prin pădurea întunecată este mai scurtă, de fapt nu ajunge la lac. Pe când poteca ce ocoleşte pădurea, deşi lungă şi grea, nu numai că ajunge la mal, dar ea însăşi este destinația.

Fără să se uite la Obi-Wan, Qui-Gon întrebă.

— Pe Asmeru, te-ai aventurat în pădurea întunecată sau ai rămas în lumină, cu Forța ca însoțitor şi aliat?

— Nu am avut nici o destinație în minte în afară de a merge unde mă îndrumă Forța.

— Atunci, ai primit răspunsul.

Obi-Wan se întoarse cu fața la câmpul de stele.

— Lorzii Sith au fost înaintea vremurilor maestrului Yoda, nu, maestre?

Qui-Gon aproape zâmbi.

— Nimic nu a fost înaintea vremurilor maestrului Yoda, Padawan.

Obi-Wan se întoarse şi se uită spre cabina de la prora.

— Maestre, despre Cindar...

— Nu, nu am deloc încredere în el.

— Atunci de ce am venit la Karfeddion?

— Trebuie să începem de undeva, Obi-Wan. Cu timpul, chiar şi minciunile lui Cindar vor trăda adevăratele lui intenții.

— La timp ca noi să-l împiedicăm pe căpitanul Cohl să facă ce l-a pus Havac să facă?

— Asta nu pot spune, Padawan.

Tocmai atunci, Cindar apăru pe lângă ei şi privirea îi căzu pe mantiile Jedi şi săbiile de lumină scoase.

— N-o să vă simțiți dezbrăcați fără ele?

Obi-Wan se întoarse de la consolă cu fața la el.

— Vrem să fim siguri că facem impresie greşită.

— Bun plan, zise niktoul. Mai ales că şi eu sunt nou pe Karfeddion şi habar nu am de unde să începem să-i căutăm pe Cohl sau pe Havac.

Qui-Gon se uită la el.

— Nu-ți face griji despre asta. Bănuiesc că deja avem un punct de pornire.

Cu nava în terminalul de andocare, Qui-Gon, Obi-Wan şi Cindar coborâră pe rampă şi începură să facă cercetări la unele dintre tavernele şi cafenelele rău famate care înconjurau astroportul. Nu ajunseseră la douăzeci de metri de navă, când doi tehnicieni de întreținere îi opriră la ieşirea în stradă.

— *Şoimul-Liliac*, da? îl întrebă cel mai înalt dintre ei pe Qui-Gon.

Acesta îl privi pe bărbat în ochi.

— Cine întreabă?

— Fără supărare, căpitane, zise celălalt, arătându-şi mâinile pătate de unsoare într-un gest împăciuitor. Nu voiam decât să-ți spunem că tocmai l-ai pierdut.

Qui-Gon începu să spună ceva, dar se gândi mai bine.

— Tocmai l-am pierdut?

— A decolat cu vreo două ore în urmă, răspunse cel înalt, cu un echipaj complet şi un cargobot corellian obosit.

— Oh, nava aia, spuse Qui-Gon.

Cel mai scund dintre tehnicieni luă o expresie conspirativă.

— Voi trei faceți parte din misiunea asta pe Eriadu?

— Tu ce crezi? întrebă retoric Qui-Gon.

Cei doi tehnicieni schimbară priviri pline de înțeles.

— Nu se întâmplă să mai ai nevoie de vreo două mâini de ajutor, căpitane? întrebă înaltul.

Qui-Gon se prefăcu că îi cântărea.

— Nu am nevoie de tehnicieni. Ce alte talente mai aveți?

— La fel ca aceia cu care a plecat Cohl, căpitane, spuse înaltul tot mai sigur. Arme grele şi uşoare, arme de luptă corp la corp, explozivi, ce doreşti.

— Războaie mici şi revoluții, zise şi celălalt, entuziasmat.

Qui-Gon dădu din cap.

— O să-i trimit vorbă căpitanului Cohl.

Cel mai mare îşi înghionti nerăbdător partenerul.

— Mulțumim mult, căpitane.

— Ne puteți spune ce s-a pus la cale? întrebă celălalt. Doar ca să ştim cum să ne pregătim?

Qui-Gon scutură hotărât din cap.

Cel mai înalt se încruntă.

— Înțelegem. Doar că am auzit că este o misiune de exterminare.

Qui-Gon nu spuse nimic, într-un fel hotărât, cu o față neutră.

— Ei, ştii unde să ne găseşti, căpitane, spuse cel mai scund.

Qui-Gon îi lăsă să înainteze câțiva paşi către ieşire înainte de a striga.

— Apropo, Havac era cu el?

În mod clar, întrebarea îi zăpăci.

— Nu ştim numele, căpitane, răspunse cel mai scund dintre ei. Doar Cohl, amicul lui rodian şi cei pe care i-a angajat Cohl.

Celălalt rânji cu toată gura.

— Şi femeia.

Qui-Gon ridică din sprâncene.

— Deci era şi ea acolo.

Înaltul hohoti scurt.

— Dacă frumusețea ar putea ucide; da, căpitane?

Qui-Gon nu-i aruncă nici măcar o privire lui Obi-Wan până când perechea ieşi din terminalul de andocare. Însă până atunci, Cindar deja îşi făcuse mutarea.

— Eşti tare norocos, zise umanoidul, ținându-i pe amândoi în cătarea pistolului.

— Nu de unde stau acum, spuse Qui-Gon.

— Nu trebuia să auzi nimic din astea, continuă Cindar. Nu am ştiut nimic despre venirea lui Cohl pe Karfeddion.

— Deci asta era doar ca să ne ții departe de Eriadu?

Cindar rânji batjocoritor.

— Da, şi aici se termină, Jedi. Păcat că v-ați lăsat săbiile de lumină la bord.

Qui-Gon îşi încrucişă brațele.

— Ce ți-a dat curaj să îți scoți pistolul şi să te dai în vileag?

— Ha?

Obi-Wan trimise un sunet slab spre navă şi Cindar se întoarse iute. Când reveni la cei doi Jedi, aceştia se mişcaseră.

Zărindu-l pe Obi-Wan la zece metri în dreapta lui, Cindar trase o rază de laser, dar Qui-Gon chemă Forța să îi împingă lui Cindar mâna în care ținea arma, iar proiectilul se duse aiurea. În aceeaşi clipă, Obi-Wan sări peste capul lui Cindar, aterizând direct în spatele lui.

Cindar se întoarse pe călcâie, gata să tragă.

Obi-Wan lovi circular cu piciorul în față, zburându-i lui Cindar pistolul din mână. Ghemuindu-se brusc, se răsuci pe un picior, secerându-i picioarele adversarului.

Umanoidul solid căzu greoi pe o parte, însă țâşni agil în picioare şi începu să avanseze, executând combinații de lovituri cu pumnii şi picioarele, pe care Obi-Wan le pară cu antebrațele şi cu gambele.

Frustrat, Cindar îl cuprinse pe Obi-Wan în brațe, doar că se îmbrățişă singur când Obi-Wan se făcu mic şi scăpă. Dezechilibrat, Cindar se împletici în față şi se izbi de unul dintre trenurile de aterizare ale Şoimului-Liliac.

Obi-Wan sări şi ateriză.

Cindar atacă – dar cu un scop ascuns.

Anticipând următorul salt al lui Obi-Wan, umanoidul se opri brusc, apoi lovi puternic cu piciorul din întoarcere. Nimerit în piept în timp ce ateriza, Obi-Wan fu proiectat de forța loviturii, făcu roata într-o parte şi ateriză pe ambele picioare, cu fața la Cindar. Umanoidul atacă încă o dată, primind impactul saltului mortal brusc al lui Obi-Wan drept în bărbie.

Ameţit, Cindar se clătină în spate, oprindu-se în acelaşi tren de aterizare. Eschivând următoarele lovituri ale lui Obi-Wan cu înclinări şi răsuciri, se lăsă pe vine şi îl apucă brusc de gleznă pe acesta. Însă Obi-Wan se depărtă iar, făcând un salt pe spate.

Oprirea scurtă a luptei era tot ce îi trebuia lui Cindar. Dintr-un toc de la gleznă scoase un pistol de rezervă.

Prima rază de laser atinse piciorul lui Obi-Wan şi îl făcu să cadă într-un genunchi. Qui-Gon apăru din senin şi îl scoase din calea celei de a doua. Proiectile compacte de lumină energizată țâşniră prin terminal, sărind din pereți şi tavan.

Cindar încerca să-i urmărească pe Jedi, dar aceştia se mişcau prea repede pentru el. Următoarele raze ricoşară din burta Şoimului-Liliac şi reveniră nebuneşte spre el din podea.

Apoi focurile încetară.

Stând nemişcat în fața lui Qui-Gon şi a lui Obi-Wan, Cindar avea o privire pierdută şi gura strâmbată într-un rictus de surpriză. Când se prăbuşi cu fața în jos, văzură arsura unei raze de laser care nimerise ricoşând în centrul spinării lui.

Qui-Gon se aplecă asupra lui şi îi verifică semnele vitale.

— Ne-a spus tot ce putea.

Obi-Wan se ridică de pe podea, cruțându-şi piciorul rănit.

— Şi acum, maestre? întrebă el.

Qui-Gon făcu un semn din cap spre *Şoimul-Liliac*.

— Ne întrecem cu căpitanul Cohl spre Eriadu.

— Karfeddion? întrebă uluit Yoda. În altă căutare este?

Saesee Tiin îi aruncă o privire lui Yaddle înainte de a răspunde.

— Nu alta decât căutarea care l-a preocupat în ultima lună.

Yoda îşi duse degetul arătător la buze, închise ochii şi clătină din

cap consternat.

— Din nou, căpitanul Cohl.

Unsprezece dintre cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi erau adunați în turnul lor înalt, iar soarele dispărea pe după cuba vestică a Coruscantului într-o explozie de culori. Scaunul lui Adi Gallia era gol.

— Lui Qui-Gon nu-i stă în fire să sfideze dorințele ferme ale Consiliului şi ale Cancelarului Suprem, zise Plo Koon.

Yoda deschise brusc ochii şi îşi ridică toiagul.

— Nu. Lui Qui-Gon în fire îi stă. Întotdeauna înainte, Forța Vie. După acțiunile lui Qui-Gon viitorul se va modela. Scutură iar din cap.

— Singurul pericol real este dacă face ceva care să mărească şi mai mult ruptura dintre Republică şi sectorul Senex, spuse Oppo Rancisis. Mă tem că evenimentele de pe Asmeru deja l-au pus pe Cancelarul Suprem Valorum într-o poziție nepotrivită.

— La momentul oportun, adăugă Even Pieli, Vandron şi celelalte case nobiliare din Senex ar putea arăta spre Asmeru ca la un exemplu de sfidare de către Republică a sectoarelor auto-guvernate. Scopul lui Valorum de a creşte încrederea în Republică a sistemelor îndepărtate ar fi subminat.

Mace Windu deschise gura să răspundă, când Ki-Adi-Mundi ieşi din turbolift.

— Îmi cer iertare că intervin, maestre Windu, spuse cereanul, dar am primit un mesaj urgent de la Qui-Gon Jinn.

— Ce transmite? întrebă Mace Windu.

— El şi Obi-Wan se îndreaptă spre Eriadu în *Şoimul-Liliac*.

Yoda căscă ochii într-o demonstrație teatrală de surprindere.

— Căpitanul Cohl, Qui-Gon a devenit!

24

Ca port comercial, Eriadu era obişnuit să îşi vadă cerurile poluate pline de nave. Summitul comercial, totuşi, stabili un nou record de trafic, atât în atmosferă, cât şi pe orbită.

Printre miile de nave ancorate deasupra părții luminate a planetei era acum un cargobot corellian uzat, aflat în atenția unei nave de patrulare puternic înarmată, purtând emblema Oficiului Vamal şi de Imigrație Eriadu. Între patrulă şi cargobot se mişca o mică navă cu un singur sett de aripi, de două ori mai mare decât un vânător spațial standard.

Rella şi Boiny urmăreau pe unul dintre videcranele de la tribordul cargobotului cum nava se apropia. Îmbrăcați la fel, cu cizme până la genunchi, salopete, veste şi pălării moi cu boruri mici, arătau ca nişte călători spațiali veterani.

— O facem ca la carte, spuse Rella. Funcționarii vamali nu sunt învățați să fie urâcioşi, aşa s-au născut ei. Se uită la Boiny. Vrei să mai repetăm?

Rodianul clătină din cap.

— Mă iau după tine.

Merseră la camera de presurizare de la tribord şi aşteptară să se deschidă. Curând, trei oameni în uniforme țipătoare veniră la bord, însoțiți de un patruped saurian nervos dotat cu o zgardă electronică. Animalul scotea limba din gura ca o tăietură, lingând în gol.

Aproape la fel de înalt ca Rella, inspectorul-şef era o femeie zveltă, cu pielea deschisă la culoare. Părul blond era bine tras pe spate şi împletit într-o coadă lungă.

— Duceți-l pe Chak la pupa şi porniți de acolo, le comandă ea celor doi însoțitori. Nu-l grăbiți. Marcați tot ce-i atrage atenția ca să ne ocupăm separat de acestea.

Cei doi agenți vamali şi animalul se îndreptară spre partea din spate a navei. Şefa se uită după ei, apoi îi urmă pe Rella şi pe Boiny în cabina de la prora.

— Documentele de transport, ceru ea, întinzând mâna spre Rella.

Rella scoase un datacard din buzunarul de la piept şi îl puse în

palma femeii. Şefa introduse cardul într-un cititor portabil şi cercetă ecranul mic al aparatului.

De la pupa se auzi brusc un mârâit. Inspectoarea se uită peste umăr.

— Cred că animalul vostru a mirosit ceva urât la noi în bucătărie, zise Boiny pe un ton glumeț.

Expresia aspră a femeii rămase neclintită.

— Nu înțeleg nimic, spuse ea după o clipă, arătând cu degetul spre ecranul cititorului. O privi bănuitoare pe Rella. Căpitane, ce transportați exact?

Rella îndreptă un pistol spre ea.

— Necazuri.

Ochii femeii se măriră. Zgomotele din spatele ei o făcură să se mai uite o dată peste umăr. Doi oameni robuşti şi un gotal răspunseră surprinderii ei evidente cu rânjete amenințătoare.

— Îi ținem pe ceilalți doi la pupa, spuse Lope. Animalul e mort.

— Bună treabă, zise Rella, dezarmând-o cu îndemânare pe şefă.

Împungând-o pe femeie cu pistolul în coaste, o îndemnă spre

consola de comunicații a cargobotului.

— Vreau să îți alertezi nava, spuse Rella în timp ce mergeau. Spune-i cui e la conducere că ai descoperit o încărcătură de contrabandă şi că ai nevoie imediat de întregul echipaj de inspecție.

Femeia încercă să scape din strânsoarea Rellei, însă aceasta o prinse şi mai puternic şi o împinse în scaunul consolei de control.

— Fă-o, comandă Rella.

Femeia ezită, apoi se supuse, resemnată.

— Întregul echipaj? întrebă neîncrezător cineva de pe nava de patrulare. Aşa de grav e?

— Aşa de grav e, spuse şefa în microfonul consolei.

Rella închise comunicatorul şi făcu un pas în spate pentru a o măsura pe inspectoare.

— O să am nevoie de uniforma ta.

Femeia se holbă la ea.

— Uniforma mea?

Rella o bătu încetişor pe umăr.

— Bravo, fata. Se întoarse către Boiny şi ceilalți. Postați-vă lângă camera de presurizare şi pregătiți-vă să primiți musafirii.

Mercenarii îşi verificară pistoalele cu laser şi plecară în grabă.

Nici cincisprezece minute mai târziu, şi purtând acum uniforma inspectoarei, Rella intră pe puntea navei de patrulare şi cercetă instrumentele. În spatele ei venea şefa, în sarcina lui Boiny, purtând cătuşe paralizante la încheieturi şi veşmintele de călător spațial ale Rellei.

Boiny o îndemnă pe femeie să se aşeze în scaunul copilotului, apoi îşi apăsă degetul arătător cu ventuză în vârf; de o biluță de comunicații din urechea ei dreaptă.

— Lope vrea să ştie ce decizie să ia în legătură cu echipa de inspecție, îi spuse el Rellei.

Ea răspunse în timp ce studia instrumentele.

— Spune-i să-i închidă în cala de la pupa a cargobotului.

Se strecură în scaunul pilotului şi îl reglă după placul ei. Rella porni matricea de comunicații şi se întoarse cu fața la şefă.

— Trimite un mesaj că aduci un transport de marfă confiscată prin puțul gravitațional. Spune că vrei ca acesta să fie transferat în clădirea vămilor pentru o inspecție imediată şi că vrei să te aştepte nişte sănii plutitoare.

Femeia surâse.

— Nu respectă procedura. Nu o să mă asculte.

Reia zâmbi.

— Mersi de avertisment. Dar o vor face de data asta, pentru că oamenii de la clădirea vămilor sunt din echipa mea. O lăsă o clipă să înțeleagă. Uită-te urât la mine cât vrei, şefo, dar, în cele din urmă, o s-o faci.

Femeia se aplecă spre microfon, în mod clar sperând să iasă la iveală că Rella se înşela. Însă după ce ascultă transmisiunea, vocea de la celălalt capăt răspunse:

— O să pregătim săniile plutitoare.

Şefa continua să se uite urât la Rella.

— Crezi că nimeni nu ştie că am venit la bordul navei voastre?

— Sunt conştientă de asta, zise Rella. Dar nu avem nevoie de o zi întreagă ca să terminăm ce vrem să facem.

Legă centurile scaunului în care stătea inspectoarea în aşa fel, încât aceasta abia se putea mişca. Apoi primi o bandă adezivă de la Boiny şi o lipi de gura şefei.

— Stai liniştită o vreme, spuse Rella, lăsându-se pe vine pentru a o privi în ochi pe femeie. Venim repede.

Ea şi Boiny merseră la pupa la micul compartiment din spate al navei de patrulare. Cohl şi mercenarii erau deja acolo, înghesuiți printre şase tuburi de marfă de câte doi metri înălțime, care fuseseră aduse de pe cargobot. Cu

toții purtau măşti de reciclare a aerului şi costume extravehiculare cu veste întărite metalic pe dedesubt.

— Chiar e necesar? îl întreba unul dintre oameni pe Cohl, făcând semn spre tuburile de marfă puse în picioare.

— Înțeleg că ai prefera să-ți croieşti drum prin vamă cu arma în mână, nu?

— Nu, căpitane, răspunse bărbatul ursuz. Doar că nu îmi plac locurile strâmte.

Cohl râse cu tristețe.

— Obişnuieşte-te. De acum nu o să fie decât locuri strâmte. Acum, treci înăuntru.

Fără tragere de inimă, omul deschise capacul îngust al tubului de marfă şi se strecură înăuntru.

— E ca într-un sarcofag aici!

— Atunci, bucură-te că eşti în viață, zise Cohl, închizând uşița de afară.

Cu o repulsie asemănătoare, ceilalți începură să se ascundă şi ei.

— Şi tu, Cohl, spuse Rella.

— Păcat că nu pot să te însoțesc şi eu, căpitane, zise Boiny zâmbind.

Cohl se încruntă.

— Eşti norocos că a fost un rodian în echipa de inspecție, altfel te puneam să împarți o cutie cu Lope. Se întoarse spre Rella. Nu ştiu exact cum ne-ar fi ieşit asta fără ajutorul tău.

Ea îl privi printre gene.

— Lasă, Cohl. Nu vreau decât să scăpăm întregi de aici.

El intră în tub.

— Serios. Nu te merit.

— Ăsta e primul lucru adevărat pe care l-ai spus. Dar aşa sunt eu. Se întinse în tub pentru a strânge gulerul costumului spațial al lui Cohl. Nu vrem să răceşti.

Cohl rânji la ea.

Închise tubul de marfă şi se uită la Boiny.

— Pregăteşte nava pentru a părăsi orbita.

După cum fusese promis, şase sănii plutitoare aşteptau nava vămii când aceasta atinse astroportul scump al lui Eriadu.

Imobilizată acum doar de cătuşele paralizante, inspectoarea fu prima care ieşi din nava de patrulare. Aruncă o privire operatorilor umani şi extratereştri ai săniilor plutitoare şi inspiră scurt.

— Cine sunteți voi? întrebă ea complet consternată.

— Nu vrei să ştii, spuse Rella din spatele ei.

Îi făcu un semn lui Boiny, care lipi o seringă de gâtul femeii şi îi injectă o doză de lichid limpede. Pe loc, femeia se prăbuşi în brațele lui Boiny.

— Bag-o într-unul dintre tuburile de mărfuri, zise Rella. O luăm cu noi să o punem la păstrare.

Sări pe una dintre săniile plutitoare.

— Trebuie să lucrăm rapid, preveni ea contingentul de terorişti de la sol al lui Havac. În curând, cargobotul va fi descoperit şi percheziționat.

Rella merse pe una dintre plăcile cu elevatoare repulsoare către trapa de la pupa a navei de patrulare, care era deja deschisă. Acolo sări în compartimentul din spate şi bătu în suprafața mată a containerului lui Cohl.

— Mai e puțin, spuse ea încet.

După ce containerele ca nişte sarcofage fură încărcate, flota de sănii plutitoare înaintă pe pavajul de durbeton al astroportului către depozitul vămii, unde şi mai mulți dintre terorişti lui Havac păzeau uşile culisante.

Din toate părțile, navele soseau şi decolau. Mai aproape de terminalele astroportului, pasagerii debarcau din navetele care-i purtaseră de la transportoarele ancorate pe orbită. Droizi PK şi de protocol erau peste tot, la fel şi echipe de agenți de securitate, aşteptând să faciliteze trecerea rapidă a diplomaților şi a demnitarilor pe

la biroul de imigrație. Îngrămădite în lungul perimetrului protejat cu garduri paralizante, gloate de demonstranți îşi declarau nemulțumirea, intonând sloganuri şi fluturând pancarte scrise la repezeală. Săniile plutitoare se scurseră în depozit într-un singur şir, uşile culisante închizându-se în urma lor. Imediat, piloții umanoizi şi extratereştri începură să desfacă tuburile, care se deschiseră cu un şuierat.

Cohl ieşi din sarcofagul său, îşi scoase masca de respirat şi sări pe podeaua acoperită cu rumeguş, privind în jur în aşteptare. Locul mirosea a eşapament de navă spațială şi a hidrocarburi.

— Punctual ca întotdeauna, căpitane, spuse Havac, în timp ce un grup format din oamenii lui ieşea de după o palisadă făcută din cutii de marfă puse una peste alta. Purtând o pălărie colorată şi o eşarfă care îi lăsa doar ochii neacoperiți, militantul Frontului Nebula porni acum spre săniile plutitoare nemişcate, oprindu-se brusc atunci când o văzu pe Rella.

— Parcă te retrăsesei.

— Am avut o pierdere de memorie, îi spuse ea. Dar sunt pe cale să îmi revin.

Havac măsură din ochi mercenarii adunați şi se întoarse către Cohl.

— O să respecte ordinele?

— Dacă-i hrăneşti regulat, zise Cohl.

— Ce facem cu asta? întrebă Lope arătând spre inspectoarea-şefă încă inconştientă.

— Las-o acolo, răspunse Havac. Ne ocupăm noi de ea. Se învârti spre Cohl. Căpitane, dacă mă urmezi, poți să îți închei rolul.

— Mie-mi convine, spuse Cohl.

Havac se uită la Lope şi la ceilalți.

— Restul, aşteptați aici. Vă informez când mă întorc.

25

Într-o zonă interzisă a astroportului, Adi Gallia îi întâmpină pe Qui-Gon şi Obi-Wan atunci când ieşiră din naveta cu bot ascuțit care îi adusese pe planetă.

— Jediul favorit al înaltului Consiliu, spuse Adi când Qui-Gon se apropie, cu părul lung şi mantia cenuşie răvăşite de vânt. Aproape că mă aşteptam ca tu şi credinciosul tău Padawan să veniți în viteză în nava de susținere a căpitanului Cohl.

— Am lăsat *Şoimul-Liliac* pe orbită, răspunse Qui-Gon fără umor. Care e situația aici?

— Maeştrii Tiin, Ki-Adi-Mundi, Vergere şi alți câțiva vin de pe Coruscant.

Qui-Gon îşi puse mâinile în şolduri.

— Ai cerut securității să verifice cargoboturile corelliene?

Adi îi oferi o privire adânc îndurerată.

— Ştii câte cargoboturi corelliene sunt pe orbită în momentul ăsta? Dacă nu poți oferi o semnătură a motoarelor sau vreun fel de identificare, nu prea are nimeni ce face. Şi aşa, vămii şi securității le va lua o lună să cerceteze fiecare navă.

— Şi căpitanul Cohl?

Adi clătină din cap, cozile bonetei ei strâmte biciuindu-i trăsăturile frumoase.

— Nimeni care să se potrivească descrierii lui Cohl nu a trecut pe la biroul de imigrație de pe Eriadu.

— S-ar putea să fi ajuns primii, maestre? întrebă Obi-Wan. *Şoimul-Liliac* este cea mai rapidă navă cu care am călătorit vreodată.

Adi aşteptă răspunsul lui Qui-Gon, care fu o scuturare din cap, în sens negativ.

— Cohl e pe aici, pe undeva. Îl simt.

Cei trei se uitară în jur, întinzându-şi Forța.

— Acum este atâta tulburare, încât e greu să te concentrezi pe ceva, spuse Adi după o vreme.

Hotărârea îi ascuți privirea lui Qui-Gon.

— Trebuie să îl convingem pe Cancelarul Suprem Valorum să ne lase să luăm locul Gărzilor sale Senatoriale. Este singura noastră speranță.

Havac îi conducea pe un coridor lung. Lângă un perete stăteau căzuți cam doisprezece agenți de securitate legați la mâini, la picioare, la gură şi la ochi, care scoaseră exclamații înfundate de furie când trecură Cohl, Rella şi Boiny. Havac continuă spre o încăpere care găzduia mica uzină electrică a depozitului.

Deschise uşa şi le făcu semn tuturor să intre. Pâlpâind în tavan, lămpile iluminau generatorul zgomotos, împreună cu zeci de cutii de transport nedeschise. Camera putea a lubrifianți şi a combustibil lichid.

Comportamentul lui Havac se schimbă de îndată ce închise uşa în urma lui. Îşi desfăcu eşarfa care îi acoperea fața şi o aruncă la podea.

Cohl îl privi curios.

— Ce te-a scos din sărite, Havac?

— Tu, spumegă el. Aproape că ai distrus totul!

Cohl avu un schimb rapid de priviri cu camarazii săi, apoi spuse:

— Ce tot bolboroseşti acolo?

Havac se luptă să îşi revină.

— Jedi au aflat că ai angajat asasini şi că plănuieşti ceva pe Eriadu. Poza ta e pe tot HoloNetul!

— Din nou, Jedi. Cohl îşi fixă privirea asupra lui Havac. Parcă tu şi Cindar trebuia să îi țineți ocupați.

— Noi ne-am făcut partea. I-am momit pe Jedi pe Asmeru şi am reuşit să momim şi mai mulți dintre ei departe de Eriadu. Dar tu, tu ai lăsat o urmă pe care orice

amator ar putea-o lua, iar acum Cindar e mort din cauza asta.

— Mă ierți dacă nu plâng, spuse Cohl plat.

Havac ignoră această remarcă şi începu să bată podeaua la pas.

— Am fost obligat să schimb tot planul. Dacă nu ar fi fost ajutorul sfătuitorului nostru...

— Calmează-te, Havac, i-o tăie Cohl. O să faci un atac cerebral.

Havac se opri în spatele Rellei şi arătă cu degetul spre Cohl.

— O să trebuiască să-i folosesc pe cei pe care i-ai adus ca să fac o diversiune.

Trăsăturile lui Cohl se transformară într-o mască a asprimii.

— Nu pot să permit asta, Havac. Nu i-am adus aici ca să fie omorâți. Au încredere în mine.

— Mulțumeşte-te cu faptul că o să moară bogați, căpitane. Mai mult, nu-mi pasă ce crezi tu că poți să permiți sau nu. Nu te las să te bagi în asta.

Cohl râse scurt.

— O să mă opreşti? Se întoarse şi porni spre uşă.

— Stai pe loc!

Havac înhăță brusc pistolul Rellei. Ea încercă să se ferească, dar nu reuşi la timp. Havac o prinse cu mâna stângă pe după gât şi îi lipi pistolul de tâmplă.

Cohl se opri brusc şi se întoarse încet către el. Boiny era cam la fel de departe de Havac ca şi el, dar nici unul dintre ei nu riscă să se mişte.

— Nu ai tu nervi pentru genul ăsta de treabă, Havac, spuse Cohl cu un glas controlat. Lasă pistolul şi dă-i drumul.

Havac nu făcu decât să o strângă şi mai mult pe Rella de gât. Ea se prinse cu mâinile de antebrațul lui.

— Ai zis-o cu gura ta, căpitane: oricine poate fi omorât. O fac dacă încerci să pleci. Jur, o fac.

Cohl îi aruncă o privire lui Boiny înainte de a răspunde.

— Havac, mai gândeşte-te. Tu eşti ăla cu cap, mai ții minte? Ne-ai angajat să fim muşchii.

Havac era roşu de furie şi de panică; tremura din tot corpul.

— Mă subestimezi. Întotdeauna ai făcut-o.

— Bine, spuse Cohl. Poate că aşa este. Asta tot nu înseamnă că...

— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, îl întrerupse Havac. Dar când se ajunge la păzirea intereselor Inelului Exterior, oamenii ca tine, ca Rella şi ca mine sunt dispensabili. Oricum, sfătuitorul nostru preferă cât mai puține capete libere.

Uşa se deschise şi doi dintre acoliții lui Havac intrară în cameră cu pistoalele ridicate.

Cohl văzu durerea din ochii negri, frumoşi ai Rellei.

— Oh, Cohl, zise ea cu o voce înceată, tristă.

Brusc, Havac îşi întoarse pistolul şi trase.

Raza de laser şuieră pe lângă capul Rellei, lovindu-l pe Cohl în piept. O a doua rază lovi peretele din spatele lui Cohl şi ricoşă prin încăpere. Răsucindu-se pe o parte, Cohl se aruncă peste cei doi bărbați de la uşă, doborându-i la pământ cu trupul său.

În aceeaşi clipă, Rella îşi îndoi piciorul drept, izbindu-l pe Havac cu talpa în vintre. El se împletici în spate, gâfâind, dar reuşi să nu scape pistolul. Boiny se aruncă spre Rella, încercând să o tragă la podea, însă Havac începu să tragă la întâmplare, nimerind-o pe Rella în gât şi pe Boiny într-o parte a capului.

Luptându-se cu cei doi bărbați pe care îi pusese la pământ, Cohl auzi focurile de laser şi o văzu pe Rella căzând. Mânia bruscă îi veni în ajutor, făcându-l să

smulgă un pistol din mâna unuia dintre oameni şi să îl omoare cu un foc tras în față. Celălalt se rostogoli şi se ridică în genunchi, trăgând o salvă spre Cohl.

Acesta simți căldura puternică arzându-i coapsa, abdomenul şi fruntea. Zbură cu spatele spre zid şi alunecă încetişor la podea, pistolul căzându-i din mână.

În capătul opus al camerei, Boiny scăpă un geamăt şi se întoarse pe spate, sângele țâşnindu-i din cap.

Printre genele pe jumătate deschise, Cohl se uita fix la Rella. O singură lacrimă aluneca neregulat pe obrazul ei drept spre linia gâtului. Cohl îşi întinse mâna dreaptă spre ea, doar pentru a-i aluneca lângă el, ca o greutate moartă.

— Havac, zise el slab, înainte de a-i cădea capul în piept.

Cu spatele lipit de perete, Havac, tremurând, aruncă pistolul Rellei, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că îl ținea în mână. Se uită cu ochii mari la camaradul său.

— E... e moartă?

Ținând pistolul pregătit, omul merse mai întâi la Rella, apoi la Boiny şi, în cele din urmă, la Cohl.

— Da... Şi ăştia doi sunt pe ducă. Ce facem cu ei?

Se auzi cum Havac înghiți în sec.

— Autoritățile îl vânează pe căpitanul Cohl, bălmăji el. Poate că ar trebui să le lăsăm să îl descopere.

— Şi ceilalți – cei pe care i-a adus Cohl?

Havac se gândi puțin. Apoi recuperă eşarfa pe care o aruncase pe podea şi începu să şi-o înfăşoare în jurul feței.

— Mă ştiu doar ca Havac, zise el şi se îndreptă spre uşă.

Un detaşament de gărzi de securitate de pe Eriadu îi escortă pe Qui-Gon, Obi-Wan şi Adi Gallia la uşa bine păzită a apartamentelor temporare ale cancelarului suprem din maiestuoasa casă a guvernatorului-locotenent Tarkin.

Sei Taria îi conduse de acolo.

— Nu am reuşit să vă mulțumesc personal pentru faptele voastre de la Senat, îi spuse Valorum lui Qui-Gon. Dacă nu ați fi fost dumneavoastră şi Adi Gallia, probabil că nu m-aş fi aflat astăzi aici.

Qui-Gon dădu din cap în semn de respect şi de recunoaştere.

— Forța a fost cu dumneavoastră în acea zi, domnule Cancelar Suprem. Dar nu suntem siguri că amenințarea a fost îndepărtată. Există motive să credem că atacul din piață a fost plănuit pentru a ademeni trupele de menținere a ordinii ale Republicii în sectorul Senex şi, astfel, pentru a ne distrage atenția de la o acțiune asemănătoare pe care Frontul Nebula speră să o execute pe Eriadu.

Valorum îşi arcui sprâncenele groase.

— O lovitură împotriva mea aici ar submina puținul sprijin de care se bucură Frontul Nebula în momentul de față în Inelul Exterior.

— Frontul Nebula nu are mai multă încredere în Republică decât are în coaliția lumilor îndepărtate, răspunse Qui-Gon pe un ton calm, dar ferm. Atacându-vă aici, Frontul Nebula ar putea spera să convingă Republica să renunțe la orice interese în zonele libere şi să pună bazele unei mişcări separatiste în Inelul Exterior. Strânse din buze. Ştiu că sfidează logica, domnule Cancelar Suprem, dar Frontul Nebula pare să fi renunțat la rațiune.

Valorum se depărtă de Qui-Gon, apoi se întoarse rapid.

— Atunci, de mine depinde să îi conving pe delegații sectoarelor îndepărtate să ridice jugul sub care Frontul Nebula şi Federația Comercială i-au pus.

— Domnule Cancelar Suprem, interveni Adi, vă veți gândi, cel puțin, să vă amânați luarea de cuvânt din deschidere până când vom avea şansa să dezvăluim planul Frontului Nebula? Este posibil ca asasinii să fi reuşit deja să treacă de forțele de securitate de pe Eriadu.

Valorum clătină din cap.

— Nici nu vreau să aud. În această fază târzie, orice schimbare în desfăşurare ar fi interpretată ca o slăbiciune sau o ezitare. Se uită la cei trei Jedi. Îmi pare rău. Îmi dau seama că îmi vreți doar binele. Dar de dragul Republicii, nu vă pot permite să interveniți.

Adi înclină capul.

— Vă vom respecta dorințele, domnule Cancelar Suprem.

Cei trei Jedi se întoarseră şi ieşiră.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, Qui-Gon zise:

— Trebuie să mergem direct la locul în care se ține întâlnirea la nivel înalt şi să vedem ce putem afla.

26

— Dacă atacul asupra lui Valorum nu l-a pus în centrul atenției summitului, atunci Asmeru a făcut-o cu siguranță, îi spunea senatorul Bor Gracus de pe Sluis Van lui Palpatine, în timp ce mergeau la pas cu şuvoiul încet de delegați către scanerele biroului de imigrație de pe Astroportul Eriadu.

Om sau extraterestru, aproape toți erau înveşmântați în robe şi cape din cele mai alese materiale, inclusiv Palpatine şi însoțitorul său temporar de la coada şerpuită, care erau îmbrăcați la fel, în robe bogat împodobite, cu mâneci încăpătoare şi gulere duble înalte.

Sate Pestage şi Kinman Doriana, de asemenea îmbrăcați la fel, în mantii negre, mergeau aproape în spatele lui Palpatine.

— Un zvon pe care l-am auzit sugerează că mulți dintre delegații planetelor din Inelul Nucleului şi din cel Exterior şoptesc că acțiunile Cancelarului Suprem pe Asmeru au fost o încercare îndrăzneață de a se da bine pe lângă Federația Comercială.

Gracus era un om dolofan, cu ochii ieşiți din orbite şi un nas moale. Planeta lui natală se mândrea cu un mic, dar înfloritor, şantier naval. Ca şi celelalte lumi din apropierea şi de pe ruta comercială Rimma, Sluis Van îşi vedea importanța viitoare ca fiind prestabilită.

— Zvonurile au valoare doar dacă sunt exacte, domnule senator, spuse Palpatine după o clipă. Cancelarul Suprem Valorum nu poate fi considerat un susținător al politicilor comerciale necinstite.

— Necinstite, ziceți? Nu v-am auzit să ovaționați când Valorum şi-a ținut discursul în care a slăvit avantajele taxării zonelor libere.

— Asta nu înseamnă că eu gândesc altfel, spuse Palpatine cu o voce calmă. Dar, ca şi pe dumneavoastră, poziția mea mă obligă să fiu vocea celor pe care îi reprezint şi, deocamdată, Naboo rămâne indecis.

Gracus îi aruncă o privire piezişă.

— Vreți să spuneți că regele Veruna este nehotărât.

— Problemele lui cresc, fiți sigur. Suveranul nostru este prea prins în scandal pentru a se mai gândi prea mult la ce îl aşteaptă pe Naboo. Uită că lumea noastră se bazează pe Federația Comercială pentru multe dintre importurile industriale, pe lângă unele de alimente. Doar după multe discuții şi dezbateri am reuşit să-l conving pe regele Veruna de importanța participării mele la această întâlnire la nivel înalt.

— Sunteți foarte înțelept, domnule senator, zise Gracus pe un ton în care se amestecau admirația şi o uşoară iritare. Răspundeți la întrebarea mea fără a răspunde, de fapt. Îl susțineți pe Valorum, şi totuşi nu.

Când deveni evident că Palpatine nu avea să răspundă, Gracus adăugă:

— Înțeleg că l-ați informat pe Cancelarul Suprem despre subiectul trimiterii unor trupe înarmate pe Asmeru.

— O delegație diplomatică, îl corectă Palpatine.

— Spuneți-i cum vreți, nu puteți schimba ce s-a întâmplat acolo. Şi nu puteți nega că tot ceea ce s-a întâmplat acolo miroase mai mult a forță decât a dreptate.

Palpatine făcu un gest nepăsător.

— Detaliile incidentului sunt cel mult sumare, domnule senator. Mai mult, ignorați faptul că, încercând să-l omoare pe domnul Cancelar Suprem, Frontul Nebula s-a transformat singur în problema Republicii.

— Aşa susține Valorum, obiectă Gracus.

— Delegația a fost atacată aproape imediat şi a răspuns pe măsură, spuse Valorum.

Gracus pufni batjocoritor.

— Justificarea perfectă. Valorum a folosit incidentul pentru a lansa un atac preventiv, eliminând posibilitatea Frontului Nebula de a întrerupe summitul şi, în acelaşi timp, ispitind Federația Comercială să accepte taxarea.

— Şi eu bănuiesc că a avut şi alte motive. Toată lumea s-a aşteptat ca Familiile Senex să protesteze față de violarea teritoriului lor, dar până acum au fost foarte tăcute. Nu m-ar surprinde să aflu că s-a căzut la o înțelegere între Valorum şi Casa Vandron. Dacă Familia Vandron este de acord să nu protesteze față de ceea ce s-a întâmplat pe Asmeru, Senatul – sau, cel puțin, Valorum – va fi de acord să omită faptul că Familia Vandron încalcă neîncetat Drepturile Rațiunii şi să ridice restricțiile care au făcut imposibil pentru Senex să existe varianta de a face comerț cu planetele Republicii.

— Fie că e vorba de sclavie sau de contrabandă, planetele Nucleului sunt prea puțin interesate de

nedreptățile care afectează Inelul Exterior, spuse Palpatine cu o voce plictisită. În ciuda încălcărilor, Republica ar face bucuroasă comerț cu Senex, dacă Senex ar avea ceva de valoare de oferit. Dacă nu ar fi fost aşa, Federația Comercială s-ar fi destrămat demult. Dar, de fapt, neimoidienii şi restul au devenit de neînlocuit, din cauza a ceea ce transportă ei în Nucleu.

Gracus păru nedumerit.

— Cu toate acestea, izbucni el, lumile din Inelul Exterior sunt acum în fierbere. Chiar şi cei care nu sprijină pe față Frontul Nebula deplâng faptul că Republica a hotărât de una singură să intervină pe Asmeru.

Palpatine surâse ambiguu.

— Sunt sigur că domnul cancelar suprem va îndepărta îngrijorările tuturor atunci când se va adresa delegaților.

— Şi vom fi cu toții dornici să auzim ce are de spus, răspunse Gracus disprețuitor, căci cu o mână încearcă să pedepsească Federația Comercială prin taxare, iar cu cealaltă o mângâie eradicând cel mai periculos oponent al ei.

Palpatine nu-şi pierdu aparenta bună dispoziție.

— Ajustările trebuie făcute după cum este necesar. În ciuda planificărilor îndelungate, nu totul poate fi prevăzut.

Privi în gol.

— Terenul pe care locuim este în continuă schimbare, domnule senator. Acum suntem în lumină, în clipa următoare, în întuneric; lăsați să ne găsim singuri drumul. Dacă evenimentele ar putea fi într-adevăr prevăzute – dacă o persoană ar primi această putere minunată – atunci, poate că viitorul ar putea fi îndreptat într-o direcție sau alta. Dar până atunci, ne împleticim, pipăind orbeşte în căutarea adevărului.

Gracus pufni.

— Poate că ar trebui să vă gândiți să candidați pentru postul suprem, domnule senator.

Palpatine dădu observația deoparte.

— Mă interesează să îmi joc micul meu rol în spatele scenei.

— Deocamdată, bănuiesc, zise Gracus, în timp ce Palpatine o luă grăbit înaintea lui la coadă.

Ochii lui Nute Gunray rătăciră peste şirul de delegați care aşteptau să fie scanați de aparatura primitivă de pe Eriadu. Privirea îi căzu asupra a doi senatori umani – unul rotund şi plebeu; celălalt, cu spatele drept şi rafinat – angajați în ceea ce părea a fi un schimb de replici aprins. Se uită din mecanoscaunul său la senatorul Lott Dod.

— Cine este omul în mantie neagră – acolo, care vorbeşte cu cel bondoc?

Dod urmări degetul arătător al viceregelui.

— Senatorul Palpatine de pe Naboo.

— Ți-e prieten?

Dod clătină din cap nesigur.

— După toate indicațiile, el urmează calea de mijloc, domnule vicerege. Deşi am auzit că l-a încurajat pe Valorum să trimită judiciarii în sectorul Senex.

— Un posibil prieten, atunci, zise Gunray.

— În curând vom şti ce poziție are fiecare.

În spatele lor, aşezată pe durbeton, era nava care îi adusese la suprafață, o navă cu înfățişare organică, având patru picioare de aterizare articulate şi cu gheare, două evacuări ale generatorului care semănau cu nişte picățele şi un ansamblu de ecran deflector care se înălța din corpul plat al navei ca o coadă ridicată.

Gunray şi Dod purtau robe, mantii şi acoperăminte de cap – cărămizii şi cafenii pentru vicerege; violet-închis şi albăstrii pentru senator. În fața, în spatele şi în lateralele lor patrulau droizi de securitate, cu puştile cu laser montate pe umerii lor drepți. Droizii constituiau replica

neimoidienilor la oferta lui Eriadu de a oferi protecție. În plus, Directoratul Federației Comerciale insistase ca un mic generator de ecran deflector să fie instalat în acea parte a sălii în care avea să se desfăşoare summitul rezervat lor.

O simplă privire aruncată protestatarilor care stăteau pe cinci rânduri în jurul zonei astroportului îi spuse lui Gunray că membrii directoratului luaseră o decizie prudentă – în ciuda faptului că fuseseră ridiculizați de colegii lor din Senatul Galactic.

Ceilalți şase membri ai directoratului, apărați de agenții de securitate de pe Eriadu, conduceau cortegiul Federației Comerciale în timp ce se apropia de terminal. În fruntea şirului mergeau cei patru directori umani ai Federației – doi de pe Kuat, unul de pe Balmorra şi altul de pe Filve. Şi, în urma lor, veneau membrii de pe Gran şi Sullustan, cu toții purtând tunici şi cape scumpe, deşi la mare distanță de cele extravagante cu care se mândreau Gunray şi Dod.

— Putem lua această afacere Asmeru ca pe un semn că Valorum face parte, în secret, din tabăra noastră? îl întreba sullustanul pe gran.

— Nu dacă Valorum nu-i surprinde pe toți cei de aici retrăgându-şi propunerea de taxare, răspunse cel din urmă.

— Avocații mei m-au asigurat că Republica nu are nici un drept legal de a taxa zonele libere, zise Gunray în bazică, din vârful tronului său ambulant.

Unul dintre oamenii de pe kuat se uită peste umăr la neimoidian şi râse.

— Republica va face cum doreşte, domnule viceregе. Sunteți nebun dacă puteți crede altceva. Valorum vă este la fel de duşman ca oricând.

Gunray suferi umilința în tăcere. Se întrebă ce ar fi înțeles kuatii din afirmația lui Darth Sidious că Valorum

era cel mai mare aliat al Federației Comerciale în Senat. Oare s-ar mai fi grăbit aşa de mult să tachineze şi să îşi bată joc?

Gunray se îndoia.

Omul arogant şi ceilalți nu ştiau nimic despre înțelegerea secretă pe care Gurnay o făcuse cu Lordul Sith. Ei priveau achiziționările neîncetate de droizi moderni ca fiind inutile şi simptomatice pentru paranoia crescândă a neimoidienilor. Însă rareori contestau cheltuielile, căci armele ofereau flotei o măsură de protecție în plus. De asemenea, nu ştiau nimic despre planul lui Sidious prin care Federația Comercială să îşi extindă influența dincolo de sistemele îndepărtate, până la granița galactică.

Şi totuşi, Gunray era neliniştit.

Lordul Sith comunicase cu el doar o dată de la stabilirea întâlnirii dintre neimoidieni şi vânzătorii de arme Baktoid şi Haor Chall. Comunicarea fusese scurtă şi unidirecțională, Sidious subliniind importanța participării lui Gunray la întâlnirea la nivel înalt şi asigurându-l, ca întotdeauna, că totul avea să meargă conform planului.

— Modul de a-l înfrânge pe Valorum, spunea celălalt kuat, este de a-i convinge pe membrii noştri semnatari că nu au nimic de câştigat din desprinderea de noi şi din reprezentarea individuală în Senat.

— Chiar dacă asta înseamnă să le oferim stimulente comerciale lucrative, adăugă sullustanul.

— Dar profiturile noastre? izbucni Gunray, în ciuda eforturilor sale de a se controla.

— Taxele Republicii vor trebui să fie absorbite de sistemele îndepărtate, spuse ofițerul directoratului de pe Balmorra. Pur şi simplu, nu există altă cale.

— Şi dacă taxele sunt prea mari pentru a fi suportate de sistemele îndepărtate? întrebă granul. Partea noastră de piață va fi pierdută. Asta ar putea foarte bine să ne afecteze.

De data aceasta, Gunray reuşi să se abțină.

Totul este o parodie, spusese Darth Sidious. Taxarea este doar un obstacol minor în calea noastră spre o glorie mai mare. Lasă-ți omologii din directorat să zică şi să facă ce doresc. Dar abține-le de la a da vreun răspuns – mai ales la întâlnirea la nivel înalt.

Calea noastră, se gândi Gunray.

Dar intrase într-un adevărat parteneriat sau într-unul în care Sidious se putea transforma într-un domnitor al neimoidienilor? Cât de mult se putea mulțumi un Lord Sith cu simpla putere economică? Şi ce avea să se întâmple cu viceregele Nute Gunray odată ce Darth Sidious avea să îşi pună ochii pe o țintă mult mai demnă de experiența lui întunecată?

Deja viceregele adjunct Hath Monchar şi comandantul Dofine îşi lansaseră neîncrederile lor separate despre alianță – abia înțelegând că parteneriatul îi fusese oferit lui Gunray în aceeaşi măsură în care îi fusese impus.

Lordul Sith promisese că va comunica cu Gunray încă o dată înainte de începerea summitului. Poate, spera viceregele, atunci avea să iasă totul la iveală.

27

Havac şi oamenii săi se întoarseră în camera principală a depozitului vămii şi în bubuitul îndepărtat al decolării navelor spațiale. Cei cinci mercenari pe care îi adunase Cohl şedeau pe marginile săniilor plutitoare care îi aduseseră în depozit.

Din felul încordat în care se mişca Havac, Lope înțelese că se întâmplase ceva neprevăzut. Sări de pe sania plutitoare şi se uită în lungul coridorului care ducea în spatele clădirii.

— Unde-i căpitanul Cohl? îl întrebă pe Havac.

Deasupra eşarfei care-i ascundea fața, Havac miji ochii când se întoarse spre el.

— Cohl a ieşit prin spate. Dar vă urează noroc.

Înainte ca altcineva să mai poată pune întrebări, îl întrebă pe Lope.

— Care-i arma ta preferată?

Lope se mai uită o dată în lungul coridorului, apoi se întoarse la sănii.

— Lamele... de orice lungime.

Havac se întoarse spre un alt om.

— A ta? întrebă el pe un ton tot mai încrezător.

— Puştile cu lunetă.

Havac se uită la gotal.

— Eu nu sunt trăgător. Sunt observator.

Cercetă perechea de oameni rămasă – un bărbat cu înfățişare de brută şi o femeie la fel de dură.

— Nici o preferință, mârâi bărbatul.

— La fel, spuse femeia.

Havac scoase din buzunar un holoproiector portabil şi îl puse pe o cutie de marfă din aliaj. Cu toții se adunară în jur, în timp ce din conul de lumină prindea formă imaginea unei clădiri din era clasică, acoperită cu un acoperiş în formă de dom.

— Locul întâlnirii comerciale la nivel înalt, zise Havac în timp ce clădirea începu să se rotească arătând în fiecare colț turnuri înalte, subțiri şi patru intrări principale. Sala principală este o rotondă, asemănătoare cu Senatul Galactic, dar la o scară mult mai mică şi fără lojile detaşabile.

Havac deschise o imagine panoramică a interiorului.

— În trufia ei exagerată, delegația lui Eriadu s-a aşezat în centrul sălii. Delegația Coruscantului va ocupa şirurile de scaune de la est – aici – cu membrii Directoratului Federației Comerciale pe şirurile de la vest. Delegațiile reprezentând Lumile Nucleului, ale Inelului Interior şi ale sistemelor îndepărtate vor fi împrăştiate prin tot restul sălii.

— În caz de probleme, Directoratul Federației Comerciale va putea activa un câmp de forță. Dar delegația lui Valorum este lăsată intenționat neprotejată, ca un semn de bună credință.

Lunetistul studie imaginea pentru o clipă.

— Valorum va fi o țintă dificilă – chiar şi de la cel mai înalt şir de scaune din rotondă.

— O să fi mai sus de atât, zise Havac. Porțiunea superioară a sălii este un labirint de pasarele şi schele de întreținere împreună cu tot felul de cabine create pentru cei de la presă.

— Am avea o şansă mai mare să îl lovim pe Valorum înainte de a intra în clădire, spuse Lope.

— Poate, acceptă Havac. Dar planul se bazează pe abilitatea noastră de a ne infiltra la summit şi de a face treaba acolo.

— Patru intrări, zise lunetistul. Pe care vine Valorum?

Havac clătină din cap.

— Nu se ştie. Drumul spre sala în care se ține summitul nu va fi dezvăluit decât în ultima clipă posibilă, iar noi nu avem pe nimeni destul de aproape de el pentru a ne oferi informația. De aceea avem nevoie de o echipă de observație afară.

Havac deschise altă imagine pe holoproiector, arătând vechiul cartier al oraşului, unde vârfurile nenumăratelor clădiri se amestecau într-un lanț întins de acoperişuri rotunjite şi de turnuri elegante.

— Securitatea de pe Eriadu încearcă să păstreze acoperişurile goale, dar nu există destule vehicule cu elevatoare repulsoare pentru a face o supraveghere continuă, mai ales în astfel de zone, unde toate acoperişurile sunt legate între ele. În schimb, securitatea face zboruri la intervale regulate, concentrându-şi eforturile asupra clădirilor din preajma sălii în care va avea loc întâlnirea la nivel înalt.

Havac arătă unul dintre acoperişurile în formă de dom.

— De aici se pot vedea destul de bine toate cele patru bulevarde care duc la intrările separate în sală. Observatorii – arătă spre Lope, gotal şi femeie – vor avea destul timp să îşi ocupe poziţiile pe acoperiş, între zborurile securităţii. Accesul pe acoperiş se face printr-o casă conspirativă pe care o avem pe Eriadu. Aceasta va servi şi ca punct de întâlnire după ce terminăm sau dacă intervine ceva neprevăzut. Convoiul plutitor al lui Valorum va fi uşor de observat. De îndată ce aţi dedus traseul, ne comunicaţi informaţia.

— Voi unde o să fiţi? dori Lope să ştie.

Havac se întoarse spre el.

— Trăgătorii vor fi deja în sală, pe pasarele.

— Ăla e primul loc în care o să caute securitatea, se plânse lunetistul. Vreau ceva în plus dacă trebuie să îmi pun pielea în băţ.

Havac clătină din cap.

— Vei primi la fel ca restul. Cu toţii jucăm roluri importante în asta.

— Havac are dreptate, zise Lope. Dacă nu îţi place să fi trăgătorul, te înlocuiesc eu, iar tu poţi să te ocupi de supravegherea de pe acoperiş. Oricum, nu-mi plac înălţimile.

Lunetistul se uită urât la Lope.

— Nu am spus că n-o fac. Întrebam doar cum ar trebui să ajung la pasarele.

Havac îi făcu semn unuia dintre acoliții săi extratereştri să înainteze. Niktoul aşează o servietă pe aceeaşi cutie pe care se afla şi holoproiectorul şi o deschise. Havac scoase din ea o jachetă şi i-o dădu lunetistului.

— Asta te va identifica drept agent de securitate de pe Eriadu, explică el. O să îți dau şi actele necesare mai târziu. Ideea este că vei fi în sală înainte de venirea oricăreia dintre delegații. Odată ce ai aflat pe ce intrare soseşte Valorum, ocupi ce poziție ți se pare mai potrivită.

Lunetistul puse jacheta împăturită pe braț.

— Când trag?

— Ceremonia va începe cu o serie de trei semnale prelungi de trompetă, continuă Havac. Pregăteşte-te să tragi la începutul celui de al treilea.

— Valorum va fi deja la locul lui?

Havac dădu din cap şi redeschise imaginea interiorului sălii.

— Va fi. Dar o să tragi primul glonț aici.

Lunetistul se holbă la punctul de pe podeaua sălii pe care îl arătase Havac, apoi se uită zăpăcit la acesta.

— Nu înțeleg. Cine o să fie acolo?

— Nimeni.

— Nimeni, repetă lunetistul, apoi începu să scuture din cap. Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar eu am o reputație de apărat şi când sunt plătit să trag, nu ratez.

Havac mormăi ceva pe sub eşarfă.

— În regulă, atunci alege o țintă. Răneşte pe cineva.

Lope făcu un pas înainte.

— Parcă aveam o țintă... pe Valorum.

Havac confirmă cu o mişcare din cap şi se uită la toți.

— Dar nu vreau ca unul dintre voi să tragă.

În timp ce Lope şi ceilalți schimbau priviri, Havac închise holo-proiectorul şi îl puse deoparte. În acelaşi timp, doi bithi începură să deschidă cutia metalică pe care stătuse aparatul şi extraseră din ea o încurcătură pătrățoasă de membre din aliaj şi un cap lung, cilindric.

— Faceți cunoştință cu cel mai important membru al echipei noastre, zise Havac. Construit special pentru noi de aceeaşi companie care furnizează Federației Comerciale droizi de securitate.

Scoțând o mică telecomandă din buzunar, introduse un cod pe ecran şi un droid de luptă se desfăşură în poziție de drepți, cu brațele pe lângă corp şi o puşcă cu lunetă prinsă pe spate. Niktoul desfăcu un şurub de blocare din pieptarul droidului de aproape doi metri înălțime şi păşi în lateral. Şurubul de blocare căzu pe podea şi se rostogoli sub cea mai apropiată sanie plutitoare.

Havac introduse alt cod.

Imediat, droidul duse mâna peste umăr, după blasterul cu laser. Cu aceeaşi viteză, mercenarii reacționară luând poziții defensive şi scoțându-şi armele.

— Calmați-vă, spuse Havac cu voce tare, făcând semn cu mâinile.

Din nou, folosi telecomanda. Când droidul de luptă puse puşca la loc, Havac începu să îi dea roată.

— Este inofensiv, îi asigură el pe toți, dacă nu îi zic eu să fie altfel.

Gotalul era singurul care nu îşi băgase arma la loc în toc.

— Nu pot să lucrez cu un droid, spuse el mânios. Undele lor de energie îmi supraîncarcă simțurile.

— Nu o să fi nevoit să lucrezi cu el, zise Havac. O să fie în sală.

Lope şi lunetistul schimbară priviri îngrijorate.

— Cine-l duce înăuntru? întrebă Lope.

— Federația Comercială.

Lunetistul îşi mişcă falca pătrată.

— Vrei să zici că droidul este cel care o să tragă?

Havac dădu din cap.

— Atunci de ce mă pui pe mine să trag în podea?

— Pentru că focul tău o să declanşeze un lanț de evenimente care o să-i permită coechipierului nostru din aliaj, aici de față, să îşi îndeplinească ordinele. Havac se uită la droid. Nu are nevoie de un calculator de control. Dar are nevoie să perceapă o amenințare înainte de a putea primi sarcini.

Lope începu să scuture din cap.

— Vrei ca asta să ajungă să pară ca şi cum Federația Comercială l-ar fi omorât pe Valorum.

Restul mercenarilor se uitară fix la Havac.

— Vă deranjează?

— Căpitanul Cohl a spus că asta o să fie o misiune clară, protestă lunetistul. Nu a zis nimic despre Federația Comercială.

— Căpitanul Cohl nu a fost informat complet despre plan, replică Havac calm. Nu avea rost să riscăm o scurgere de informații.

Lope se forță să hohotească scurt.

— Bănuiesc că putem să înțelegem asta, Havac. Dar problema este că dacă se află că am ajutat la o înscenare împotriva Federației Comerciale...

— Au mâna mai lungă decât Republica, Havac, continuă lunetistul. O să pună pe urmele noastre toți vânătorii de recompense de la Coruscant până pe Tatooine. Şi eu, cel puțin, nu vreau să fiu obligat să-mi trăiesc restul zilelor prin vreo văgăună.

Havac rămase de piatră.

— Să ne lămurim. O să păcălim securitatea de pe Eriadu, judiciarii Republicii şi Cavalerii Jedi doar ca să facem asta. Şi, sigur, s-ar putea să trebuiască să

cumpărați nişte vânători de recompense după ce terminăm. Dar toate astea înseamnă doar să vă ridicați la înălțimea reputației voastre. Dacă vreunul dintre voi nu se simte în stare, acum este momentul să o spună.

Lope se uită la lunetist, apoi la gotal, apoi la cei câțiva acoliți umani şi extratereştri ai lui Havac şi iar la lunetist.

— Ne-am înțeles? întrebă Havac, spărgând tăcerea lungă.

Lope dădu din cap.

— Încă o întrebare, Havac. Unde o să fi tu în tot timpul ăsta?

— Acolo de unde pot să vă supraveghez pe toți, răspunse el şi o lăsă aşa.

De pe mozaicul podelei sălii în care urma să se țină întâlnirea la nivel înalt, Qui-Gon se uita la şirurile de scaune, la ferestrele ornamentate şi arcuite în partea superioară şi, sus, deasupra capului, la cabinele pentru presă şi la pasarelele de întreținere. Se roti, descriind un cerc întreg, cuprinzând cu privirea grupurile de droizi care inspectau cele câteva sute de ecrane video ale sălii şi echipele de judiciari şi de agenți de securitate mişcându-se printre scaune cu animale în lesă care miroseau, gustau şi verificau aerul stătut.

În secțiunea de sală rezervată delegației de pe Coruscant, maeştrii Tiin şi Ki-Aki-Mundi se strecurau printre scaune, atenți şi la cele mai mici tulburări în Forță. În altă parte a rotondei, Adi Gallia şi Vergere făceau acelaşi lucru, extinzându-şi percepțiile, în speranța că vor descoperi o indicație a ceea ce plănuiseră Havac şi asasinii lui Cohl pentru summit.

Căscată în patru direcții şi străpunsă de multele ei ferestre, sala era un coşmar din punctul de vedere al securității. Mai rău, Eriadu decretase întâlnirea deschisă

nu doar pentru delegați, ci şi pentru reporterii HoloNet, diferiți demnitari şi grupuri de veterani, muzicieni, reprezentanți ai corporațiilor şi cam oricine avea o brumă de autoritate şi de influență. Atât de multe specii erau aşteptate să participe – fiecare cu suitele lor individuale de aghiotanți, servitori, translatori şi gărzi – încât avea să fie aproape imposibil să stabileşti cine beneficia de dreptul de a fi acolo şi cine nu.

Qui-Gon mai făcu un cerc. Delegația lui Eriadu îşi oferise centrul sălii, Cancelarul Suprem Valorum aflându-se în stânga ei, iar Directoratul Federației Comerciale la dreapta. Breasla Comercială şi Uniunea Tehnică aveau un arc de scaune între cele două, despărțite de delegațiile din Nucleu şi din sistemele îndepărtate.

Ochii lui Qui-Gon se îndreptară iar spre pasarelele şi schelele de deasupra, dintre care multe susțineau grupuri de reflectoare şi de aparate audio.

Lunetiştii se puteau aşeza aproape după bunul plac, îşi zise el. Asasinii fără interes pentru propria viață puteau provoca probleme imposibil de calculat.

— Simți ceva, maestre? întrebă Obi-Wan din spatele lui.

— Doar că ne luptăm cu ceva nevăzut, Obi-Wan. De fiecare dată când ne apropiem de a ne identifica adversarul, se fereşte şi ne scapă.

— Atunci, nu este căpitanul Cohl?

Qui-Gon clătină din cap.

— Aici lucrează o mână organizatoare – una care îl mută pe Cohl la fel de uşor pe cât ne mută şi pe noi.

— Nu acest Havac.

Qui-Gon se gândi un pic la asta, apoi clătină iar din cap.

— Nu are un nume pe care să îl ştiu, Padawan. Poate că misterul există doar din cauza neputinței mele de a vedea dincolo de momentul prezent. Tu ce simți?

Expresia lui Obi-Wan deveni serioasă.

— Simt că suntem aproape de a rezolva asta, maestre.

Qui-Gon îi puse mâna pe umăr.

— Asta este liniştitor.

Adi Gallia şi Vergere se alăturară pe primul şir de scaune pentru a vorbi cu ei.

— Securitatea ne asigură că scanerele de la intrare sunt capabile să detecteze explozivi, împreună cu arme – indiferent de compoziția lor, spuse Adi Gallia. Gărzile vor staționa la nivelul de jos al sălii şi vor circula la cel de sus, pe pasarele. Unitățile de securitate şi alți droizi vor oferi supravegherea continuă a acoperişului.

— Asta ar putea să-l împiedice pe Cohl să inițieze un atac aici, răspunse Qui-Gon, dar cum rămâne cu exteriorul sălii?

— Traseul cancelarului suprem va fi stabilit de calculator în ultima clipă.

— Aş prefera ca acesta să fie cu maşina zburătoare până la platforma de pe acoperiş.

— Îmi pare rău, Qui-Gon. Insistă să vină cu un vehicul la sol. Va trebui să avem încredere în aceleaşi precauții care l-au apărat şi pe drumul de la astroport la casa guvernatorului-locotenent Tarkin.

— Qui-Gon! strigă brusc maestrul Tiin.

Acesta se întoarse şi îi văzu pe Tiin şi pe Ki-Aki-Mundi venind în grabă spre ei.

— A fost descoperit cargobotul căpitanului Cohl, continuă Tiin. Cargobotul corellian. Zece agenți vamali au fost găsiți legați în cabina din spate.

Qui-Gon şi Obi-Wan avură un schimb scurt de priviri.

— De unde ştiu că acela care l-a pilotat a fost Cohl?

— Calculatorul de navigație arată că nava a făcut saltul spre Eriadu din spațiul lui Karfeddion, explică Ki-Aki-Mundi.

— Probabil că apoi Cohl a pilotat nava agenților spre suprafață, deduse Qui-Gon.

Tiin dădu din cap când se opri în fața lui Qui-Gon.

— Nava vămii a fost localizată la astroport.

— Ar trebui să vedem cu ochii noştri, zise Obi-Wan grăbit. Apoi se opri şi se uită la Tiin. Ce i-a făcut să cerceteze cargobotul?

Tiin păru să se fi aşteptat la întrebare, împreună cu privirea îngrijorată a lui Qui-Gon.

— Autoritățile au primit o informație anonimă.

28

Cohl clipi, apoi deschise ochii. Văzu neclar fața plină de sânge a lui Boiny. Se simțea amețit şi agitat. Ştia că ar fi trebuit să sufere puternic, dar abia îşi simțea corpul. Evident, Boiny îi dăduse o doză de analgezice. Cohl simțea în gură gustul sângelui şi încă ceva – uscăciunea siropoasă a bactei.

Trăsăturile lui Boiny începură să prindă formă şi să devină clare. O rază de laser arsese o tăietură adâncă în partea stângă a craniului verzui al rodianului. Pe rană scânteia bacta proaspăt aplicată, dar Cohl se îndoia că substanța miraculoasă avea să învingă.

Memoria îi reveni iute. Tresări şi încercă să se ridice în capul oaselor.

— Stai, căpitane, zise Boiny. Avea glasul slab şi răguşit. Odihneşte-te o clipă.

Cohl nu-i dădu atenție. Se ridică şi imediat căzu cu fața în jos pe podeaua dură. Auzi cum i se rupse vârful

nasului şi simți o picătură de sânge scurgându-i-se pe mustață şi căzându-i pe buza inferioară.

Începu să se târască pe podea spre locul în care trupul Rellei zăcea nemişcat – nemişcat şi rece când îşi întinse mâna şi îi atinse fața cu vârfurile degetelor.

Brusc, Boiny apăru iar lângă el.

— E moartă, căpitane, spuse el, îndurerat. Când mi-am revenit, nu mai puteam face nimic.

Cohl se târî şi ultimul metru până la Rella. Îşi aruncă brațul drept peste umerii ei, trăgând-o spre el şi plângând în tăcere pentru o clipă.

— Trebuia tu să te întorci, zise el încetişor, printre suspine.

Apoi se răsuci pe spate şi se uită urât la Boiny.

— Trebuia să mă laşi să mor.

În mod clar, Boiny îi anticipase mânia.

— Dacă ai fi fost pe moarte, aş fi putut s-o fac. Trase într-o parte cămaşa sfâşiată a lui Cohl pentru a dezveli vesta blindată de dedesubt. Vesta a absorbit mare parte din încărcătură, dar ai răni interne. Se uită la umărul stâng zdrobit al lui Cohl, apoi se aplecă pentru a-i examina fruntea. Am făcut tot ce am putut cu restul rănilor.

Cohl îşi duse mâna la cap. Raza trasă din pistolul Rellei îi arsese tot părul de pe partea dreaptă a capului şi îi lăsase o rană la fel de adâncă şi de neregulată ca şi cea de pe craniul lui Boiny.

— Unde ai găsit...

— O trusă medicală de urgență într-un dulap de lângă uşă. Plasturii cu bacta sunt expirați de câteva luni, dar probabil că au destulă eficacitate ca să ne țină o vreme.

Cohl îşi duse dosul palmei la nas, apoi inspiră anevoie.

— Capul tău...

— Fracturat şi ars. Dar mi-am dat o doză sănătoasă din analgezicele pe care ți le-am dat şi ție. Am luat aproape o supradoză. Dar cel puțin acum te văd într-un singur exemplar.

Cohl reuşi să se ridice în capul oaselor. Uitându-se prin încăpere, zări omul pe care îl omorâse zăcând cu fața în sus pe podea, exact acolo unde căzuse. Altfel, camera era goală. Se uită iar la Boiny.

— De ce nu ne-au terminat?

— Asta nu trebuia să se întâmple. Cred că Havac a intrat în panică.

Cohl se gândi la asta o clipă.

— Nu. Jedi sunt pe urmele noastre. Vrea să fim găsiți. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă. Dar nu e destul de nebun să creadă că mi-aş ține gura despre această misiune, din vreun sentiment de onoare prost înțeleasă.

— Fac pariu că el contează pe faptul că nu o să-i trădezi pe Lope şi pe ceilalți.

Cohl dădu încet din cap.

— Havac m-a citit bine. Dar o să regrete că nu m-a omorât când a avut ocazia. Cu un efort vizibil, se ridică în genunchiul sănătos. Mai e vreunul dintre ei în depozit?

— Doar agenții de vamă legați pe coridor. Cala de marfă e goală.

Cohl întinse mâna spre rodian.

— Ajută-mă să mă ridic.

Se strâmbă când Boiny îl trase în picioare. Cu grijă, îşi aşeză piciorul stâng pe podea şi aproape se prăbuşi.

— O să am nevoie de o cârjă.

— Găsesc eu ceva, zise Boiny.

Cohl rămase în echilibru pe piciorul sănătos. Se gândi că i-ar putea exploda inima dacă se uita iar la Rella, dar se forță, totuşi, să coboare privirea.

— Unii dintre noi se nasc pentru a fi trădați, şopti el. Nu pot să mă revanşez față de tine, Rella. Dar pot încerca din toate puterile care mi-au mai rămas să te răzbun.

Sprijinit în cârja pe care o făcuse rodianul dintr-o țeavă şi un suport din plastoțel acoperit cu pânză, Cohl îl urmă pe Boiny pe coridor. Agenții vamali legați abia îi simțiră în timp ce se mişcau în tăcere spre intrarea dinspre astroport a depozitului. Agenta a cărei uniformă o luase Rella rămăsese inconştientă de la injecția pe care Boiny i-o făcuse la bordul navei.

Încăperea din față era plină de zgomotul decolărilor şi al aterizărilor, în ciuda faptului că uşile culisante erau închise. Săniile repulsoare încă pluteau la un metru de podeaua acoperită cu rumeguş şi totul era cam aşa cum îşi amintea Cohl.

Boiny cercetă camera o clipă, apoi merse în centrul ei la doi metri de sania din frunte.

— Aici a fost o cutie de arme.

Cohl se uită la urmele trădătoare din rumeguş.

— E prea mare pentru o cutie de arme.

Privind în jur, cei doi zăriră în acelaşi timp holoproiectorul portabil. Se odihnea pe trenul de aterizare ridicat al uneia dintre sănii. Boiny ajunse primul la el. Punându-l pe sanie, îl porni. Cohl şchiopătă către el în timp ce aparatul începea să deruleze imaginile stocate în el.

— Sala întâlnirii la nivel înalt, zise el, ca răspuns la imaginea tridimensională a clădirii maiestuoase cu acoperiş în formă de dom şi a colinei pe care o încorona.

Boiny lăsă imaginile să se deruleze iar, oprind aparatul când arăta o privelişte generală a movilei împădurite şi a celor patru bulevarde care duceau către sală.

— Punctul de observație din grupul de acoperişuri pe care l-am văzut mai devreme, spuse Boiny, pornind deja

derularea în sens invers a imaginilor. Havac ar fi putut plănui să îl atace pe Valorum înainte de a ajunge la summit.

Cohl îşi mângâie ce mai rămăsese din barbă în timp ce se gândea la asta. Făcu semn spre holoproiector.

— Nu l-a uitat aici. A vrut să fie găsit – aşa cum a vrut să fim şi noi găsiți.

Brusc, Boiny se aplecă sub una dintre sănii.

— Uite ceva ce probabil nu se aşteaptă să fie găsit, spuse el în timp ce se ridica.

Cohl miji ochii la cilindrul metalic îndesat pe care i-l arăta Boiny.

— Un şurub de blocare?

— Însă un model neobişnuit. Boiny ridică şurubul la nivelul ochilor. Seamănă cu cele pe care le-am tras în droizii de securitate de la bordul *Profitului*, dar modificat pentru a se potrivi unui droid mai avansat. Poate un model de luptă.

— Havac are un droid, zise Cohl, mai mult pentru sine. Cercetă podeaua din ochi. Asta să fi fost în cutie? Sau să fie de la altceva?

Boiny deveni sceptic.

— Frontul Nebula foloseşte droizi? Asta nu e corect. Se uită iar la şurub. Un lucru e sigur, căpitane. Şurubul ăsta a fost deja într-un droid. Se văd urmele lăsate de instrumentul cu care a fost scos.

Cohl luă şurubul şi îl strânse în pumn.

— L-am avertizat pe Havac că o persoană din Frontul Nebula a informat Departamentul Judiciar despre planurile noastre de a ataca *Profitul*. Să presupunem că s-a hotărât să-şi ia măsuri de precauție suplimentare când a pus la cale operațiunea asta. Se uită la Boiny. Havac a spus că Frontul i-a ademenit pe Jedi pe Asmeru. Asta ar putea însemna că atentatul la viața lui Valorum pe

Coruscant a fost un truc pentru a distrage atenția de la Eriadu.

— Corect, zise Boiny cu nesiguranță.

Cohl aruncă o privire spre holoproiector.

— Havac ne lasă pe noi şi holoproiectorul pentru a fi descoperiți de autorități...

Rînjii cu răutate.

— Boiny, nu sunt sigur cum are de gând Havac să acționeze, dar cred că ştiu ce plănuieşte să facă.

— Căpitane? zise Boiny zăpăcit.

Cohl vârî şurubul de blocare în buzunarul de la piept şi începu să şchioapete spre coridor.

Boiny îl urmă, făcând semn către holoproiector.

— N-ar trebui măcar să şterg ce e în el?

Cohl clătină din cap.

— Ascunde-l la vedere, aşa cum a făcut şi Havac. Singurul mod în care o să ajungem la el este asigurându-ne că toți ceilalți se învârt în jurul cozii.

În fața intrării în palatul guvernatorului-locotenent Tarkin, Valorum, Sei Taria şi restul delegației Coruscantului aşteptau sosirea caravanei lor de vehicule cu elevatoare repulsoare. Tunicile la modă şi mantiile de brocart erau încă o dată la ordinea zilei, în afara personalului de securitate, care era aproape la fel de numeros ca şi diplomații.

— Sper că şederea dumneavoastră cu noi a fost plăcută, îi spunea Tarkin lui Valorum.

— Foarte plăcută, răspunse Valorum. Permiteți-mi să vă ofer aceeaşi ospitalitate dacă veți vizita vreodată Coruscantul.

Tarkin zâmbi fără să-şi dezvelească dinții.

— Sper, domnule Cancelar Suprem, că, odată, Coruscantul îmi va fi a doua casă. Tot Nucleul, de fapt, de la Coruscant la Alderaan.

— Sunt sigur că aşa va fi.

Căpitanul detaşamentului Gărzii Senatoriale se apropie cu o coală de durhârtie în mână. În locul obişnuitei puşti de paradă, un pistol cu laser de ultimă generație îi atârna pe umăr.

— Avem traseul convoiului plutitor, domnule Cancelar Suprem.

— Pot să mă uit şi eu? întrebă Tarkin.

Garda se uită la Valorum pentru permisiune.

— Lasă-l să-l vadă.

Tarkin cercetă coala de durhârtie.

— Cam ocolit – poate inutil. Dar nu ar trebui să avem probleme să ajungem la timp la sala întâlnirii. Se uită pe aleea lungă care ducea la conac. Guvernatorul trebuie să ajungă din clipă în clipă. Apoi putem pleca cu toții.

Tocmai când Tarkin voia să mai adauge ceva, apăru un speeder de teren, îndreptându-se în viteză spre locul în care stăteau el şi Valorum.

— Ce mai e acum? întrebă Tarkin când vehiculul cu două locuri ajunse lângă casă şi se opri.

Fără mantiile lor de Jedi, Adi Gallia şi Saesee Tiin coborâră din vehiculul plutitor şi veniră drept spre Valorum. Tiin fu cel care vorbi.

— Domnule Cancelar Suprem, există o problemă. Avem confirmarea că asasini angajați de Frontul Nebula au trecut de securitatea de pe Eriadu. Qui-Gon Jinn şi alți câțiva Jedi s-au dus la astroport, în speranța de a-i intercepta.

— Pericolul nu mai este nesigur, domnule Cancelar Suprem, zise Adi cu sinceritate.

Valorum se încruntă.

— Vreau să fie găsiți, spuse el în cele din urmă. Nu vreau ca summitul să fie întrerupt.

Tiin şi Adi dădură din cap.

— Veți fi acum de acord să vă însoțim? întrebă Tiin.

— Nu, zise Valorum neutru. Trebuie păstrate aparențele.

Adi îl privi îndelung.

— Atunci veți fi măcar de acord să vă țineți pornit câmpul de forță al vehiculului?

— Insist neapărat asupra acestui lucru, interveni Tiin. Este obligația lui Eriadu să se asigure că nu pățiți nimic.

Cu vizibilă neplăcere, Valorum aprobă cu o mişcare din cap.

— Până când ajungem la întâlnirea la nivel înalt.

Roşu la față de furie, Tarkin se întoarse către un grup de agenți de securitate de pe Eriadu care stătea în spatele său.

— Aveți grijă ca străzile să fie libere. Arestați pe oricine aveți motive să suspectați. Nu vă faceți griji cu problemele de legalitate. Faceți tot ce este necesar.

Agenții de securitate de pe Eriadu erau deja la fața locului când Qui-Gon, Obi-Wan, Vergere şi Ki-Aki-Mundi ajunseră la depozitul vămii.

Un agent uman îndrepta un dispozitiv de scanare spre câteva sănii repulsoare parcate chiar lângă intrare, în interior, pe care încă se mai aflau douăsprezece containere de marfă înguste, ale căror capace deschise arătau că erau goale. În altă parte în spațiul larg, un grup de agenți vamali furioşi era interogat.

Comandantul uman al echipei de securitate veni de pe un coridor slab luminat. În spatele său erau doi bipezi acoperiți cu chitină şi cu solzi verzi, având ochi mari şi negri, râturi scurte, creastă şi guri fără dinți.

Qui-Gon văzu cum Obi-Wan căscă gura.

— Verpini, explică el. Specia are organe în piept care o ajută să comunice prin intermediul undelor radio. Însă pot să vorbească şi înțeleg şi bazica, dar cu ajutorul

aparatelor de traducere. Simțurile lor ascuțite îi fac nemaipomeniți la munca de detaliu.

— Verpini, zise Obi-Wan, scuturând din cap uimit.

Văzându-i pe cei patru Jedi, comandantul se apropie, în timp ce perechea de extratereştri începu să cerceteze podeaua acoperită cu rumeguş.

Qui-Gon se prezentă pe sine şi pe ceilalți.

— Avem doi oameni morți în camera din spate, spuse comandantul după ce se uită la Vergere în acelaşi fel în care se uitase şi Obi-Wan la verpini. Un bărbat, o femeie, ambii morți din cauza razelor de laser trase de aproape, însă cu arme diferite. Nivelul de carbon de pe podea şi de pe pereți indică faptul că a avut loc o adevărată luptă cu pistoale. Petele de sânge arată că măcar unul dintre combatanții care a scăpat era rodian. Plasturi cu bacta, carne sintetică şi cine mai ştie ce lipseşte din trusa medicală aflată în cameră. Aşteptăm analiza amprentelor.

— Partenerul căpitanului Cohl este rodian, zise Qui-Gon.

Comandantul notă acest lucru în datapad, apoi arătă spre grupul de agenți vamali.

— Au fost luați prin surprindere de nu mai puțin de opt atacanți bine înarmați, mulți dintre ei umani, dar cel puțin patru nikto şi doi bithi.

— După atacul surpriză au fost băgați în coridor, aşa că nu pot oferi prea multe informații în plus. Însă femeia, cea de acolo, este ofițerul-şef al navei vamale pe care au deturnat-o terorişti. A identificat-o pe femeia moartă din spate ca fiind căpitanul cargobotului corellian la bordul căruia a urcat. Este încă un pic cam amețită din cauza injecției soporifice, dar spune că a văzut şi un rodian şi crede că îşi aminteşte că a zărit un gotal şi doi bărbați umani.

— Se pare că toți au ieşit din depozit pe o uşă din spate care dă pe drumul de serviciu al astroportului.

Presupunem că pilotează platforme plutitoare sau speedere de teren.

Comandantul se îndreptă spre centrul camerei şi făcu un gest larg.

— Totul aici este aşa cum am găsit, în afară de aparatul ăla pe care l-am observat sub una dintre sănii.

Qui-Gon şi ceilalți Jedi se uitară în direcția pe care o arăta degetul lui şi văzură un holoproiector portabil pus pe o cutie de marfă.

— Cohl e în multe feluri, dar nu neglijent, spuse Qui-Gon.

— Şi noi credem că este deliberat. Dar s-a mai auzit ca până şi profesioniştii să facă greşeli.

Comandantul merse la holoproiector. Era gata să îl activeze, când unul dintre asistenții săi interveni.

— Domnule comandant; verpinii spun că există semnele a mai bine de doisprezece oameni, dintre care câțiva au venit înăuntrul acestor cutii înalte. La un moment dat, cei mai mulți dintre ei s-au strâns în jurul a ceea ce trebuie să fi fost o cutie, acolo, poate pentru a privi imaginile pe care le conține holoproiectorul. Printre ei era un gotal, care a venit, de asemenea, într-unul dintre containere. Smocuri de blană au fost găsite în penultimul container şi pe podea, acolo, în cantități mari.

— O încăierare? întrebă comandantul.

— S-ar putea, domnule. Gotalii au tendința de a năpârli atunci când sunt luați prin surprindere sau speriați.

— Ce i-ar fi putut speria?

— Nu se ştie, domnule.

Comandantul îşi ridică privirea de pe datapad.

— Altceva?

— Urmele care duc pe coridor şi înapoi. O pereche este, cu siguranță, rodiană. Sângele din camera din spate explică de ce rodianul mergea nesigur când s-a întors în

această încăpere. Cel care l-a însoțit înapoi aici nu se simțea nici el prea bine, judecând după faptul că îşi sprijinea partea stângă a corpului de o cârjă improvizată dintr-o țeavă. Urmele celor doi răniți sunt peste tot în această cameră. Rodianul a luat ceva de sub una dintre săniile plutitoare, dar nu putem fi siguri ce a fost – dacă nu a fost holoproiectorul. Dovezile sugerează că amândoi au plecat pe uşa din spate, la fel ca şi ceilalți, dar au mers pe jos, cel puțin până au ajuns la cabina de anunțuri publice din colț.

Comandantul termină de notat şi se uită la Qui-Gon.

— Toate acestea vă ajută să înțelegeți mai mult?

— Căpitanul Cohl, rodianul şi femeia trebuie să fi fost atacați în încăperea din spate.

— Atacați? De Havac?

Qui-Gon dădu din cap.

— Havac a crezut că toți trei erau morți?

— Nu, s-a aşteptat să îi găsim pe Cohl şi pe rodian în viață.

— De ce ar risca asta? întrebă comandantul.

Qui-Gon se uită la el.

— Pentru că vrea să ne facă să-i pierdem urma.

Comandantul se scărpină în cap gânditor.

Obi-Wan împinse holoproiectorul către el.

— Să vedem ce găsim aici.

29

Lope trase cu ochiul pe uşița care dădea pe acoperişul casei conspirative a Frontului Nebula din partea sudică a

oraşului. O navă de securitate veni la mică distanță de pământ de la sud continuând în direcția sălii summitului.

— Chiar la timp, le spuse el celor cinci terorişti umani şi extratereştri ghemuiți pe scări sub el. Avem zece minute.

Gotal se strecură pe lângă el şi o luă la fugă pe acoperiş, coamele lui inelate zvâcnind în timp ce căuta semne în aerul înceţoşat.

La cinci metri de uşă, gotalul îi făcu lui Lope un semn care arăta că drumul era sigur şi dispăru în spatele unuia dintre multele domuri de care aveau să fie nevoiți să treacă înainte de a ajunge să vadă clar sala întâlnirii la nivel înalt.

Lope şi restul se grăbiră afară, ocolind acelaşi dom care acum îl ascundea pe gotal. La şold, Lope purta o vibro-lamă în teacă şi, la încheietura mâinii, un lansator de rachete. Ceilalți purtau arme de luptă corp la corp şi pistoale.

Dincolo de primul dom, întinderea de acoperişuri interconectate era un teren plin de dealuri sferice şi de vârfuri abrupte, brăzdat de ravene şi de mlaştini. Turnuri octogonale, turle zvelte şi grupuri de antene se ridicau deasupra domurilor ca nişte copaci izolați.

Domurile variate semănau cu capacele cu mâner ale unor oale gigantice. Unele clădiri aveau deasupra bolte înalte, altele aveau acoperişuri cu patru versante, făcute din plăci sau țigle. Căsuțe cu ferestre minuscule decorau puținele secțiuni de nivel.

Cu gotalul în frunte, începură să înainteze în pas susținut, strecurându-se prin cotiturile strâmte, traversând cornişele abrupte şi sărind pe acoperişurile alăturate. Costumele mimetice le permiteau să se piardă pe fundalul țiglelor gri, al cărămizilor roşii şi al domurilor pătate de ploi acide.

S-au suit pe un acoperiş înalt şi au coborât într-o gaură formată de patru domuri lipite. Apoi au trecut pe

după o cupolă uriaşă care le oferi prima imagine directă a sălii summitului. La est de clădirea acoperită cu dom era un lanț de dealuri înalte, învăluite într-o ceață plină de particule. În depărtare spre nord, un râu larg se vărsa într-o proiecție subțire a mării.

O porțiune lungă de acoperiş plat mergea până la ultimul dom, sub care două străzi se uneau pentru a deveni un bulevard lat care ajungea, în cele din urmă, la colina pe care se afla clădirea summitului.

Erau la jumătatea drumului pe acoperişul plat, când sunetele unei agitații ajunseră la ei de la nivelul străzii. Luptându-se cu teama lui de înălțimi, Lope se târî la marginea acoperişului şi se uită în jos peste parapetul scund. Plutoane de trupe de securitate pentru controlul mulțimilor deturnau traficul de la sol şi dispersau trecătorii care se adunaseră pentru a-i zări pe demnitarii care ar fi putut trece.

Într-o clădire de peste drum, oamenii trăgeau draperii la ferestre sau închideau obloanele. Din speedere de teren care mergeau încet urlau anunțuri în şase limbi, amenințând cu urmări amarnice pe oricine era prins pe acoperişuri sau zăbovind în zonele interzise din jurul sălii întâlnirii la nivel înalt.

Lope văzu un convoi plutitor apropiindu-se dinspre sud şi-i făcu semn unuia dintre oamenii lui Havac să vină lângă el la parapet. Convoiul format din zece vehicule cu elevatoare repulsoare era escortat de cât mai multe motociclete plutitoare pilotate de polițişti cu căşti.

Omul lui Havac îndreptă electrobinoclul către al cincilea vehicul din şir.

— Valorum, rosti el încet, guvernatorul şi guvernatorul-locotenent al lui Eriadu sunt cu el.

Lope ceru electrobinoclul.

— Şeful tău ar fi trebuit să asculte vocea rațiunii şi să ne lase să-l lovim pe Valorum aici. Bătu cu palma pe

aruncătorul de rachete prins de încheietura mâinii drepte. O lovitură cu ăsta şi treaba ar fi gata.

Asociatul lui Havac îşi luă înapoi electrobinoclul.

— Deocamdată, Havac e şi şeful tău. În plus, Valorum merge sub protecţia unui ecran de energie. Acum, porneşte comunicatorul şi informează echipa din sala summitului că Valorum va veni pe poarta sudică.

Lope se târî înapoi la locul în care aşteptau ceilalţi şi scoase un comunicator mic din buzunar.

— Valorum e chiar sub noi, explică el.

Activă comunicatorul şi tastă numărul pe care i-l dăduse Havac, dar eforturile îi fură răsplătite doar cu paraziţi.

— Trebuie să treci deasupra unora dintre aceste antene, sugeră gotalul. Încearcă din vârful domului mare.

Lope dădu din cap. Alergând aplecat către baza domului, îşi începu cățărarea. Dar mai avea puţin până să ajungă în vârful ornamentat când auzi un zgomot de motor în spatele său. Peste umăr, văzu trei aerospeedere apropiindu-se rapid din direcţia sălii summitului.

Se lăsă să alunece pe dom şi se grăbi la ceilalţi.

— Patrulă plutitoare se îndreaptă spre noi.

Femeia pe care o angajase Cohl se uită la cronometrul de la mână.

— E prea repede ca să se fi întors pentru încă o tură.

Cu toţii se ghemuiră când navele cu bot turtit trecură pe deasupra lor. Dar cele trei vehicule mai parcurseră o distanţă scurtă şi se întoarseră pentru a mai trece o dată.

— Ne-au observat, zise gotalul.

Lope armă lansatorul de rachete.

— Putem să remediem asta.

Ridicându-şi antebraţul drept, prinse în cătare vehiculul din frunte.

De pe locul pasagerului dintr-un aerospeeder, întregul Eriadu arăta la fel. Aceasta, cel puţin, era

concluzia la care ajunsese Qui-Gon după mai mult de jumătate de oră de cercetat oraşul de la înălțime în căutarea imaginii acoperişului stocată în holoproiectorul lui Havac.

Tăiat în două de un râu mocirlos şi care curgea încet, oraşul era un amestec de domuri, curți interioare şi turnuri periculoase, brăzdat de străzi înguste şi câteva bulevarde largi. Locuințele erau construite unele peste altele, la întâmplare, cu antene răsărind ici şi etaje în plus, colo, întinzându-se de la golf până la baricada de dealuri din spatele oraşului.

Nu era de mirare că nici unul dintre ofițerii de securitate nu fusese în stare să identifice porțiunea de acoperişuri pe care o indicase holoproiectorul lui Havac. Pentru că un studiu rapid al hărților bidimensionale nu ar fi făcut decât să complice lucrurile, copii ale acestei imagini fuseseră introduse în calculatoarele capabile să identifice terenul de pe trei aerospeedere, în speranța că o serie de zboruri le-ar fi permis acestora să găsească acoperişul căutat. Însă zborurile de la nordul şi de la estul sălii întâlnirii nu descoperiseră nimic.

Qui-Gon continua să creadă că Havac dorise ca holoproiectorul să fie găsit, dar nu voia să ignore posibilitatea ca Havac să fi uitat, într-adevăr, aparatul acolo.

Tocmai acum, cele trei aerospeedere erau aproximativ la doi kilometri spre sud față de sala summitului. Qui-Gon şi Obi-Wan erau pasagerii din vehiculul din frunte, urmați de Ki-Adi-Mundi şi Vergere în al doilea şi de doi judiciari în al treilea.

Uitându-se peste copastia de la tribord a speederului, lui Qui-Gon i se păru că zăreşte mişcare pe unul dintre acoperişuri. Dar când îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi iar, tot ce văzu fu ceva ce ar fi putut fi strălucirea căldurii la baza unui turnn subțire de cărămidă.

Îşi întinse Forța.

În aceeaşi clipă, calculatorul speederului începu să piuie repetat, arătând că identificase imaginea. Ecranul calculatorului afişă imaginea stocată suprapusă pe acoperişul aflat chiar sub ei. Rotindu-se în scaun, Qui-Gon îl văzu pe Ki-Aki-Mundi făcându-i un semn care arăta că şi calculatorul celui de-al doilea aerospeeder descoperise potrivirea.

Ofițerul de securitate de la manete aplecă speederul într-un viraj şi se întorcea către porțiunea de acoperişuri, când evaluatorul de risc al navei îşi adăugă brusc sunetului piuitului continuu al calculatorului.

— Vine o rachetă spre noi! zise pilotul uluit.

Obi-Wan se aplecă peste marginea vehiculului şi arătă spre ceva de dedesubt.

— Acolo, maestre!

Qui-Gon zări mica rachetă şi îşi dădu seama imediat că fusese lansată de la baza turnului, tocmai din locul în care detectase mişcare cu câteva clipe în urmă.

Pilotul aruncă nava într-o coborâre rapidă, pregătit să execute o altă manevră dacă proiectilul i-ar fi urmat, dar racheta rămase pe cursul ei inițial. Ratând cu puțin spatele aerospeederului, explodă deasupra lor, aruncând o ploaie de şrapnel pe navă, care se întoarse şi țâşni spre sursa focului.

— Mişcare dedesubt, spuse pilotul, uitându-se la unul dintre ecranele scanerelor. Număr şase siluete.

Obi-Wan se ridică din scaun.

— Nu văd pe nimeni.

— Costume mimetice, zise Qui-Gon. Se întoarse către pilot.

— Găseşte un loc în care să aterizăm.

O altă rachetă zbură pe cer, explodând între al doilea şi al treilea aerospeeder.

— Țintele se îndreaptă spre sud, spuse pilotul.

Qui-Gon îşi lăsă ochii să rătăcească peste domurile şi diferitele acoperişuri cu patru versante. Ieşind printr-o crăpătură îngustă dintre două domuri, trei oameni se văzură pentru puțin timp, doar pentru a dispărea iar pe un fundal de țigle.

Pilotul îndreptă aerospeederul spre vârful unei bolte înalte şi ateriză. Raze de laser începură să şuiere pe lângă fuselaj şi să ricoşeze la întâmplare din pereții arcuiți ai boltei. Cu săbiile de lumină aprinse, Qui-Gon şi Obi-Wan săriră peste copastii. Atingând ogiva, se rostogoliră prin aer către zona plată de dedesubt. La ceva distanță în spate, Ki-Aki-Mundi, Vergere şi cei doi judiciari atinseră acoperişul în fugă.

Într-o pată de mişcare, Qui-Gon şi Obi-Wan țâşniră spre capătul acoperişului plat, făcură slalom printre câteva domuri şi parcurseră o cornişă fără urmă de ezitare. Unul lângă altul, cu razele de laser zburând pe sub ei, săriră peste o curte interioară şi îşi continuară urmărirea fără să încetinească.

Teroriştii se retrăgeau tot mai adânc în decorul întortocheat. Qui-Gon urmări o pereche de siluete vizibile pentru scurt timp, sărind, în cele din urmă, cu mult în fața lor. Cu sabia ridicată, îi aşteptă să îi ajungă în cale.

Lama verde şuieră şi zumzăi când tăie aerul, respingând douăsprezece raze de laser – împreună cu un pistol aruncat. Deducând direcția în care cei doi voiau să se retragă, Qui-Gon îi aruncă pe jos cu o împingere a Forței. Cei doi judiciari sosiră la timp pentru a se arunca asupra lor, înainte ca hainele lor mimetice să apuce să se reenergizeze.

Simțind ceva în spatele său, Qui-Gon se întoarse, dar nu destul de iute. O vibro-lamă de un metru lungime prinsă în pumnul unui atacant aproape nedesluşit îi străpunse partea dreaptă a mantiei cafenii, trecându-i pe

lângă coaste. Qui-Gon făcu o întoarcere completă, tăind diagonal cu sabia şi retezând pe din două vibro-lama.

Teroristul fugi spre centrul acoperişului, unde peretele de cărămidă al unei mici locuințe îi oferea un camuflaj mai bun, şi scoase un pistol. Qui-Gon înainta rapid, evitând razele de laser şi se încleştă cu un om de dimensiunile lui.

O rafală de raze de laser zbură pe lângă urechea stângă a lui Qui-Gon când îşi aruncă prada pe acoperiş. Încă două raze îi pârliră părul lung în trecere. Sări în dreapta şi se rostogoli la adăpost. Folosind Forța, desprinse o placă de ardezie din acoperişul ascuțit al locuinței. Aceasta alunecă din sistemul de prindere, țâşni învârtindu-se prin aer şi îl lovi pe terorist în tâmplă, dărâmându-l instantaneu.

Qui-Gon se apropie iute, apucă o bucată din costumul mimetic şi o sfâşie de pe corpul prăbuşit al bărbatului. Cu circuitul întrerupt, costumul se opri şi proprietarul său deveni vizibil.

Qui-Gon stabili că teroristul avea să rămână inconştient destul timp pentru a fi găsit de judiciari. În stânga lui o zări pe Vergere, sărind de pe un dom pe altul, ca şi cum ar fi purtat un aparat de zbor individual. Luându-se după ea, văzu că Fosh şi Ki-Aki-Mundi se apropiau de gotal, al cărui costum mimetic nu putea camufla dâra de blană pe care o lăsa în urmă.

Se uită în jur după Obi-Wan şi îl descoperi stând la baza unui dom mare, pe un zid care înconjura o curte adâncă. Qui-Gon se îndrepta spre el, când zări o formă nedesluşită alunecând pe curba abruptă a domului. Silueta se lovi de Obi-Wan şi îl aruncă dând din mâini peste marginea clădirii.

Qui-Gon țâşni înainte, ținând sabia de lumină la nivelul şoldului, apoi ridicând-o când ajunse la locul în care socoti că avea să aterizeze teroristul.

Se auzi un țipăt de durere şi un braț drept apăru la vedere, plutind peste marginea acoperişului. Stricat, costumul mimetic se stinse, scoțând la iveală o femeie care urla, căzută în genunchi, strângând cu mâna stângă ceea ce mai rămăsese din brațul drept.

Qui-Gon se grăbi spre zid, sperând să afle că Obi-Wan găsise un loc moale în care să aterizeze. În schimb, din curte se înălță un aerospeeder, cu Obi-Wan ținându-se cu o mână de stabilizatorul de la tribord, din spate.

Aerospeederul îl aşeză uşurel pe Obi-Wan pe acoperişul de lângă Qui-Gon. În apropiere, Ki-Aki-Mundi, Vergere, cei doi judiciari şi câțiva ofițeri de securitate îi legau pe cei şase terorişti care fuseseră prinşi.

Printre ei nu se aflau nici Havac, nici Cohl.

— Asta da cascadorie, Padawan, zise Qui-Gon.

— Bănuiesc că ați fi preferat să mă vedeți ținându-mă în dinți, maestre.

Qui-Gon se uită la el nedumerit.

— Problema de gândire pe care le-a spus-o maestrul Anoon Bondara elevilor săi în ziua în care am vorbit cu Luminara, explică Obi-Wan. Despre omul care se ținea cu dinții de trenul de aterizare al unei nave deasupra unei gropi înşelătoare.

— Îmi amintesc acum, zise Qui-Gon, devenind brusc interesat.

Obi-Wan răsuflă.

— După ce m-am gândit mult, m-am hotărât că nava trebuie să reprezinte Forța şi că groapa reprezintă pericolele care aşteaptă pe oricine se abate de la calea sa.

— Şi cum rămâne cu acei călători rătăciți care cer ajutor?

— Ei, pe de o parte, călătorii – chiar şi când şi-au pierdut drumul – ar trebui să se gândească de două ori înainte de a pune întrebări unui om care stă atârnat în

dinți deasupra unei gropi înşelătoare. Însă, mai important, călătorii sunt doar abateri pe care omul ar trebui să le ignore, dacă vrea să rămână în Forță.

— Abateri, murmură Qui-Gon.

Se gândi la atentatul la viața lui Valorum, la evenimentele de pe Asmeru şi la dovada care fusese găsită în depozitul vămii.

Qui-Gon îl prinse pe Obi-Wan de ambii umeri.

— M-ai ajutat să văd ceva ce îmi scăpa. Se uită la cei şase terorişti. Aici nu mai avem ce face. Să ne grăbim, acum, Padawan. Planul lui Havac e în plină desfăşurare.

— Unde mergem, maestre?

— Unde ar fi trebuit să mergem de la început.

30

Scena din fața intrării sudice în sala summitului era haotică, grupuri de gură-cască şi de agenți de securitate înghesuindu-se şi reporteri luptându-se pentru prim-planuri cu holocamerele şi reportofoanele lor. Cordoane de polițişti în armură se luptau să țină masele de ființe la distanță, în timp ce vehicule de la cele mai primitive la cele mai luxoase aduceau delegații la intrarea acoperită. Judiciarii circulau prin mulțime, încercând să nu iasă prea mult în evidență, în ciuda căştilor de comunicare din urechi şi a comunicatoarelor sofisticate pe care le purtau la încheieturile mâinilor, în timp ce Cavalerii Jedi, cu mantiile lor cafenii şi săbiile de lumină prinse la cingătoare, aveau grijă să iasă foarte mult în evidență.

— Nu cred că o să avem vreo şansă de a intra, îi spuse Boiny lui Cohl, în partea din faţă a mulţimii. Chiar şi dacă am reuşi să ajungem la uşă, nu am reuşi să trecem nimic prin scanerele de arme.

Cei doi purtau robe largi, sandale şi turbane care le ascundeau rănile de la cap. Cohl îşi găsise o cârjă adevărată făcută dintr-un aliaj uşor, însă era mai slăbit de când el şi rodianul plecaseră în grabă din depozitul vămii. Amândoi supravieţuiau cu bactaplasturi şi injecţii periodice cu analgezice.

Cohl se uită la clădirea summitului. Pe lângă gărzile aflate la intrare, în turnurile care stăteau la colţurile clădirii enorme se aflau lunetişti.

— Hai să aruncăm o privire şi la celelalte intrări, zise el încet şi fără suflare.

Începură să meargă în zig-zag în jurul sălii. Intrările de la nord şi de la vest nu erau mai puţin aglomerate, însă cea de la est nu era nici pe departe la fel de plină de oameni sau de bine păzită.

Aşteptând să fie lăsaţi înăuntru, erau aghiotanţi administrativi şi translatori independenţi, droizi de serviciu şi de protocol, un ansamblu de toboşari şi de trompetişti purtând coifuri înalte şi uniforme stridente şi grupuri formate din mai multe specii reprezentând Liga Drepturilor Raţiunii şi Asociaţia Planetelor pentru Liberul Schimb, printre altele.

— Doar participanţi de rangul al doilea, observă Boiny.

— Genul nostru de persoane. Cohl făcu un semn cu bărbia, arătând că ar fi trebuit să se îndrepte spre capătul cozii.

La jumătatea drumului, anunţându-se cu o pancartă colorată, aşteptau cam o sută de veterani din conflictul Stark din hiperspaţiu. Un conflict scurt, dar sângeros, care izbucnise cu doisprezece ani în urmă, se purtase în

mare parte pe lumile unde bacta era puțină sau prea scumpă. Prin urmare, mulți dintre veterani, oameni şi extratereştri, încă aveau cicatrice groaznice, bucăți de carne umflate sau ridate oribil şi cozi ori membre lipsă. Paralizați ca urmare a focului de distrugător sau a exploziilor electromagnetice, câțiva erau nevoiți să folosească scaune şi sănii cu elevatoare repulsoare.

Acest ultim grup îi atrase atenția lui Cohl.

— Cred că am găsit calea de intrare, îi spuse el lui Boiny.

În centrul arcului de 180 de grade format din şiruri de scaune care despărțeau delegația Coruscantului de Directoratul Federației Comerciale, senatorul Palpatine şedea împreună cu Sate Pestage, Kinman Doriana şi alții, în secțiunea rezervată sistemului Naboo.

Palpatine se întorsese spre stânga, pentru a-i vedea pe membrii directoratului ocupându-şi locurile. Flancându-i pe cei patru oameni, pe sullustani, pe grani şi pe neimoidieni, contingente de droizi de securitate stăteau cu puştile cu laser prinse de spatele lor pătrățoase, ca nişte santinele scheletice ale morții.

Palpatine era atât de atent, încât nu observă apropierea senatorului Om Free Taa, în ciuda faptului că umflatul senator twi'lek rutian sosise pe un scaun cu elevator repulsor, cu suita sa de ataşați şi aghiotanți mergând în urma lui ca nişte servitori.

— Un spectacol impresionant, îi spuse Taa lui Palpatine, uitându-se prin sala splendidă în timp ce îşi cobora scaunul la podea. Delegați de pe Sullust, Clak'dor, sectorul Senex, Malastare, Falleen, Bothawui... Ei, chiar şi câteva dintre planetele hutt sunt reprezentate. Taa se opri pentru a urmări privirea lui Palpatine către secțiunea Federației Comerciale. Ah, obiectul fascinației tuturor.

— Cu siguranță, spuse Palpatine neatent.

— Cât de mult îi stă în fire directoratului să aducă droizi – deşi bănuiesc că diferența nu este prea mare între a alege Cavaleri Jedi sau droizi. Am auzit, totuşi, că directoratul a insistat, de asemenea, să aibă şi un proiector de scut.

— Da, am auzit şi eu.

Taa se uită la Palpatine îndelung.

— Domnule senator, permiteți-mi să spun că păreți cam preocupat.

În cele din urmă, Palpatine îşi roti scaunul pentru a se întoarce cu fața la Taa.

— De fapt, tocmai am primit nişte ştiri destul de neliniştitoare din sistemul meu natal. Se pare că regele Veruna de pe Naboo a abdicat.

Cozile de cap masive ale lui Taa zvâcniră.

— Tre... trebuie să mărturisesc, domnule senator, că nu ştiu dacă să mă întristez sau să mă bucur pentru dumneavoastră. Dar cum vă afectează exact acest lucru? Există pericolul să fiți rechemat?

— Asta rămâne de văzut, spuse Palpatine. Naboo va avea un regent în funcție până când se vor organiza alegeri.

— Cine candidează pentru a-l înlocui pe Veruna?

— Şi acest lucru rămâne de văzut.

— Îmi permiteți să vă întreb ce speraţi?

Palpatine ridică uşurel din umeri.

— Doar la cineva care să fie gata să deschidă Naboo spre galaxie. Cineva mai puțin – cum să mă exprim? – tradiționalist decât Veruna.

Lui Taa îi sclipiră ochii.

— Sau, poate, mai uşor de convins?

Înainte ca Palpatine să poată răspunde, un val de agitație începu să se formeze în sală. În toate părțile, capetele se întorceau spre intrarea sudică. Curând, apăru Cancelarul Suprem Valorum şi restul delegației

Coruscantul ui. Sala răspunse cu aplauze prelungi, chiar dacă abia cordiale.

— Soseşte, zise Taa, în timp ce Valorum era escortat la locul său. Dar cine este cel care îl însoţeşte? îl recunosc pe guvernatorul sistemului, dar nu şi pe cel slab şi care părea înfometat de lângă el.

— Guvernatorul-locotenent Tarkin, răspunse Palpatine în timp ce bătea din palme.

— Ah, da... Tarkin. Îi cam trage înapoi, nu? Foarte militant şi autoritar.

— Puterea îl poate transforma chiar şi pe cel mai umil dintre birocraţi într-o pisică manka turbată.

— Chiar aşa, chiar aşa. Şi apropo de aceasta, domnule senator, adăugă Taa pe un ton conspirativ, vă amintiţi despre informaţia pe care v-am supus-o atenţiei cu ceva vreme în urmă, privind afacerile familiei Valorum de aici, de pe Eriadu?

— Vag. Era ceva cu o companie de transporturi, nu?

Taa dădu din cap.

— După cum ştiţi, multe concerne mici sunt în situaţia de a obţine o poziţie considerabil mai bună pe piaţă ca rezultat al propunerii de taxare a lui Valorum şi, de asemenea, ca o consecinţă a investiţiilor făcute de planetele Nucleului, ca Ralltiir şi Kuat, care caută întotdeauna oportunităţi.

— Ce legătură au toate acestea cu afacerile lui Valorum? întrebă Palpatine cu blândeţe.

— Se pare că acea companie de transporturi a primit de curând o infuzie de capital semnificativă şi totuşi domnul Cancelar Suprem nu a informat grupurile potrivite din Senat. Fireşte, am început să mă întreb dacă a ştiut măcar că există cineva care a investit atât de mult în afacerea familiei şi cine ar fi putut face această investiţie.

— Domnului Cancelar Suprem nu i-ar sta în fire să ascundă aşa ceva.

— Inițial, am crezut la fel. Presupunerea mea a fost că dacă s-ar fi putut determina că fondurile au venit, într-adevăr, de la speculatori de investiții fără legături directe cu Valorum, atunci – în ciuda tuturor aparențelor – nu ar fi avut loc nici o încălcare a protocolului sau a proprietății. Dar când am început să verific acest lucru, m-am tot lovit de obstacole, de fundături şi de drumuri neclare. După cum chiar dumneavoastră mi-ați sugerat, am predat problema senatorului Antilles, care are funcția necesară pentru a intra în acele zone ce îmi erau refuzate.

— Senatorul Antilles a descoperit ceva?

Taa îşi coborî şi mai mult glasul.

— Ceea ce am să vă spun nu este echivalent cu dezvăluirea pe care mi-ați făcut-o despre regele Veruna, însă, tocmai am aflat că Antilles a avut succes în a lua urma sursei fondurilor până la ceea ce, la început, a crezut că este un consorțiu de investiții, dar care, de fapt, pare să fie un cont bancar fraudulos, creat special pentru a canaliza fondurile obținute ilicit către zone de interes deosebit.

Palpatine îl privi fix.

— Prin interese deosebite, presupun că vă referiți la acei senatori care primesc mită de la diferite organizații, criminale şi altfel.

— Exact.

— Dar trebuie încă să aflați de unde provin fondurile.

— Ne apropiem şi, cu cât ne apropiem mai mult, cu atât mai jenant ar putea fi acest lucru pentru domnul Cancelar Suprem Valorum.

— V-aş mulțumi dacă m-ați ține la curent.

Taa zâmbi.

— Nu vom face nici un anunț fără să vă consultăm.

Palpatine şi Taa se întoarseră pentru a-l privi pe Valorum salutând mulțimea, care răspunse cu o a doua rundă de aplauze grațioase.

— Acesta este momentul Cancelarului Suprem, spuse Palpatine. Nu ar trebui să-l stricăm cu bârfe.

Taa se ruşină.

— Vă rog să îmi acceptați scuzele, domnule senator. Nici nu mi-a trecut prin cap să stric momentul. Aruncă o privire în stânga sa. O să las asta în sarcina Federației Comerciale.

Viceregele Nute Gunray se simțea ca şi cum ochii cuiva ar fi fost ațintiți asupra sa, în ciuda faptului că Valorum era cel care se bucura de atenția neabătută a sălii. Ochii lui Gunray, totuşi, se aflau asupra droidului de luptă care îi fusese lăsat în grijă doar cu câteva clipe înainte ca membrii directoratului să îşi părăsească sediul temporar pentru întâlnirea la nivel înalt.

Fără să se deosebească de ceilalți doisprezece droizi care ofereau protecție directoratului – în afara unor însemne galbene – noul sosit stătea chiar la dreapta lui Gunray, în fruntea detaşamentului aflat în acea parte a platformei Federației Comerciale.

Gunray abia avusese timp să se stabilească în apartamentul său de pe Eriadu, când Lordul Sith, respectându-şi cuvântul, apăruse, prin intermediul holoproiectorului pe care Sidious i-l trimisese cu luni înainte. Deşi de această dată imaginea era atât de clară, atât de lipsită de paraziții şi de bruiajul obişnuit, încât Gunray fusese gata să creadă că Sidious se afla pe Eriadu sau pe vreo planetă vecină, nu ascuns în orice fel de bârlog de neînchipuit din care îşi exercita magia întunecată.

Nişte străini îți vor aduce un droid în plus, spusese Sidious, un droid de luptă. Nu trebuie să le pui întrebări, nici despre ei, nici despre menirea droidului în sine. Doar vei ordona droidului să se alăture celorlalți pe care i-ați adus pe Eriadu. Va răspunde la comenzile tale.

Gunray arsese de dorința de a pune întrebări, dar reuşise să se abțină atunci când străinii sosiseră la apartamentele sale cu droidul de luptă pus în cutie. Nici măcar nu îl anunțase pe Lott Dod despre mesaj, chiar şi atunci când senatorul – singur în delegația Federației Comerciale – observase nepăsător că ar fi putut jura că veniseră pe Eriadu cu doar doisprezece droizi.

Actele de transport ar fi demonstrat asta, fireşte. Dar, având în vedere că Federația Comercială se bucura de statut diplomatic, era imposibil ca vama de pe Eriadu să ridice obiecții atunci când delegația avea să se întoarcă la astroport cu un droid în plus.

A doua directivă a Lordului Sith era cea care continua să-i bântuie gândurile lui Gunray, în orice caz, şi părea a fi cauza neliniştii lui actuale.

Chiar acum vedea cum ansamblul de cântăreți se aduna în sală, pregătindu-se să intoneze din trompete semnalele care aveau să inaugureze summitul.

Mai erau doar câteva minute.

Gunray observă unde stătea Lott Dod.

Discret, îşi şterse broboanele de transpirație de pe față şi încercă să se calmeze. În mare parte, totuşi, număra minutele în tăcere.

31

De pe scaunul plutitor căptuşit pe care Boiny îl ajutase să îl ia de la un veteran neatent al conflictului hiperspațial Stark, Cohl se uită în capătul opus al sălii summitului către locul în care delegația Federației Comerciale avea rezervată o zonă pentru sine, în fața

Cancelarului Suprem Valorum şi a celor de pe Coruscant. Vedea neclar şi ca printr-un tunel îngust, iar trupul îi era măcinat de durere, în ciuda injecțiilor pe care Boiny i le tot administrase cu o frecvență tot mai mare.

Părând şi chiar fiind îngrijitorul lui Cohl, rodianul stătea în spatele lui, îndreptând un mic electrobinoclu către grupul de treisprezece droizi ai Federației Comerciale.

— Doar unuia dintre ei îi lipseşte şurubul de blocare, zise Boiny aproape de urechea stângă a lui Cohl. Cel cu semne galbene pe cap şi pe trunchi. Chiar la dreapta neimoidianului, în capul şirului de pe acea parte a platformei.

Cohl duse electrobinoclul la ochi.

— L-am văzut, spuse el cu un glas slab.

Apoi începu să cerceteze sala imensă.

— Havac e pe undeva pe aici, probabil cu o telecomandă în mână.

Boiny se uită în jur.

— Se poate să fi fost programat să reacționeze la un anumit eveniment sau la un moment anume. Dar chiar dacă Havac are o telecomandă, nu este obligatoriu să opereze în raza vizuală. Ar putea fi oriunde în sală sau în afara ei.

Cohl clătină din cap.

— Havac e genul care trebuie să vadă că se întâmplă. El a plănuit asta. E spectacolul său.

Privirea lui Boiny continuă să rătăcească peste rândurile de scaune.

— Nu se poate să fie în secțiunea delegaților. Şi mă îndoiesc că ştie să cânte la trompetă...

Brusc, Cohl se uită peste umăr la rodian.

— Ce era Havac înainte să treacă la terorism, Boiny – înainte să se alăture Frontului Nebula?

Boiny se gândi.

— Un fel de regizor, nu?

— Un regizor de holofilme documentare. Un corespondent de presă independent.

Ca şi cum ar fi fost o singură ființă, îşi ridicară privirile spre cabinele presei aflate sus, deasupra lor.

Direct de la urmărirea de pe acoperiş, Qui-Gon şi Obi-Wan se alăturară lui Saesee Tiin şi Adi Galliei la parterul sălii, chiar lângă intrarea nordică. Valorum şedea la dreapta şi deasupra lor; Directoratul Federației Comerciale, la stânga. În fața lor, membrii delegației de pe Eriadu îşi ocupau locurile în standurile care fuseseră înălțate în centrul sălii. Sub acestea, un grup de toboşari şi de trompetişti îşi acorda instrumentele.

Aerul era încărcat de nerăbdare.

— Cei şase pe care i-am prins insistă că n-au auzit în viața lor de Cohl sau de Havac, le explică Qui-Gon celorlalți Jedi, şi că nu ştiu nimic despre o tentativă de asasinat.

— Atunci, ce căutau pe acoperiş, înarmați şi periculoşi, trăgând în voi cu un lansator de rachete?

— Susțin că sunt o bandă de hoți care s-a gândit că ar putea să *Profite* de dezordinea care înconjoară summitul şi să spargă Banca Sectorului Seswenna.

— Le-ai spus despre imaginea acoperişului găsită în holoproiector? întrebă Tiin.

— Nu avea rost. S-ar fi putut să încerce să atace convoiul plutitor al Cancelarului Suprem de pe acoperiş, dar cred că erau acolo doar pentru a ne distrage atenția. Asta au făcut Cohl şi Havac de la început, încă de la incidentul de la Senatul Galactic.

— Chiar dacă, în cele din urmă, cei şase ar recunoaşte că au fost angajați de Cohl, ar putea continua să susțină că scopul lor era furtul. Nici unul dintre ei nu are acte, aşa că nu ştim nici măcar cine sunt sau de pe ce planete vin. Securitatea de pe Eriadu verifică înfățişările

lor şi amprentele retinelor, dar, presupunând că au fost strânşi de

Cohl de pe planete îndepărtate, ar putea dura săptămâni până să aflăm ceva.

— Atunci, nu mai avem cu ce să continuăm, zise Adi.

— Doar că restul asasinilor lui Havac sunt pe undeva, prin sala aceasta.

— Nu au fost incidente la intrare, spuse Tiin. Nimeni nu a fost arestat.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Qui-Gon. Pentru experți ca Havac şi Cohl, în această sală este la fel de uşor de intrat ca într-o finală de cursă de ataşe. Nu ar avea nici o problemă să ajungă înăuntru.

Tiin strânse din buzele sale subțiri.

— Singurul lucru pe care îl mai putem face este să ne pregătim să îl apărăm pe Cancelarul Suprem.

Qui-Gon se uită în direcția lui Valorum.

— Ne va permite să ne apropiem mai mult de el?

— Nu, zise Adi. A dat ordine clare că nu vrea ca desfăşurarea summitului să fie întreruptă – nici nu vrea ca noi să fim lângă el. Vrea ca Jedi să fie văzuți ca imparțiali în această dispută comercială.

— Cu toate acestea, nu putem să stăm cu mâinile în sân, aşteptând să se întâmple ceva, mârâi Tiin. Ar trebui să ne împărțim şi să căutăm; să localizăm necazul înainte ca acesta să-l găsească pe Valorum.

Obi-Wan, care stătuse tăcut pe tot parcursul acestei discuții, observă o expresie familiară apărând pe fața lui Qui-Gon. Era ca şi cum privirea acestuia era fixată asupra unei prezențe invizibile pe care o scotea în evidență Forța vie.

— Ce este, maestre? întrebă el încet.

— Îl simt, Padawan.

— Havac?

— Cohl.

Cabina mică şi murdară rezervată HoloCotidianului Liber de pe Eriadu era formată din două scaune rigide, o consolă de control cu ecrane plate şi platforme de holoproiector acoperite de praf şi o fereastră mare, dintr-o singură bucată, care dădea spre sală.

Havac stătea lângă fereastră, uitându-se la mulțimea în mare parte aşezată în timp ce monta o holocameră pe suportul ei. În spatele său, înarmați cu pistoalele pe care le ascunseseră în pereții sălii cu câteva săptămâni în urmă, şedeau doi dintre acoliții săi umani. Unul dintre ei purta un comunicator la încheietura pumnului.

Când Havac îndreptă holocamera spre arcul de scaune ale Federației Comerciale, prinse un scaner pe capul camerei. Apoi aținti aparatul, care semăna cu un microfon unidirecțional, către trompetiştii de la parterul sălii.

— Vreun semn de la echipa de observație? întrebă el peste umăr.

— Nici un piuit, răspunse omul care avea comunicatorul. Şi Valorum a ajuns aici de peste zece minute. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Explicația probabilă este că au fost descoperiți.

— De ce spui asta?

Havac se întoarse cu fața la cei doi.

— Pentru că eu am anunțat autoritățile despre cargobotul lui Cohl şi am lăsat holoproiectorul în urmă, ca să fie găsit.

Aşteptă zâmbetele de înțelegere, dar când nu apăru nici unul, adăugă.

— Era singurul mod de a mă asigura că autoritățile vor fi ocupate cât noi ne vedem de treabă aici.

— Atunci şi Cohl a fost găsit – sau cadavrul său, oricum, zise cel care avea comunicatorul.

Celălalt nu părea convins.

— Să presupunem, după cum spui, că observatorii au fost descoperiți şi că se hotărăsc să cadă la înțelegere zicând ce ştiu ei – cu sau fără credite.

Havac ridică din umeri teatral.

— Mă ştiu ca Havac şi niciunui "Havac" nu i s-a permis de către securitate să participe la summit. Transferurile de credite către cei angajați de Cohl nu pot fi urmărite direct până la noi. Casa conspirativă va fi goală până când vor ajunge autoritățile la ea. O să fim de mult plecați de pe Eriadu înainte de a pune cineva toate piesele cap la cap.

Gândite în mod clar să readucă încrederea, vorbele lui Havac nu reuşiră să obțină efectul dorit. Cel mult, cei doi bărbați păreau şi mai sceptici decât înainte.

— Trăgătorul nostru şi-a ocupat poziția? întrebă Havac nerăbdător.

— E pe pasarelă – aşteaptă să înceapă muzica.

— Ce vrei să facem cu el după aceea? întrebă cel care avea comunicatorul.

Havac se gândi la asta.

— Este un nelegiuit cu o insignă de identificare falsă şi cu o armă, care tocmai a tras în delegați. O să fi un erou public dacă îl omori – sau, cel puțin, dacă ai grijă să cadă de pe pasarelă.

— Fără capete libere, zise acelaşi bărbat.

— Cât mai puține.

Sprijinindu-se iar în cârjele sale din aliaj, dar purtând încă un mic steag legat de partea din față a robei sale, pentru a se identifica drept un veteran al conflictului Stark din hiperspațiu, Cohl şchiopăta de la turboliftul care îi adusese pe el şi pe Boiny la nivelul principal pentru pietoni al sălii. De aici era posibil să urci la pasarelele care duceau la cabinele presei şi securității din părțile superioare ale clădirii.

Se îndreptau către zona lifturilor, când o voce strigă din spatele lor.

— Căpitane Cohl.

Cohl nu se opri până când străinul nu repetă chemarea, iar el se roti resemnat. La zece metri depărtare pe coridor stătea un Jedi înalt, bărbos şi cu părul lung, ținând în mână o sabie de lumină cu lamă verde.

— Chiar nu e ziua noastră norocoasă, mormăi Boiny.

Cohl auzi pocnetul şi şuieratul caracteristice unei alte săbii de lumină şi se uită peste umăr. Al doilea Jedi era un tânăr bine bărbierit, purtând codița împletită subțire de Padawan.

— Abia aşteptam să ne întâlnim, încă de la Dorvalla, spuse cel mai în vârstă.

Cohl şi Boiny schimbară priviri consternate şi surprinse.

— Voi eraţi cei din lanțeta diplomatică, zise Cohl.

— Ne-ai condus într-o urmărire grozavă, căpitane.

Cohl pufni şi clătină din cap.

— Ei, acum ne-aţi găsit. Şi puteți să vă puneți bețele luminoase la loc. Nu suntem înarmați.

Qui-Gon doar îşi lăsă vârful săbiei spre podea în timp ce se apropia.

— Vă felicit că aţi supraviețuit distrugerii *Profitului*.

Cohl se clătină în cârje.

— Mare bine mi-a făcut, Jedi. Eu şi partenerul meu suntem făcuți bucăți.

Qui-Gon şi Obi-Wan îi priviră prin Forță şi înțeleseră că tot ceea ce spunea Cohl nu era minciună. El şi rodianul erau grav răniți.

— Totuşi, cum aţi aflat despre operațiunea de la Dorvalla? întrebă Cohl.

— De la un membru al Frontului Nebula, zise Qui-Gon. Acum e mort.

— Deci exista un informator. Cred că Havac a avut dreptate să fie secretos cu asta.

— Şi noi suntem nerăbdători să ne întâlnim cu Havac, spuse Obi-Wan.

Cohl se uită la el.

— Mai bine aţi distruge droidul pe care l-a infiltrat Havac la întâlnire.

— Droidul? ziseră Jedi într-un glas.

— Un droid de luptă, dezvoltă Cohl. E chiar acolo cu restul droizilor directoratului. Credem că Havac are de gând să pună droidul să-l omoare pe Valorum.

— Asta e imposibil, spuse Qui-Gon. Droizii de luptă nu pot acţiona fără un semnal de la un calculator de control central.

— Al lui Havac este unul dintre modelele noi şi îmbunătăţite de la Baktoid, zise Boiny. Un comandant. Mai mult un gânditor liber. Nu trebuie decât să primească o sarcină, prin comandă vocală sau prin semnal de la telecomandă, şi este capabil să controleze droizii din jurul său.

Obi-Wan căscă nitel gura.

— Vrei să spui că în locul unui singur asasin există doisprezece posibili ucigaşi?

— Treisprezece, de fapt, răspunse Boiny.

— Tot nu poate iniţia un asemenea act de unul singur, insistă Qui-Gon.

— Aici intervine Havac. Telecomanda e la el.

Qui-Gon păşi spre Cohl.

— Unde e?

— Am eu o idee.

— Spune-mi ce ştii şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Obi-Wan vă va însoţi pe tine şi pe partenerul tău undeva unde să primiţi îngrijiri medicale – şi să fiţi arestaţi.

Cohl clătină din cap.

— Dacă îl vrei pe Havac, mergem împreună, Jedi, sau deloc. Îşi înclină capul spre Boiny. În plus, suntem singurii care îl putem identifica.

Qui-Gon nici nu trebui să se gândească. Se uită la Obi-Wan.

— Padawan, întoarce-te la maestrul Tiin şi la ceilalți. Iute!

— Dar, maestre...

— Du-te, Padawan. Acum.

Obi-Wan strânse din buze, dădu din cap şi se învârti pe călcâie.

Qui-Gon îşi urmări ucenicul care se depărta în grabă, apoi îşi stinse sabia de lumină şi îşi puse un braț pe sub umărul tremurător al lui Cohl.

— Sprijină-te de mine, căpitane.

32

Cu zece toboşari care dădeau ritmul, de două ori mai mulți trompetişti îşi ridicară instrumentele lungi şi intonară primul dintre cele trei semnale prelungi.

Până atunci, Obi-Wan deja ajunsese la Tiin şi la ceilalți Jedi.

— Sunt droizii, începu el într-o rafală de vorbe.

Tiin îl puse să încetinească şi să repete tot ce aflaseră el şi Qui-Gon de la Cohl. Apoi itkotchiul se întoarse către Adi, Ki-Aki-Mundi, Vergere şi restul.

— Aşezați-vă cât mai aproape posibil în jurul lui Valorum, le spuse el lui Adi şi lui Vergere. Obi-Wan, Ki şi cu mine vom fi lângă platforma Federației Comerciale. Restul, împrăştiați-vă pentru a respinge focurile de armă. Fiți rezervați, dar pregătiți.

— Maestre Tiin, crezi că Federația Comercială bănuieşte ce se află în mijlocul ei? întrebă Obi-Wan în timp ce mergeau.

— Nu au de unde. Sunt agresivi doar când vine vorba de comerț. Oricum a reuşit acest Havac să infiltreze droidul printre ceilalți, trebuie să o fi făcut fără ştiința membrilor directoratului.

— Ar trebui să ordonăm delegației să scoată droizii, maestre?

Ki-Aki-Mundi; răspunse:

— Cine priveşte ar putea hotărî să declanşeze droizii. Dacă se întâmplă asta, ar părea că noi am fost o amenințare, făcându-i pe droizi să răspundă cu focuri de laser. Dacă am fi avut timp, am fi putut trimite pe cineva la bordul cargobotului Federației Comerciale pentru a închide calculatorul de control central.

— V-ați mai luptat cu aceşti droizi înainte, maestre Tiin?

— Nu ştiu decât că nu sunt foarte precişi, Padawan.

Obi-Wan se încruntă în timp ce fugea.

— Cu treisprezece dintre ei trăgând, s-ar putea ca asta să nu conteze.

La nici un sfert din drumul pe coridorul de la nivelul superior, care ducea la cabinele de presă, Boiny îl zări pe Havac printr-un mic panou de oțel transparent montat în partea de sus a uşii.

Lăsându-l pe Cohl să stea singur, Qui-Gon îşi lipi spatele de peretele coridorului.

— Câți sunt înăuntru? îl întrebă el pe rodian.

— Havac şi poate încă doi oameni – aşezați în dreapta uşii.

Qui-Gon făcu semn cu capul către mânerul uşii.

— Încearcă-l.

Uşurel, Boiny puse mâna pe mâner.

— E încuiat. Se uită la panoul sensibil la atingere de pe perete. Probabil că aş putea să-l sparg...

— Am o cale mai rapidă, îl întrerupse Qui-Gon.

Aprinzând sabia de lumină, înfipse lama strălucitoare prin mecanismul de închidere. Metalul se înroşi şi începu imediat să se topească, emanând în aer mirosuri înțepătoare. Cu un scrâşnet, uşa se retrase în lăcaşul ei din perete.

Havac şi cei doi acoliți ai săi erau deja în picioare, cu armele în mâini. O vijelie de raze de laser ricoşă din lama lui Qui-Gon, pe care o ținea ridicată şi o apleca în stânga şi în dreapta, parând cu precizie. Razele respinse zburau din cameră, iar două dintre ele îi răniră pe oamenii lui Havac şi îi aruncară la podea.

Groaza puternică îl făcu pe Havac să scape pistolul din mână. Din zbor, Qui-Gon chemă arma la el folosind Forța şi o băgă în centura lată care îi strângea tunica.

Havac se prăbuşi în scaunul său de la consolă, făcându-se mic de frică şi ridicându-şi mâinile tremurânde deasupra capului.

Boiny şi Cohl îl urmară pe Qui-Gon în cabină.

Cohl evaluă situația şi se uită la Qui-Gon.

— Mă bucur că nu a trebuit să mă pun niciodată cu voi.

— Cohl, rosti Havac, cu uimire sinceră.

Cohl miji ochii.

— Data viitoare să te gândeşti mai bine, amatorule.

— Unde-i telecomanda care controlează droidul de luptă? îl întrebă Qui-Gon pe Havac.

Havac adoptă o expresie de perplexitate inocentă.

— Telecomandă? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Qui-Gon se înălță peste el.

— Ai infiltrat un droid între cei pe care i-a adus Directoratul Federației Comerciale.

Se aplecă şi îl ridică pe Havac din scaun, sprijinindu-l de fereastra fixă a cabinei.

— Unde e telecomanda?

Havac se apucă inutil de mâna lui Qui-Gon.

— Destul! Pune-mă jos şi îți zic!

Qui-Gon îl coborî în scaun.

— E la trăgătorul nostru, spuse el, scuipând cuvintele.

— Ştiu la cine se referă, zise Cohl. Un lunetist.

Qui-Gon se uită iar la Havac.

— Unde e?

— Pe pasarele, mormăi Havac, ferindu-şi ochii.

Qui-Gon îi aruncă o privire lui Cohl, luând o hotărâre.

— Te simți destul de bine ca să rămâi cu ăştia trei aici în timp ce partenerul tău şi cu mine îl căutăm pe trăgător?

Cohl se lăsă într-unul dintre scaune.

— Cred că mai găsesc ceva putere.

Qui-Gon îi dădu pistolul lui Havac. Începu să spună ceva, dar îşi înghiți cuvintele şi începu din nou, arătând spre cei doi.

— O să trimit după îngrijiri medicale.

— Nu-i grabă, zise Cohl.

După ce Qui-Gon şi Boiny dispărură pe uşa deschisă, Cohl se holbă sinistru la Havac.

Trompetiştii făcură o scurtă pauză, apoi începură al doilea semnal modulat.

Muzicienii parcurseseră o parte din melodie, când un paj uman se apropie de platforma Federației Comerciale şi ceru să-i vorbească viceregelui Gunray. Preşedintele kuat al delegației îl îndrumă pe paj spre capătul opus al mesei curbate a directoratului.

Cu o nerăbdare vizibilă, Gunray îl urmări pe paj cum se apropia.

— Îmi cer iertare că intervin, domnule vicerege, începu omul în bazică, destul de tare pentru a se face auzit peste trompete, dar se pare că sunt nişte probleme cu naveta dumneavoastră. Controlul Astroportului Eriadu doreşte să discute cu dumneavoastră imediat.

Gunray făcu o față lungă şi scoase în afară bărbia deja proeminentă.

— Nu mai poate aştepta până la terminarea summitului?

Pajul clătină din cap.

— Îmi cer iertare, domnule vicerege, dar este o problemă de securitate. Vă asigur, vă va răpi doar o clipă din timpul dumneavoastră.

Preşedintele kuat, care urmărise conversația, se întoarse spre Gunray.

— Du-te să îți rezolvi problema. Dacă eşti norocos, nu vei fi nevoit să înduri cuvântul de deschidere al Cancelarului Suprem Valorum.

Lott Dod se ridică în picioare în timp ce Gunray se pregătea să plece.

— Să rămân în locul dumneavoastră, domnule vicerege?

Gunray se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Vino cu mine. Te descurci mai bine decât mine cu procedurile şi cu treburile legale. Dar să ne grăbim, domnule senator, nu vreau să pierd mai mult din întâlnire decât sunt obligat.

33

La o sută de metri deasupra podelei din sala întâlnirii la nivel înalt, Qui-Gon şi Boiny se grăbeau prin rețeaua de

pasarele, schele şi grinzi, care se întindea de la un zid la altul la nivelul superior al clădirii. Strigătul marțial al trompetelor răsuna din pereții curbați, jucând feste sunetului. Lumina soarelui, colorată de enorma fereastră circulară din centrul domului, se revărsa înăuntru.

Suspendate cu suporturi de tavan sau prinse în consolă de pereți, pasarelele aveau podele perforate şi balustrade tubulare şi erau destul de late cât să treacă pe ele un om de talie normală. La intervale regulate, mai ales acolo unde se intersectau pasarelele, existau balcoane care permiteau munca de întreținere la microfoane sau reflectoare.

Existau nenumărate locuri în care un trăgător singuratic, înarmat cu o telecomandă sau cu o puşcă, ar fi putut să se ascundă.

Qui-Gon şi Boiny nu ajunseră prea departe înainte de a se întâlni cu primul agent de securitate, care ridică un pistol cu laser când ei se apropiară şi vru să afle ce căutau acolo.

Qui-Gon îi explică în cât mai puține cuvinte cu putință, privindu-l, în acelaşi timp, pe agent prin Forță pentru a determina dacă atitudinea lui de autoritate îndreptățită era sinceră.

Zăpăcit de spusele lui Qui-Gon, agentul deschise comunicatorul şi informă toți agenții din vecinătate să verifice încă o dată documentele oricui se afla pe pasarelă, indiferent dacă insignele îi identificau drept colegi agenți sau tehnicieni. Dintr-o răsuflare, ordonă ca toate ieşirile ce duceau spre coridorul periferic din spatele cabinelor presei să fie încuiate.

În câteva clipe, lui Qui-Gon, lui Boiny şi agentului li se alăturară alți agenți de securitate. Împărțindu-se în trei grupuri, se răspândiră pe pasarele.

Qui-Gon şi Boiny se depărtară de perimetru şi ieşiră deasupra podelei sălii. Direct sub ei se aflau cele două şiruri de trompetişti şi de toboşari.

Ajunseră la o altă intersecție şi se despărțiră.

Extinzându-şi percepțiile, Qui-Gon se îndreptă grijuliu spre următorul balcon.

Un agent de securitate se grăbi să iasă la iveală, ținând în brațe o puşcă.

— Am primit vorbă prin comunicator, zise el. Sunt doi tehnicieni în balconul următor, sugerez să începeți cu ei.

Agentul păşi în lături pentru a-i face loc lui Qui-Gon. Acesta fugi înainte. Însă Forța îl opri brusc.

Începu să se întoarcă.

Cineva strigă:

— Jedi!

Qui-Gon se roti şi îl văzu pe Boiny fugind cu toată viteza spre el. Agentul de securitate era între ei, cu arma încă prinsă în diagonală peste piept.

Boiny arătă spre agent.

— E...

Agentul se uită la Qui-Gon.

— E cu mine, începu Qui-Gon să zică.

Agentul se lăsă în genunchi şi trase, lovindu-l pe Boiny drept în piept şi aruncându-l în spate pe pasarelă. Apoi se învârti spre Qui-Gon, trăgând continuu.

Acesta îşi desfăcu sabia de lumină. Însă razele de laser erau trimise cu asemenea viteză şi precizie, încât îi era greu să le respingă pe toate. Două şuierară pe lângă lama lui, atingându-i brațul stâng şi piciorul drept.

Se clătină uşor.

Atraşi de sunetul focurilor de armă, trei agenți apărură în goană din aceeaşi direcție din care venise şi Boiny. Trăgătorul lui Havac scoase o a doua armă dintr-un toc de la umăr şi o descărcă în agenți, rănind doi dintre ei.

Qui-Gon schimbă înclinația lamei sale pentru a respinge razele de laser în laterale, nu spre trăgător, de teamă să nu lovească întăririle. Deja agenții trăgeau şi ei, dar fără să aibă prea mare interes pentru situația lui Qui-Gon.

Trăgătorul era amețitor de rapid cu mâinile şi cu trupul său, ferindu-se de raze şi aruncându-se dintr-o parte în alta a pasarelei înguste, armura ascunsă absorbind puținele proiectile care îl atingeau.

Qui-Gon sări înainte. Tăind orizontal cu sabia, reteză două dintre suporturile verticale tubulare ale pasarelei.

Apoi lovi în jos pentru a rupe picioarele care susțineau platforma.

Brusc, ambele secțiuni ale pasarelei tăiate se înclinară, făcându-i pe Qui-Gon şi pe trăgătorul lui Havac să se împleticească unul spre altul şi către deschizătura tot mai mare dintre cele două capete acum separate ale platformei.

Un țipăt înnebunit izbucni din gâtul trăgătorului. Căzu pe podea şi începu să alunece pe grilajul acesteia, trăgând în acelaşi timp cu ambele arme în Qui-Gon.

În scurta tăcere pe care muzicienii o introduseră între a doua şi ultima melodie, se auzi o zarvă de voci ridicate de teamă.

Stând bățos în centrul platformei delegației Coruscantului, Valorum nu era sigur ce provocase țipetele până când o văzu pe Sei Taria, cu o mână dusă la gură, arătând către tavanul sălii.

În labirintul de pasarele de sub fereastra circulară a domului, raze de laser țâşneau şi se întretăiau în lumina slabă. Altele ricoşau dintr-o lamă verde de sabie de lumină. Ploaia de scântei cădea peste toboşari şi trompetişti ca o binecuvântare.

Sei țipă.

Maeştrii Jedi Adi Gallia şi Vergere se grăbiră înainte, cu săbiile aprinse.

Apoi o siluetă se prăbuşi de pe una dintre pasarele.

Din partea de sală rezervată Federației Comerciale, preşedintele directoratului urmări cu gura căscată cum o luptă cu pistoalele cu laser izbucnise pe schelele şi grinzile de deasupra capului. Pe podea, în acelaşi timp, trei Jedi şi câțiva judiciari se mişcau rapid, chiar dacă pe furiş, către platforma directoratului.

Kuatul se uită de la tavan la podea. Fusese summitul pus la cale pentru a prinde în capcană directoratul? se întrebă el. Ar fi fost Republica atât de îndrăzneață, încât să-i atace în public?

Droizii de securitate trecuseră din poziția de drepți în poziții de alertă, uşor ghemuiți, cu brațele îndoite şi piciorul stâng întins în spate. Erau programați să răspundă la ordinele oricui sau ale tuturor membrilor directoratului – ori, cel puțin, să transmită comenzile unui membru al directoratului către calculatorul de control general de la bordul navei Federației Comerciale – dar droizii răspundeau cel mai bine neimoidienilor.

Preşedintele kuat se uită după viceregele Gunray şi îşi dădu seama că nu se întorsese. Neştiind ce să facă, se întoarse către unul dintre aghiotanții săi.

— Activați câmpul de forță! ordonă el.

Zgomotele armelor şi ale panicii de la parter ajunseră până în cabina de presă pe care o obținuse Havac. Aşezat într-un scaun, cu un pistol îndreptat spre Havac, Cohl auzi holocamera pornind şi îl văzu pe Havac aruncându-i o privire.

— Am dreptate să presupun că ai de gând să mă omori? întrebă Havac. Până la urmă, la asta te pricepi.

— Te descurci destul de bine pentru un începător, Havac.

Acesta pufni disprețuitor.

— Sunt pregătit să mor pentru cauză, căpitane.

— Poate că eşti, zise Cohl. Dar nu o să-ți ofer acest privilegiu. O să mori pentru că ai ucis-o pe Rella. În plus, cauza ta e pierdută.

Havac aruncă iar o privire spre cameră.

— Aşa crezi?

Cohl făcu semn spre fereastra din oțel transparent.

— Auzi focurile alea de armă? Jedi ți-a descoperit trăgătorul – cel care controlează droidul. Valorum a scăpat de pericol. Oricum, nu am avut o părere prea bună despre plan, văzând cum încearcă Valorum să destrame Federația Comercială, la fel ca tine.

Havac râse scurt.

— Nu ai reuşit să vezi adevărul, Cohl. Chiar eşti prea bătrân pentru jocul ăsta. Ce te face să crezi că ținta noastră era Valorum?

Lui Cohl îi dispăru rânjetul.

Strâmbându-se de durere, se ridică anevoie din scaun şi şchiopătă către fereastră. Lupta aruncase întreaga sală în haos. Membrii Directoratului Federației Comerciale stăteau în spatele mesei lor curbate, înconjurați de droizii lor de securitate, cu toții aflați în siguranță în spatele unui câmp de forță sclipitor.

Într-o parte, un grup de Jedi şi de judiciari se apropia de platforma Federației.

Cohl se întoarse spre Havac, cu ochii aruncându-i flăcări.

— Ținta ta e Federația Comercială!

Havac nu se putu abține să zâmbească triumfător.

— Nu trebuia decât să-i facă să activeze câmpul de forță. Arătă spre aparatele care erau îndreptate spre sală. Scanerul a detectat activarea. Holocamera va face restul.

— Telecomanda, zise Cohl ca prin vis.

Sări spre cameră, întâlnindu-se cu Havac în zbor. Se loviră unul de altul şi căzură încleştați la podea. Se

rostogoliră spre uşă, fiecare luptându-se pentru superioritate, cu pistolul între ei, în strânsoarea a patru mâini.

Cohl îşi înfipse cotul în faţa lui Havac, făcându-l să cadă într-o parte, apoi se folosi de inerţia acestuia pentru a se ridica peste el, imobilizându-l la podea cu genunchii.

Havac se zvârcoli, dar ţinu bine pistolul, trăgând un foc în abdomenul lui Cohl. Acesta căzu parţial pe spate, apoi se prăvăli înainte, lăsându-şi toată greutatea pe armă şi împingând-o în pieptul lui Havac.

Cu bruma de energie care îi mai rămăsese, Cohl trase o ultimă rază de laser.

Atârnând într-o mână de pasarela care se legăna, Qui-Gon se uită în jos la podeaua sălii.

Trompetiştii se opriseră în mijlocul melodiei şi se împrăştiau alergând la adăpost, abandonându-şi instrumentele în fugă. Peste tot, delegaţii îşi părăseau locurile, căţărându-se unul peste altul în încercarea disperată de a scăpa.

Valorum era în picioare, însă complet încercuit de Gărzi Senatoriale şi de Cavaleri Jedi.

Saesee Tiin, Ki-Aki-Mundi şi Obi-Wan ocupaseră poziţii în faţa platformei Federaţiei Comerciale, cu săbiile de lumină ridicate pentru a respinge focurile droizilor.

Însă membrii directoratului ridicaseră câmpul de forţă, ceea ce însemna că nici o rază de laser nu putea intra sau ieşi prin scutul translucid de energie.

Cei treisprezece droizi îşi duseră mâinile peste umărul drept după puştile cu laser prinse de spate.

Judiciarii stârniră o furtună de raze de laser, pe care câmpul de forţă o absorbi.

Apoi, ca unul, droizii făcură stânga împrejur.

Membrii directoratului rostiră comenzi şi înjurături şi începură să se depărteze de masa curbată.

Droizii traseră.

În timp ce Jedi şi judiciarii urmăreau neajutorați, razele sfâşiară masa, scaunele şi carnea membrilor, scuturându-i şi aruncându-i în toate părțile.

Focurile încetară la fel de brusc pe cât începuseră.

Pentru o clipă, droizii rămaseră în picioare cu armele care se răceau, apoi le puseră înapoi pe umăr şi se întoarseră cu fața la sală.

Uluit de ceea ce văzuse, Qui-Gon se cățără pe pasarela nesigură şi se lăsă să cadă cu picioarele încrucişate pe podeaua înclinată, privind în gol.

CERCUL INTERIOR

34

Frontul Nebula a fost în mare parte destrămat, îi explică ofițerul judiciar lui Qui-Gon. Cei puțini pe care am reuşit să-i prindem susțin că n-au ştiut nimic despre planurile lui Havac pentru Eriadu. Unii dintre ei nici nu l-au cunoscut pe Havac şi spun că numele era folosit de obicei pentru aproape oricine făcea parte din fațiunea militantă a Frontului. Operațiunea Eriadu a fost pusă la cale în mare secret, oricum, căci militanții erau convinşi că exista un informator printre ei.

— Informatorul era unul dintre moderați, adăugă Qui-Gon. Prin el am aflat despre planurile lui Cohl de a prăda cargobotul Federației Comerciale la Dorvalla şi, pe Asmeru, despre o operațiune clandestină pe care Cohl o executa pentru Havac.

Judiciarul, o femeie subțire, cu păr castaniu şi o atitudine plăcută, notă observațiile lui Qui-Gon pe un datapad de birou. Erau doar ei doi într-un mic compartiment din sediul cavernos al Departamentului Judiciar de pe Coruscant. Trecuse aproape o lună standard de la asasinate.

Dezactivarea scutului pe care membrii Directoratului Federației Comerciale îl ridicaseră în jurul lor – aducându-şi fără să ştie moartea – se făcuse cu o echipă

de tehnicieni, folosind două dislocatoare de câmp. Cei doi neimoidieni care supraviețuiseră masacrului, viceregele Nute Gunray şi senatorul Lott Dod, nu protestaseră când aceleaşi dislocatoare fuseseră folosite pentru a-i cufunda pe droizi într-o stare de supunere garantată. Privilegiile diplomatice le permiseseră neimoidienilor să plece de pe Eriadu fără a răspunde la vreo întrebare.

Cancelarul Suprem Valorum ordonase Departamentului Judiciar să înceapă imediat o anchetă, însă investigatorii-şefi se treziseră curând împiedicați de guvernatorul-locotenent Tarkin. Acesta insistase că, de vreme ce Eriadu nu putuse oferi nivelul potrivit de securitate, cazul ar fi trebuit să fie rezolvat de investigatorii de pe Eriadu. Existase îngrijorarea că Tarkin, temându-se de represaliile Federației Comerciale, avea să încerce să arunce vina asupra altor grupuri. În schimb, nu făcuse decât să zădărnicească investigația permițând dovezilor şi martorilor oculari să dispară. Ignorați, judiciarii cărora Valorum le ceruse să rămână pe Eriadu plecaseră în cele din urmă.

Qui-Gon încercase să rămână la curent cu evoluțiile în acest caz, dar investigatorul-şef care servise drept legătură cu echipa de pe Eriadu abia se întorsese pe Coruscant.

— S-a dovedit că Havac era de pe Eriadu, continuă ofițerul judiciar. Numele lui adevărat era Eru Matalis, un corespondent de presă şi holodocumentarist, cu o ură îndelungată împotriva Federației Comerciale. La un moment dat, a devenit conducătorul celulei Frontului Nebula de pe Eriadu şi a înaintat prin ierarhie până la o poziție de comandă în organizație.

— O percheziție în casa conspirativă a Frontului Nebula din oraşul Eriadu a dezvăluit că Frontul avea oameni de contact la toate nivelurile guvernului şi ale forțelor de ordine şi se presupune că ştia la fel de multe ca

oricine implicat despre măsurile de securitate de la întâlnirea la nivel înalt. Evident, Havac – Matalis – şi-a folosit legăturile pentru a obține insigne de securitate, uniforme şi acte pentru asasinii angajați de Cohl şi, poate, a aranjat ca arme să fie ascunse în pereții sălii, înainte de summit.

— Operațiunea trebuie să fi fost plănuită de îndată ce a fost anunțată întâlnirea la nivel înalt, spuse Qui-Gon. Sau curând după atacul asupra Cancelarului Suprem, aici pe Coruscant. Bănuiesc că niciodată nu vom şti dacă atacul a fost adevărat sau creat pentru a ne pune pe noi pe o pistă falsă care să ne depărteze de ceea ce se pregătea pe Eriadu.

— Nu dacă Havac sau Cohl nu învață să vorbească de dincolo de mormânt, zise judiciarul.

— Şi asasinii care au fost prinşi?

— Toți cei deținuți susțin că Valorum era ținta – chiar şi cei care au fost descoperiți în cabină împreună cu Havac. Din câte spun ei, scopul lui Havac era de a face să pară că droizii Federației Comerciale l-au ucis pe Valorum, la comanda directoratului. Asta ar fi dus la destrămarea Federației, ceea ce a vrut Frontul Nebula întotdeauna.

— Ne-am gândit la posibilitatea de a se fi defectat ceva în programul droizilor şi că atacul asupra directoratului a fost o greşeală. Dar Baktoid a oferit dovezi extinse că aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla.

— Se poate ca Baktoid să fi fost implicat în sprijinirea lui Havac?

— Neagă cu vehemență orice implicare. De fapt, tehnicienii lor ne-au ajutat să analizăm droidul de luptă – aşa-numitul comandant – despre care s-a descoperit că avea un mecanism care îi permitea să fie controlat independent de calculatorul de control general, însă doar pentru o scurtă perioadă. Holocamera lui Havac l-a făcut pe comandant să acționeze, iar cei doisprezece droizi au

urmat exemplul comandantului. De îndată ce calculatorul de control central şi-a dat seama ce se întâmpla în sala întâlnirii la nivel înalt, i-a oprit pe toți.

Qui-Gon se gândi la asta pentru o clipă.

— Havac trebuie să fi avut ajutor pentru a pune droidul în mâinile Federației Comerciale.

— Neîndoielnic, zise judiciarul dând din cap. Însă privilegiile diplomatice ne-au împiedicat să aflăm tot ce dorim să ştim. De exemplu, dosarele Astroportului Eriadu arată că directoratul a sosit cu doar doisprezece droizi. Aşa că al treisprezecelea – asasinul – trebuie să fi fost dobândit în timp ce delegația se afla la suprafața planetei.

— Gunray, noul viceregе care comandă întreaga Federație Comercială, spune – prin avocații săi, oricum, – că, de fapt, cineva din directorat trebuie să fi acceptat sau să fi introdus droidul. Senatorul Lott Dod susține că atunci când i-a atras atenția lui Gunray despre al treisprezecelea droid, viceregele a părut a fi la fel de nedumerit ca şi el.

— Dar mesajul care i-a scos pe Gunray şi pe Dod din sală?

— A fost legitim – din câte se poate stabili. A fost detectată o scurgere de plasmă la motoarele navetei neimoidienilor. Scurgerea a declanşat scanerele de la astroport şi cineva a contactat securitatea de la sala summitului. Problema este că nu am putut afla identitatea celui care a contactat securitatea. Viceregele insistă că aparatul de comunicații la care l-a condus pajul era inactiv când a ajuns la el. Pajul a confirmat asta. Până când Gunray şi Dod s-au întors la locurile lor, violența deja se terminase, iar agenții de securitate i-au arestat pentru că au intrat din nou în încăpere.

Judiciarul clătină din cap în semn de exasperare.

— Totul se reduce la Havac.

Qui-Gon îşi încrucişă mâinile pe piept şi dădu din cap, deşi nu prea convins.

— Aşa s-ar părea.

— Este o plăcere să te văd din nou, domnule senator Palpatine, spuse personajul minunat din câmpul holoproiectorului. Abia aştept ziua în care ne vom putea întâlni iar în persoană.

— Şi eu, de asemenea, maiestate, zise Palpatine plecându-şi capul în semn de respect.

Personajul şedea pe un tron cu spătarul rotunjit, avea o fereastră înaltă terminată într-o arcadă în spate şi, de ambele părți, coloane masive din piatră locală. Vocea joasă era controlată, ca şi expresia feței; vorbele ieşeau dintre buzele vopsite. Avea o siluetă subțire şi o față feminină, drăguță. Era clar că îşi asuma responsabilitățile cu cea mai mare seriozitate.

Numele ei de naştere era Padme Naberrie. Dar din acest moment înainte avea să fie cunoscută ca regina Amidala, proaspăt aleasa conducătoare a lui Naboo.

Palpatine purta această convorbire din apartamentul său, în înaltul turnului Republica 500, asemănător cu o stâncă, într-unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase cartiere ale Coruscantului. Pereții şi podeaua erau la fel de roşii ca şi tronul Amidalei, cu obiecte de artă decorând fiecare colț şi nişă.

Îşi putea imagina propria replică fantomatică plutind deasupra holoproiectorului complex din podeaua camerelor Consiliului de Sfetnici din Palatul Theed de pe Naboo.

— Domnule senator, doream să vă anunț ceva ce doar acum mi-a fost dezvăluit. Regele Veruna este mort.

— Mort, maiestate? Palpatine se încruntă, vizibil neliniştit. Fireşte, ştiam că s-a ascuns după ce a abdicat. Dar am înțeles că era sănătos.

— Era sănătos, domnule senator, zise Amidala cu o voce scăzută şi monotonă. Moartea lui a fost declarată "accidentală", dar este învăluită în mister.

Chiar şi la cei paisprezece ani ai ei, nu era cel mai tânăr monarh ales vreodată, însă era, cu siguranță, cel mai convențional, în îmbrăcăminte şi comportament.

Era înveşmântată din cap până în picioare într-o robă roşie cu umeri laţi, ale cărei mâneci largi erau tivite cu blană de potolii. Pieptarul îngust al robei era brodat cu fir prețios. Vopsită în alb, fața ei era înconjurată de un guler înalt care nu doar îi susținea trăsăturile delicate, ci devenea şi parte a unui acoperământ de cap complicat şi bătut în pietre prețioase, care se lățea în spatele ei. Unghiile îi erau accentuate cu lac alb şi fiecare pomete cu câte un semn de frumusețe stilizat, roşu. O tradițională "cicatrice de amintire" îi traversa buza inferioară, fiind vopsită în alb, în contrast cu roşul rujului. Cinci servitoare stăteau în spatele ei, îmbrăcate în mantii vişinii cu glugă.

— Aş dori să ți-l prezint pe noul şef al securității, domnule senator, spuse Amidala, făcând semn spre cineva care nu se vedea. Căpitanul Panaka.

Un bărbat bine bărbierit, cu piele măslinie, apăru în raza holo-proiectorului. Având un aspect lipsit de umor, purta o jachetă din piele şi o caschetă de comandant asortată. Se putea ca Panaka să fi fost numit de curând, dar nu era nou la curte, căci servise o vreme sub predecesorul său, căpitanul Magneta.

— Deoarece regele Veruna a murit în condiții suspecte, zise Amidala, căpitanul Panaka consideră că întărirea pazei este necesară pentru noi toți, inclusiv pentru dumneavoastră, domnule senator.

Palpatine păru surprins, chiar amuzat de idee.

— Nu cred că acest lucru este necesar pe Coruscant, maiestate. Singurul pericol apare din a fi nevoit să

fraternizez cu ceilalți senatori şi să rămân, cumva, imun la lăcomia care macină Senatul Galactic.

Regina reapăru în raza holoproiectorului.

— Cum rămâne cu recentele probleme între Federația Comercială şi teroriştii Frontului Nebula, domnule senator?

Palpatine clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Acel incident nefericit a arătat doar cât de ineficientă a devenit Republica în medierea unor astfel de conflicte. Prea mulți din Senat îşi pun nevoile personale deasupra celor ale Republicii.

— Ce se va întâmpla cu propunerea cancelarului Valorum de a taxa zonele libere?

— Sunt sigur că domnul Cancelar Suprem va urmări acest subiect.

— Cum vei vota, domnule senator, dacă se va ajunge la vot?

— Cum doriți să votez, maiestate?

Amidala se gândi înainte de a răspunde.

— Am o responsabilitate față de poporul de pe Naboo. Mi-ar plăcea foarte mult să stabilesc relații cordiale cu domnul cancelar Valorum, dar Naboo nu îşi poate permite să fie amestecat într-o dispută care pune față în față Republica şi Federația Comercială. Voi respecta decizia dumneavoastră în această problemă, domnule senator.

Palpatine înclină capul.

— Atunci voi cântări subiectul cu mare atenție şi voi vota în conformitate cu ceea ce este mai bine pentru Naboo şi pentru Republică.

Valorum stătea lângă ferestrele înalte, admirând priveliştea oraşului.

— Ultima dată când ne-am întâlnit aici, a fost pentru a discuta cererea Federației Comerciale de protecție față de teroriști, zise el, şi, în lunile ce au trecut de atunci, situația a devenit tot mai încordată. Când mă gândesc la

cursul evenimentelor care ne-au adus în acest loc întunecat, mă simt pierdut. În cazul în care cineva ar fi încercat să îmi spună acum câteva luni că vom ajunge aici, nu aş fi ascultat avertismentul, deoarece nu aş fi crezut că este posibil.

Senatorul Palpatine tăcu. Aşteptă ca Valorum să se întoarcă spre el.

— Din respect pentru ce s-a întâmplat la întâlnirea la nivel înalt, am amânat supunerea la vot în Senat a propunerii de taxare. Dar sunt supus presiunilor de a încheia acest subiect odată pentru totdeauna – atât din partea celor care i se opun, cât şi din a celor care o susțin.

Valorum se întoarse cu fața la Palpatine.

— Dumneavoastră, poate mai mult ca oricine, cunoaşteți atmosfera din Senat. Asasinatele au creat compasiune pentru Federația Comercială, până la punctul în care nu vom putea obține destul sprijin pentru taxare?

— Din contră, zise Palpatine. Ceea ce s-a întâmplat pe Eriadu nu a făcut decât să întărească temerile tuturor că ne aşteaptă vremuri violente şi că acest conflict dintre Federația Comercială şi Frontul Nebula ar putea fi un semn al tragediilor şi mai mari ce vor urma.

— Mai mult, cu neimoidienii ahtiați după profit la conducerea Federației, este probabil ca tensiunile să se intensifice în sistemele îndepărtate. Planul dumneavoastră de a redirecționa veniturile către Inelul Exterior este lăudabil şi este ceva ce ar trebui să fie pus în practică. Multe planete şi concerne greu încercate vor avea de profitat dintr-o astfel de mişcare. Competiția de piață va reduce, în cele din urmă, influența Federației Comerciale, fără a fi nevoie de intervenția Republicii, în afară de taxare.

Valorum dădu din cap.

— Şi cum rămâne cu cererea Federației Comerciale pentru trupe defensive în plus? Chiar şi cu eliminarea

amenințării Frontului Nebula, neimoidienii vor cere permisiunea de a-şi mări armata.

— Este adevărat, spuse Palpatine rar. Ca o răsplată, măcar, ar trebui cel puțin să ne gândim să permitem Federației Comerciale să facă toți paşii necesari în protejarea navelor sale. Spargerea Frontului

Nebula nu anulează posibilitatea unor alte acte de terorism, lansate de orice grup se va mai ridica.

Valorum se uită la Palpatine.

— Vom avea votul lui Naboo?

Palpatine oftă cu subînțeles.

— Din nefericire, regina Amidala nu este pregătită să sprijine taxarea, căci Naboo încă se bazează pe Federația Comercială pentru multe dintre importurile sale esențiale. Este tânără şi lipsită de experiență în astfel de probleme, dar dornică să învețe. Îşi aținti privirea asupra lui Valorum. Totuşi, voi continua să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a lucra în culise. Sunt sigur că vom reuşi să adunăm voturile necesare.

Valorum zâmbi în semn de mulțumire.

— Pentru tot sprijinul pe care mi l-ați arătat, prietene, sper că veți avea încredere că, dacă va fi vreodată nevoie, voi face tot ce îmi stă în putere şi voi oferi ajutor lui Naboo.

— Mulțumesc, domnule Cancelar Suprem. După cum spuneți, vă voi crede pe cuvânt.

35

Coridoarele publice ale Senatului Galactic erau pline de corespondenți ai HoloNet, simpatizanți şi cetățeni cu spirit civic ai Coruscantului.

Flancat de Gărzi Senatoriale, un Valorum întinerit înainta încet pe coridorul principal, schimbând plecăciuni

demne cu senatorii şi ignorând întrebările aruncate de reporteri.

— Domnule Cancelar Suprem, v-aţi îndoit vreo clipă că propunerea de taxare va fi ratificată? întrebă un corespondent twi'lek.

Sei Taria îi răspunse:

— Subiectul a fost controversat încă de la început. Însă toţi cei implicaţi au rămas încrezători că propunerea va trece, odată ce toate taberele ar fi avut oportunitatea de a fi ascultate.

O femeie atractivă îşi croi drum în faţa mulţimii.

— Având în vedere ce s-a întâmplat la summitul comercial, mai consideraţi că au fost ascultate toate taberele?

Din nou, Sei Taria interveni:

— Deşi tragedia ne-a obligat să scurtăm întâlnirea, multe s-au obţinut pe Eriadu. Celor cărora li se refuza oportunitatea de a vorbi li s-a oferit destul timp pentru a-şi face cunoscute opiniile aici, când s-au reluat discuţiile.

— Discuţiile sau dezbaterile, domnule Cancelar Suprem?

Valorum flutură din mână în semn de concediere.

— Consideraţi că taxarea dă o lovitură drepturilor sistemelor îndepărtate?

— Cu siguranţă, sistemele îndepărtate vor avea de câştigat, răspunse Taria. Dar toate lumile vor avea un beneficiu ca rezultat al acestei acţiuni istorice. Contrar afirmaţiilor multor aşa-zişi analişti politici, trecerea acestei legi demonstrează în mod clar că Senatul nu a devenit prea greoi sau prea apatic pentru a acţiona spre binele comun.

Un alt corespondent uman se împinse în faţă.

— Consideraţi că acesta este punctul de glorie al administraţiei dumneavoastră?

Taria ridică mâinile.

— În cursul acestei zile, biroul Cancelarului Suprem va emite un comunicat. Până atunci, nu mai răspundem la întrebări.

Corespondenții mormăiră, dar, în cele din urmă, tăcură şi păşiră în lături, în timp ce grupul de gărzi şi de consilieri ai lui Valorum îl îndreptă pe acesta spre turboliftul care ducea în apartamentele sale private. Odată ajuns acolo, el îşi scoase mantia, se lăsă greoi în scaunul său şi expiră prelung.

— Mulțumesc pentru că ai intervenit, îi spuse el Tariei când rămaseră singuri în birou.

Ea zâmbi şi se aşeză pe scaunul din fața lui.

— Ar trebui să emitem un comunicat cât mai repede posibil. Vreți să compun ceva acum?

Valorum se încruntă, apoi se ridică în picioare şi păşi, cu mâinile la spate, în centrul camerei. Taria activă funcția de înregistrare a comunicatorului pe care îl purta la încheietura mâinii.

— De prea mult timp Senatul a fost blocat în politici şi proceduri, începu Valorum după o clipă. Însă astăzi am reuşit să ieşim din această mlaştină birocratică. Am reuşit să ne depăşim inerția, lăsând deoparte certurile noastre jalnice şi interesul propriu şi unindu-ne pentru a da o lovitură în numele Republicii. Prin aceasta ne-am reconfirmat mandatul şi ne-am reafirmat calea.

— Deşi suntem onorați să fi introdus această propunere istorică, victoria nu ar fi fost posibilă fără eforturile neobosite ale câtorva delegați buni şi corecți. Ne vom abține să discutăm cum a decurs procedura de vot. Dar vrem să spunem că suntem profund îndatorați delegaților ca...

Valorum îşi întrerupse observațiile când se auzi un sunet de la uşa biroului. Sei Taria o deschise şi două Gărzi Senatoriale îl conduseră în cameră pe senatorul

alderaanian Bail Antilles. În mâna dreaptă, preşedintele Comisiei de Activităţi Interne ţinea o coală de durhârtie cu aspect oficial.

— Domnule Cancelar Suprem, regret că trebuie să fiu purtătorul veştilor rele într-o zi care ar trebui să fie dedicată sărbătorii, zise

Antilles întinzându-i durhârtia lui Valorum. Dar acest document reprezintă notificarea oficială prin care vi se cere să apăreţi în faţa Curţii Supreme pentru a răspunde acuzaţiilor de corupţie şi de îmbogăţire ilegală.

Valorum clipi stupefiat. Nu putea înţelege ceea ce tocmai auzise. Trebuia să fie o greşeală sau o glumă dintre cele mai proaste. Inima îi bubuia în piept şi i se tăie răsuflarea. Se holbă la durhârtia pe care o luase, apoi se uită urât la Antilles.

— Vreau să ştiu ce înseamnă asta.

Antilles strânse din buze.

— Din nou, îmi cer iertare, domnule Cancelar Suprem. Dar, deocamdată, nu pot să mai spun nimic despre acest subiect.

36

Valorum nu era înconjurat de Gărzile Senatoriale, ci de avocaţi atunci când, în cele din urmă, apăru în faţa Curţii Supreme după aproape două săptămâni. În acest timp, echipa lui juridică reuşise să descopere că la baza acuzaţiilor se afla o investiţie făcută în Transporturi Valorum, de pe Eriadu.

Dincolo de aceasta, Valorum era în ceaţă.

Curtea Supremă se întrunise în sesiune secretă în Clădirea Curţilor de Justiţie Galactice, un edificiu enorm

cu arcade ascuțite, înalte turnuri decorative şi statui complicate, aflat pe aşa numitele Câmpii ale Coruscantului, nu departe de Templul Jedi.

Valorum şi avocații săi şedeau la o masă lungă în fața a douăsprezece personaje în robe, care formau consiliul judiciar. Bail Antilles şi membrii Comisiei de Activități Interne stăteau perpendicular față de prezidiu.

Judecătorul suprem vorbi, adresându-se lui Valorum.

— Domnule Cancelar Suprem, apreciem că ați ales să vă prezentați în fața noastră, fără a fi obligat printr-un ordin.

— Am fost lăsați să înțelegem că aceasta este o investigație informală, spuse unul dintre avocați în locul lui Valorum.

— Presupunerea dumneavoastră este corectă.

Judecătorul se uită la Antilles, care se ridică din locul său, de la masa comisiei.

— Onorată instanță, domnule Cancelar Suprem Valorum, începu el. Cu două săptămâni în urmă Senatul s-a întrunit într-o sesiune specială pentru a vota o propunere introdusă de domnul Cancelar Suprem Valorum, cerând ca o taxă să fie aplicată tuturor transporturilor şi altor activități comerciale în ceea ce era cunoscut până atunci ca zone libere din sistemele îndepărtate.

— Un amendament la propunerea originală a cerut ca un procent din toate veniturile obținute de Republică să fie redistribuite între sistemele îndepărtate, în scopul bunăstării sociale şi a dezvoltării tehnologice. Multe concerne de afaceri aflate în aceste sisteme au început deja să culeagă roadele acestui amendament, sub forma capitalului de afaceri oferit de investitori, aici în Nucleu. Unul dintre aceste concerne este Transporturi şi Nave Valorum, de pe Eriadu, care a primit o sumă enormă

pentru o companie care a avut doar profituri minore în ultimii câțiva ani-standard.

Avocatul lui Valorum îl întrerupse.

— Cu tot respectul, domnule senator Antilles, domnul Cancelar Suprem Valorum nu a ştiut despre această investiție în Transporturi Valorum până săptămâna trecută. Chiar şi aşa, deşi este adevărat că această companie poartă numele Valorum şi că domnul Cancelar Suprem este membru în comitetul director, domnia sa nu participă la operațiunile companiei şi nici nu se implică în fiecare banală tranzacție de afaceri.

— Mai important, onorată instanță, de când faptul că o companie are profit, bazându-se doar pe merit, încalcă legile Republicii? În cazul Transporturi Valorum, mi se pare că a atrage investitori către concerne deținute de figuri publice proeminente ține de un bun simț de afaceri. Nu este ca şi cum domnul cancelar suprem ar fi solicitat activ investiții. Mai mult, domnul Cancelar Suprem, după cum cere legea, şi-a declarat în întregime toate afacerile, iar dosarul său, în ceea ce priveşte câştigurile şi taxele, este fără pată.

Cei doisprezece judecători se uitară la Antilles, care încă se mai încrunta când avocatul termină de vorbit.

— Dacă îmi permiteți să continui. Comisia de Activități Interne nu contrazice afirmațiile reprezentantului legal al domnului Cancelar Suprem. De fapt, atunci când această problemă ne-a fost supusă atenției, am pornit de la presupunerea că nu a avut loc nici o încălcare a legii. Totuşi...

Antilles lăsă fraza în suspensie pentru o vreme înainte de a continua.

— Investigația ce a urmat a demonstrat că această contribuție pentru Transporturi Valorum nu a fost făcută de un consorțiu sau de un grup de investiții. Venitul a fost extras dintr-un cont ascuns şi mutat pe Eriadu printr-o

bancă de pe Coruscant cu reputație incertă. Folosesc intenționat termenul mutat, onorată instanță, deoarece investiția a fost făcută în bunuri fizice.

Avocații lui Valorum se priviră nedumeriți.

— De ce fel? îl întrebă purtătorul de cuvânt pe Antilles.

— Pepite de aurodium.

Valorum păli şi în sală se stârni o agitație. Valorum şi avocații săi discutară o clipă, înainte ca vorbitorul să răspundă.

— Onorată instanță, recunoaştem că investiția începe să pară, să spunem, mai puțin cinstită. Cu toate acestea, domnul senator Antilles tot trebuie să demonstreze exact ce legătură are această problemă cu domnul Cancelar Suprem.

Expresia lui Antilles arătă clar că abia aşteptase acest moment. Se uită la Valorum în timp ce dădea lovitura finală.

— Ceea ce Comisia de Activități Interne găseşte cel mai interesant şi îndoielnic este că valoarea aurodiumului – şi chiar cantitatea acestuia – corespunde exact transportului de pepite declarat pierdut de către Federația Comercială în urma unui atac asupra uneia dintre navele lor, *Profitul*, în sistemul Dorvalla, cu câteva luni în urmă.

Conversații şoptite izbucniră prin încăpere, în timp ce Antilles ieşi de după masă şi se apropie de prezidiu.

— Onorată instanță, aceasta nu este o acuzație. Comisia nu doreşte decât să fie reasigurată că domnul Cancelar Suprem Valorum nu a avut o agendă secretă atunci când a sprijinit taxarea, ca parte a unui plan de a-şi îmbogăți propriile firme din sistemele îndepărtate. De asemenea, comisia doreşte să fie reasigurată că aurodiumul în discuție a dispărut, într-adevăr, de la bordul *Profitului* şi că nu a fost doar transferat către Transporturi Valorum, pentru a încheia un parteneriat

clandestin între domnul Cancelar Suprem şi Federația Comercială.

Senatorul Palpatine era unul dintre cei o sută sau mai mult de senatori care fuseseră invitați în apartamentul luxos de la mansardă al lui Om Free Taa pentru o seară cu mâncăruri excepționale şi băuturi extravagante. Totuşi, ceea ce fusese prezentat ca o petrecere avea toate caracteristicile ascunse ale unei întâlniri secrete; şi dacă cei dinafară presupuneau că scopul acesteia era de a sărbători aparenta victorie în Senat a lui Valorum; era, în schimb, ținută pentru a celebra recenta anchetare a averii cancelarului.

Pe cea mai mare dintre multele terase ale mansardei, gazda twi'lek cu piele albastră vorbea pe larg unei audiențe formate din senatori, care îi sorbeau fiecare cuvânt.

— Fireşte că am ştiut despre toate nepotrivirile. Dar a fost necesar să se amâne pomenirea scandalului pentru a ne asigura că propunerea de taxare avea să fie ratificată, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă Valorum ar fi fost slăbit prea devreme.

Taa îşi scutură capul şi lekku.

— Nu, aşteptând să dezvăluim acuzațiile şi sprijinindu-l pe Valorum, am reuşit să transformăm ceea ce ar fi putut fi privit ca un caz de corupție obişnuită în ceea ce indică un complot extrem de mârşav care amenință însăşi stabilitatea Republicii.

— Dar chiar sunt bazate acuzațiile? întrebă senatorul Tikkes de pe planeta Dac, tentaculele de pe față tremurându-i de nerăbdare.

Umerii enormi ai lui Taa se ridicară în semn de indiferență.

— E aurodiumul şi e aparența de înşelăciune. Ce mai contează altceva.

— Dacă este adevărat, atunci Valorum a devenit un pericol chiar pentru binele general, observă Mot Not Rab.

Tikkes confirmă acest lucru dând entuziasmat din cap.

— Eu zic să-l scuturăm, înainte să îndurăm zile mai grele.

Ceilalți dădură şi ei din cap în semn de aprobare, mormăind între ei.

— Răbdare, răbdare, îi sfătui Taa cu o voce mieroasă. Fundamentate sau nu, acuzațiile l-au afectat grav pe Valorum. Nu mai trebuie decât să scăpăm de acei senatori care în trecut l-au susținut, permițându-i să rămână pe linia de plutire în ciuda celor mai bune încercări ale noastre de a-l scufunda. În plus, s-ar putea să mai existe încă un avantaj pentru a-l ține la suprafață.

— Ce avantaj? întrebă senatorul de pe Rodia.

— Influența fiindu-i şi mai mult erodată, iar Departamentul de Justiție fiind lăsat fără o parte din fosta sa autoritate, vor trebui numiți interimari care să ia deciziile şi hotărârile pe care le-ar fi luat el de obicei. Puterea instanțelor va creşte. Dar, invariabil, cazurile vor dura mai mult ca niciodată pentru a fi rezolvate. Şi tot Valorum va fi de vină.

— Dacă nu este numit un cancelar mai puternic, se gândi rodianul să arate.

— Nu trebuie să lăsăm să se întâmple aşa ceva, zise Taa cu fermitate. Avem nevoie de un birocrat obosit care să servească drept vicecancelar. Se aplecă spre cercul său de conspiratori. Senatorul Palpatine a sugerat că ar trebui să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-l numi pe chargian – Mas Amedda.

— Dar se zvoneşte că Amedda este favorabil Federației Comerciale, spuse Tikkes neîncrezător.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine. Taa jubila. Cu cât este mai fanatic față de proceduri, cu atât mai mult va reduce abilitatea lui Valorum de a acționa.

— În ce scop? întrebă Mot Not Rab.

— Ei, în scopul finalului lui Valorum, zise Taa. Şi când va veni această vreme, vom alege un conducător cu flăcări în vene.

— Bail Antilles deja candidează, spuse rodianul.

— Ca şi Ainlee Teem de pe Malastare, adăugă Tikkes.

Taa îl observă pe Palpatine stând lângă uşile terasei, cufundat într-o conversație cu senatorii de pe Fondor şi Eriadu.

— Propun să ne gândim să-l nominalizăm pe Palpatine, zise el, făcând un semn discret.

Tikkes şi restul se uitară la senatorul înalt de pe Naboo.

— Palpatine nu ar accepta niciodată, spuse senatorul de pe Dac. Se consideră un jucător de sprijin.

Taa miji ochii.

— Atunci trebuie să-l convingem. Gândiți-vă ce ar însemna pentru sistemele îndepărtate dacă o persoană de pe altă planetă decât una din Nucleu ar fi aleasă Cancelar Suprem. În cele din urmă, ar putea fi egalitate pentru toate speciile. El poate reinstaura ordinea, dacă poate cineva. Are combinația directă de altruism şi forță liniştită. Şi nu vă lăsați păcăliți: în acele mâneci largi este ascunsă o mână puternică, ține mult la integritatea Republici şi va face orice va fi nevoie pentru a apăra legile.

Tikkes era bănuitor.

— Atunci, nu vom mai putea să îl controlăm aşa cum facem cu Valorum.

— Aici e frumusețea, zise Taa. Nu va fi nevoie, pentru că el gândeşte ca unul dintre noi.

37

În toți anii de când îl cunoştea, Adi Gallia nu îl văzuse niciodată pe Valorum atât de deznădăjduit. Uneori, putea fi cu toane şi nedrept de dur cu sine însuşi, dar acuzațiile de corupție îl aruncaseră într-o zonă întunecată de unde nu mai putea ieşi. În luna ce trecuse de când îl văzuse ultima dată, părea să fi îmbătrânit cu un an.

— Aurodiumul a fost ultima lovitură pe care mi-a dat-o Frontul Nebula, îi spunea el. Teroriştii erau hotărâți să mă doboare, împreună cu Directoratul Federației Comerciale. Asta trebuie să fie explicația. Şi ştii de ce membrii familiei mele de pe Eriadu nu au zis nimic despre aurodium? Pentru că s-au simțit jigniți că am ales să accept ospitalitatea guvernatorului-locotenent Tarkin, care, se pare, a fost un fel de nenorocire pentru ei. Am făcut acest lucru doar din politețe pentru senatorul Palpatine, care acum simte că a avut o parte de vină în această afacere mizerabilă.

Adi tocmai voia să răspundă, dar Valorum nu o lăsă.

— Deşi mă întreb dacă anumiți senatori nu au fost implicați. Cei care ar prefera să mă vadă căzut în dizgrație, nu doar debarcat de la putere.

Adi venise în biroul său din Senat, care devenise un loc de şoapte cu subînțeles şi de insinuări. Întreaga atmosferă din Senat se schimbase – şi Valorum se simțea responsabil.

— Este o problemă de timp să fiți exonerat, încercă Adi să îl încurajeze.

El clătină din cap.

— Puțini sunt cei interesați să mă vadă exonerat – presa, cel mai puțin. Şi cu teroristul Havac mort, nu mai

există nimeni care să spună cu siguranță că Federația Comercială nu încerca să îmi cumpere influența.

— Dacă s-ar fi întâmplat aşa, de ce ați fi insistat atât de mult să taxați rutele comerciale? Taxa însăşi este dovada onestității dumneavoastră.

Zâmbetul slab al lui Valorum îi trădă sentimentul de neajutorare.

— Criticii mei au o explicație. Pentru a compensa taxa, *Profitul* care merge spre sistemele îndepărtate îşi va găsi, pur şi simplu, drumul înapoi în buzunarele adânci ale robelor neimoidienilor.

— Toate acestea sunt supoziții, spuse Adi. Vor dispărea.

Valorum aproape că nu o auzi.

— Nu-mi pasă de ce zic despre mine personal. Dar acum, tot ce am realizat în Senat este pus la îndoială. Sunt obligat să răspund în fața lui Mas Amedda, care iubeşte atât de mult procedura, încât nici o lege nu va mai trece. Ba şi mai multe comisii şi comitete vor prinde viață şi, odată cu ele, oportunități extinse de mituire şi de corupție.

Valorum tăcu pentru o vreme, dând din cap înainte şi înapoi.

— Asasinările de pe Eriadu şi acum acest scandal vor avea consecințe la toate nivelurile. Deja mi s-a spus clar că Jedi nu trebuie implicați în dispute comerciale fără consimțământul expres al Senatului.

— Dar cel mai rău dintre toate este deserviciul pe care l-am făcut Republicii. Societatea îşi primeşte semnalul de la capul statului – chiar şi când acesta a devenit doar ceva mai mult decât o marionetă ineficientă.

— Am căutat cauzele corupției şi m-am găsit pe mine vinovat. Chiar am uitat, convenabil, toate afacerile pe care le-am încheiat cu ființe răuvoitoare? Chiar am uitat, convenabil, că şi eu am fost corupt?

Îşi puse coatele pe masă şi îşi apăsă tâmplele între vârfurile degetelor, ținându-şi privirea în jos.

— Am avut un vis îngrozitor azi-noapte, care părea atât o reflectare a situației mele actuale, cât şi o viziune a viitorului. În el, mă simțeam asediat de forțe neclare, de fantome de un fel sau altul. Ceva se întindea după mine din beznă, pentru a mă zdrobi în strânsoarea sa.

— Îngrozitor, însă doar un vis, spuse Adi. Nu o viziune.

Valorum reuşi să obțină acelaşi zâmbet slab când se uită la ea.

— Măcar dacă aş avea mai mulți susținători ca tine şi senatorul Palpatine.

— Mai bine câțiva susținători credincioşi decât o mulțime de prieteni falşi, zise Adi. Poate găsiți o consolare în asta.

În turnul Consiliului Suprem al Templului Jedi, cei unsprezece maeştri ascultau povestirea lui Adi despre întâlnirea ei cu Valorum. Ca întotdeauna, Yoda era în mişcare, plimbându-se de colo-colo cu toiagul său din bățde gimer şi, din cauza rolului pe care îl jucaseră în evenimente, Qui-Gon şi Obi-Wan erau de față.

— Cancelarul Suprem are dreptate într-o privință, spuse Mace Windu. Aurodiumul nu putea veni decât de la Havac. Cohl i-a dat pepitele, apoi Havac a deschis contul anonim şi s-a ocupat ca aurodiumul să fie investit în Transporturi Valorum.

— Dar de ce? întrebă Yarael Poof.

— Sugerând o înțelegere secretă, Havac a sperat să îl doboare atât pe Cancelarul Suprem, cât şi Federația Comercială.

— Pe Valorum, poate, zise Depa Billaba. Dar neimoidienii îi au pe mulți din Senat în soldă. Federația Comercială nu a fost atinsă de scandal.

— Într-adevăr, n-a fost, aprobă Oppo Rancisis.

— Prea puțin la aceste evenimente ne-am gândit, spuse Yoda. Cu toții.

Yaddle se întoarse cu fața la Qui-Gon şi Obi-Wan, care stăteau în afara cercului maeştrilor.

— Voi doi: zburați aici, zburați acolo, alergați după indicii... Dacă v-ați fi oprit pentru o clipă să ascultați Forța unificatoare, să înțelegeți ce urma s-ar fi putut.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, maeştrilor, zise Qui-Gon, fără să se scuze.

Yoda scăpă un oftat prelung.

— Pe tine nu te învinovățim, Qui-Gon. Dar pe noi ne exasperezi.

Qui-Gon îşi înclină capul într-o plecăciune.

— Acest scandal nu a fost doar opera Frontului Nebula, spuse Adi. Cancelarul Suprem are alți duşmani – inamici ascunşi, care uneltesc împotriva lui. Încearcă să îl aducă într-o poziție din care el să greşească grav şi să fie demis prin vot sau să fie obligat să demisioneze.

— Pentru a fi înlocuit de cei ca Bail Antilles sau Ainlee Teem, mormăi Saesee Tiin.

Windu dădu din cap.

— A fost prea încrezător.

— Prea naiv, observă Even Pieli cu asprime.

Yoda păşi, apoi se opri.

— Să-l ajutăm trebuie – în secret, la nevoie.

— Trebuie să urmăm dorința Forței în această problemă, spuse Windu. Trebuie să fim deschişi la modurile de a contracara vârtejul perfid în care a fost atrasă Republica. Poate că îl putem ajuta pe Valorum să grăbească evenimentele înainte ca inamicii lui să aibă oportunitatea de a întoarce aceste evenimente împotriva lui.

— Simt vremuri periculoase ce vor veni, zise Adi. Ca şi cum un fel de beznă a fost trezită, gata să se întindă în toată galaxia.

Yaddle sparse tăcerea lungă.

— Balanța o înclină.

Yoda se uită la ea.

— O înclină, da. Dar din vremuri tulburi spre cele liniştite sau din vremuri rele spre şi mai rele?

Windu îşi uni palmele în fața ochilor.

— Şi ce mână necunoscută o înclină?

38

Darth Sidious îi vizită pe Mutte Gunray şi pe consilierii săi prin intermediul holoramei, pe puntea cargobotului Federației Comerciale Saak'ak, cunoscut, în bazică, drept *Profitorul*.

— Felicitări pentru promovare, vicerege, scrâşni Lordul întunericului, într-un fel care făcea bătaia de joc să sune ca un compliment.

— Mulțumesc, domnule, răspunse iute Gunray. Nu ne-am închipuit, când ați spus că îi veți convinge pe concurenții noştri din directorat, că veți...

— Că voi face ce, vicerege? Poate ți-ai închipuit că voi acționa cu mai multă subtilitate, asta este? Acum nu mai există nimeni care să îți stea în cale şi să te împiedice să obții o armată sau să dirijezi traseul viitor al Federației Comerciale.

Hath Monchar, Rune Haako şi comandantul Daultay Dofine se uitară la Gunray total înspăimântați.

— Nu am vrut să jignesc, domnule, bâigui el.

Sidious tăcu puțin. Dacă i-ar fi putut vedea ochii, ar fi avut o idee despre ce se gândea.

— Curând voi începe să elimin şi alţii dintre concurenţii tăi, intonă el o clipă mai târziu. Dar asta nu te priveşte. În schimb, vreau să îţi dedici energiile pentru a te familiariza cu abilităţile noilor tale jucării – droizii tăi de luptă, vânătorii stelari şi navele de transport. Baktoid şi uzinele Haor Chall ţi-au onorat comenzile la timp?

— Da, domnule, spuse Gunray. Deşi la un preţ exorbitant.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare cu discuţii despre credite, vicerege, îl avertiză Sidious. Sunt mai multe în joc decât bunăstarea conturilor tale.

Gunray aproape că începu să tremure.

— Ce doriţi să facem, domnule?

— Vom pune noua ta armată la încercare.

Gunray şi Hath Monchar schimbară priviri temătoare.

— O încercare? zise Monchar.

Sidious păru să se uite la el pentru o perioadă neplăcut de lungă.

— Bănuiesc că nu sunteţi încântaţi de ratificarea de către Senat a taxării rutelor comerciale, spuse el în cele din urmă.

Gunray dădu din cap.

— Senatul nu are nici un drept.

— Fireşte că nu. Şi ce mod mai bun de a vă arăta dezaprobarea există, decât să instituiţi o blocadă comercială.

— Asupra lui Eriadu, zise Gunray nerăbdător. Pentru ce s-a întâmplat...

— Eriadu ar răspunde prin forţă, vicerege. Nu vrem un război. Vrem un embargo.

— Ce planetă să fie? întrebă Monchar.

— Sugerez să lovim lumea natală a senatorului care a fost cel mai vinovat de susţinerea legii taxării: Naboo.

— Naboo ? întrebă Haako cu o uluire sinceră.

Sidious dădu din cap.

— Senatorul Palpatine este priceput la a-şi ascunde adevărata fire. Nici nu vă dați seama cât de mult rău a făcut deja.

— Dar ar fi legală o astfel de blocadă? întrebă Gunray. Valorum nu va fi niciodată de acord.

— Am o surpriză pregătită pentru Valorum cel slab de înger, promise Sidious. Mai mult, scandalul care îl înconjoară pe Cancelarul Suprem i-a făcut pe mulți senatori să reconsidere legislația de taxare. Puțini vor comenta împotriva unui embargo comercial instituit asupra unei lumi atât de îndepărtate de Nucleu.

Monchar făcu un pas înainte.

— Şi cum rămâne cu Jedi?

— Deja sunt împiedicați să intervină.

— Dar dacă o fac, domnule? întrebă Gunray.

— Nu vom fi subtili când ne vom ocupa de ei.

Gunray îşi înclină capul.

— Încă o dată, ne punem în mâinile voastre.

Sidious zâmbi uşor.

— Cum ți-am mai spus, vicerege, vă serviți cel mai bine atunci când mă serviți pe mine.

SFÂRŞIT

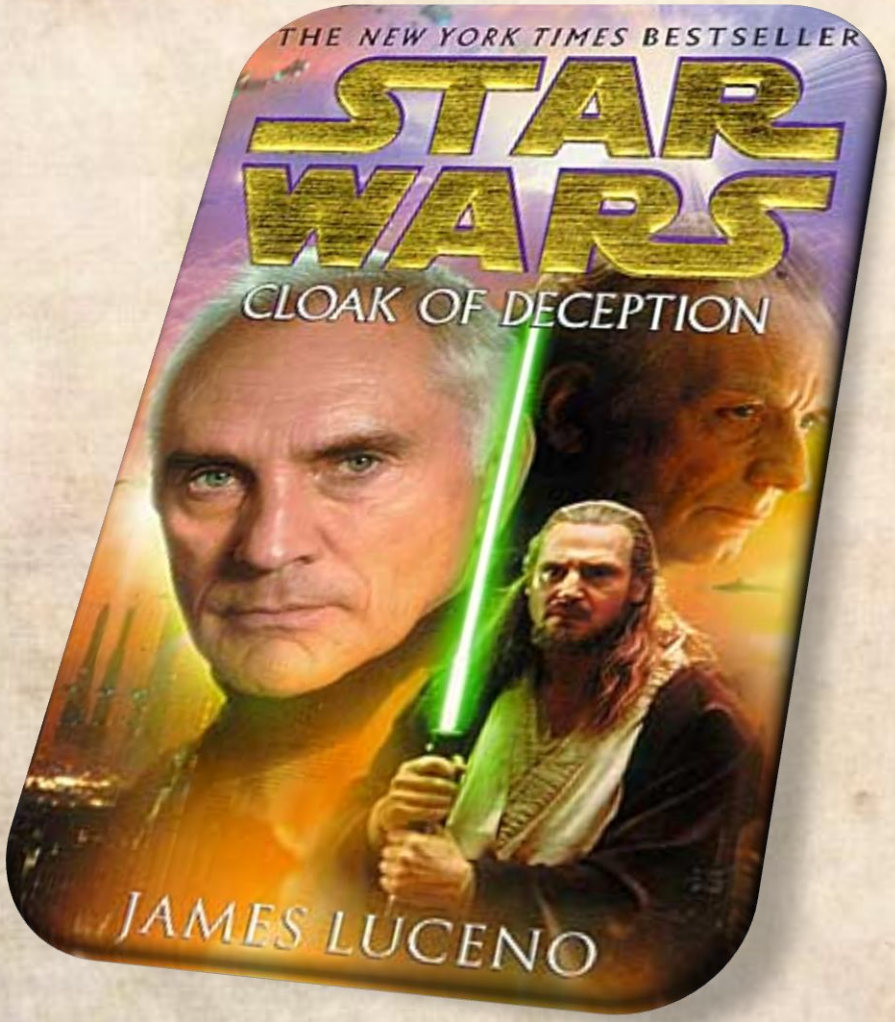
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
STAR WARS
CLOAK OF DECEPTION
JAMES LUCENO

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din

centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia.

Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la

strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost

ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată.

La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea

mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puțin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea

lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor.

Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.